

ARTEMIS

YANMIŞ

KUSURSUZCA KUSURLU SERİSİ

hayaller

NEVA ALTAJ

ALESSANDRO

Sekiz uzun yıl boyunca bekledim.
Sabırla intikamımı planladım.
Şimdiyse o herif buldum.
Ve ona bunu ödeleyeceğim.

Karısını korumam için beni tuttu.
Kadının güvenliğini sağlamam için.
Ben de korumak için yemin ettiğim kadını,
Ellerime öldüreceğim.
Herif de benim çekliğim gibi acı çekecek,
Onunla işim billiğinde, merhamet için
yalvarıyor olacak.
Asla sunmayacağım merhamet için.

RAVENNA

Bana karanlık gözlerinde nefrelle bakıyor,
Bir uçurum kadar siyah olan gözleri,
Her hareketimi takip ediyor.

O gözler her şeyi görüyor;
Sessiz bakışından kaçamıyorum
Ya da vücudumu kaplayan morlukları
saklayamıyorum.
Her bir iz yanmış hayallerin bir kanıtı.

Ayrıca asla bana ait olmayacak bir adam için,
Duyduğum arzuyu da inkâr edemiyorum.

📌 artemisyayinlari X artemiskitap @ artemisyayinlari

Yetişkin okurlar içindir

YANMIS *hayaller*

NEVA ALTAJ

İngilizceden Çeviren: Tuba Özkat

Düzenleme
Ny.ozlem

ARTEMİS YAYINLARI

ÖN SÖZ

On dokuz yıl önce

(Alessandro, 18 yaşında)

—••••• Alessandro —•••••

Kilit açmak söz konusu olduğunda iki kural vardır. Bir, tüm kilitlerin zayıf noktaları vardır. İkinci, bazı zayıf noktalar suistimale diğerlerinden daha açıktır.

Babam beni yanında işe götürdüğünde bana ilk öğrettiği şey buydu. Ne yazık ki bu on yıl önceydi, öğrettiği bazı şeyler artık geçerli değildi.

El fenerini ağızıma sokup maymuncuğu ve gergi anahtarını alarak ışığı önümdeki kilide doğru tuttum. Lanet şeyin suistimale açık herhangi bir zayıf noktası yoktu, bu yüzden kilidi açmanın tek yolu beceri ve saf kararlılıkla sökmek olacaktı.

Sokağın aşağısında bir yerde bir köpek havladı. Durup dinledim. Soğuk sonbahar rüzgârı etrafımda esiyor, kuru yaprakları havada döndürüyordu. Serinlik, ince kapüşonlumdaki kemiklerime kadar işliyordu. Ceketimi evde, Natalie'nin yanında bırakmıştım çünkü kaloriferler çalışmıyordu ve içerisi çok soğuktu. Geçen ay zatürreye yakalanmıştı ve tekrar hastalanması riskini almak istemiyordum.

Köpek daha fazla havladı ama birkaç dakika sonra mahalleye sessizlik çöktü. Yakınlarda meraklı komşular olmadığından emin olmak için etrafıma bir göz attım sonra tekrar kilide odaklandım. Siktiğimin kilit pimleri ve basınç sistemleri. Alarm sistemini devre dışı bırakmam yetmezmiş gibi şimdi bir de bu sofistike boku halletmem gerekiyordu.

Tam bitirmek üzereydim ki ensemde soğuk metalin dokunuşunu hissettim.

“Ellerini görebileceğim bir yere koy,” dedi arkamdan bir erkek sesi, “ve yavaşça arkanı dön.”

Hay sikeyim.

Aletlerimin yere düşmesine izin verdim ve ayağa kalkıp arkamı dönerken ellerimi havaya kaldırdım. Kot pantolonlu ve deri ceketli bir adam, silahını yüzüme doğrultmuş bir şekilde önümde duruyordu. Ne sikim oluyordu lan? Üç gece boyunca mekânı ve mahalleyi kolaçan etmiştim, hiçbir güvenlik devriyesi fark etmemiştim. Bu adam silahı ne yaptığını biliyormuş gibi tutuyordu. İzinli bir polis falan mıydı?

“Benimle geliyorsun,” dedi.

Oldu, tabii. Öyle bir şey olmayacaktı.

Adam zinde görünüyordu ve tabancası ona avantaj sağlıyordu. On üç yıl hapis cezası alan babam gibi hapse girmektense ölümü göze almayı tercih ederdim. Çenemi gevşeterek el fenerinin ağzımdan düşmesine izin verdim. Bu hareket adamın dikkatini dağıttı ve hızla pozisyonumu değiştirip üstünlüğü ele geçirmemi sağladı. Şerefsizin bileğini iki elimle birden tutup kolunu bir tarafa çevirdim ve dizimi karnına geçirdim. Herif öksürerek iki büklüm oldu. Bu defa suratına diz attım, aynı anda parmaklarını silahtan ayırmaya çalışıyordum. Silah ateş aldı, bir el silah sesi havayı delip geçti ve kurşun arkamdaki kapıya isabet etti.

Hâlâ adamın elinden silahı almaya çalışıyordum ki arkamdan yaklaşan ayak seslerini duydum. Omzumun üzerinden baktığım sırada yüzüme doğru gelen yumruğu gördüm.

“Adın ne evlat?”

Kan tükürüp tepemde duran kamuflaj kıyafetli, orta yaşlı adamın gözlerine baktım. Arkasındaki tavandan sarkan çıplak ampulün loş ışığı adamın yüzündeki gölgeleri daha da belirginleştiriyor, sıkıca kenetlenmiş çenesinin çizgisini daha fazla vurguluyordu.

“Az,” dedim dişlerimin arasından ve odaya hızlıca bir göz attım.

Orospu çocukları beni buraya getirirken karakola götürüldüğümü sanmıştım ama şimdi durumun öyle olmadığı açıktı. Beni tam olarak nereye sürükledikleri ya da bu tesisin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama polis karakolu olmadığı kesindi. Duvarlar bomboştu, hiç pencere yoktu ve hava sanki yeraltındaymışız gibi basıktı. Odanın ortasında diz çökmüş hâldeyken görebildiğim kadarıyla tek çıkış noktası karşı duvardaydı.

Kamuflaj teçhizatlı adam küfretti, belli ki cevabımdan memnun olmamıştı. Yetki onda gibi görünüyordu.

“Tam adını istiyorum, aptal lakabını değil!” diye bağırdı.

Ona ismimi vermemin imkânı yoktu. Polislerin radarında olmadığımdan ve sistemde benimle ilgili bir kayıtn bulunmadığında emin olmak için çok çaba sarf ediyordum. Biri parmak izlerimi araştırırsa bile bir şey bulamazdı. Ayrıca işe çıktığımda asla kimlik taşımazdım.

Cevap vermediğimde herif sağımdaki adama başıyla işaret verdi. Çeneme bir darbe daha inince başım yana doğru savruldu. Beton zeminde, diz çöktüğüm yerde neredeyse dengemi kaybediyordum. Herif çenemi yerinden çıkarmaya kararlı görünüyordu. Beynimdeki pusu biraz olsun dağıtmak için başımı iki yana salladım.

Bir çift cilalı siyah ayakkabı görüş alanıma girdi. Başımı yukarı kaldırdım ve patron olan adamın yanında duran gözlüklü, daha yaşlıca adamı inceledim. Onu içeri girdiği anda fark etmiştim, yani bu orospu çocukları beni dövmeye başladıktan kısa bir süre sonra. Şu ana kadar kenarda duruyordu. Dirseklerinde yamalar olan mütevazı tüvit ceket ve kareli gömleğiyle buraya hiç uymuyordu. Bana tarih öğretmenimi hatırlattı.

“İş birliği yapmayacak, Kruger,” dedi tüvit ceketli adam. “Zaten çocuk senin projen için çok büyük ve inatçı. Neden onu bulduğun yere geri bırakmıyoruz?”

“Bana birimimi nasıl yöneteceğimi mi söylüyorsun, Felix?” diye kükredi patron. “Lanet olası yerini hatırlaman lazım.”

“Çocuk sadece küçük bir hırsız. Niye zahmete giriyorsun?”

“Çünkü adamlarımın onu izlediği iki ayda, yüksek güvenlikli on bir eve alarmları devreye sokmadan, bize son derece yararlı olacak bir yetenekle girmeyi başardı,” dedi Kruger ve bana döndü. “Güvenlik sistemlerini o şekilde devre dışı bırakmayı nerede öğrendin evlat?”

Bir ağız dolusu kanı daha tükürdüm. “Siktir git.”

“Cık cık cık...” Adam başını iki yana salladı. “Görünüşe göre iş birliği yapmak için bir teşvike ihtiyacın var. Adamlarımdan birini gönderip senin kızı aldırıp buraya getirtmeme ne dersin? Dayağı senin kadar kaldırmayacağından eminim.”

Vücudum taş kesildi. Bu herif Natalie’yi nereden biliyordu?

“Ah, görüyorum ki bu dikkatini çekti.” Gülümsedi. “İşe almayı düşündüğüm kişiyi iyi tanıdığımdan her zaman emin olurum. Güçlü yanlarını ve zayıflıklarını.”

“Ona dokunmayacaksın,” diye hırladım.

“Öyle mi? Bu sana bağlı, Az. Eğer dediğimi yaparsan kimse senin kıza dokunmaz. Aslında, yakında çok iyi para kazanmaya başlayacaksın. Onu, ikinizin yaşadığı o çöplükten çıkarmaya yeter de artar bile.”

Alnımdaki kesikten akan kan gözlerime sızıp görmemi zorlaştırdı. Ellerim arkamda bağlıydı, o yüzden gözlerimi kırpıştırarak uzaklaştırmaya çalıştım ama pek yardımı olmadı.

“Ne yapacağım?”

“Hükümet için çalışacaksın. Daha doğrusu, benim için.”

Gözlerimin odada bir kez daha gezinmesine izin verdim, olası bir kaçış yolu bulmaya çalıştım. Karşı duvardaki kapıya ulaşmak için beni tutan adamları ve Kruger denen herifi alt etmem gerekiyordu. Hepsi silahlıydı ama imkânsız değildi. Tüvit ceketli yaşlı adam sorun teşkil etmemeliydi. Daha çok muhasebeci gibi bir şeye benziyordu. Ne yapacaktı, bana hesap makinesi falan mı fırlatacaktı?

“Peki ya hayır dersem?” diye sordum.

Kruger’ın dudakları şeytani bir ifadeyle kıvrıldı. Kamuflej pantolonunun cebine uzanıp bir fotoğraf çıkardı ve önüme doğru fırlattı. Fotoğraf havada iki defa döndükten sonra yüzü yukarı bakacak şekilde düştü. Kız arkadaşımın hafif bulanık yüzüne baktım. Fotoğraf, Natalie’nin çalıştığı marketten çıktığı sırada çekilmişti.

“İş birliği yapmazsan ne olacağını göstereyim.” Kemerindeki kılıftan bir bıçak çıkardı, önümde çömeldi ve bıçağın ucunu Natalie’nin yüzünün tam ortasına sapladı. “Yeterince açık mıyım?”

Bu sik kafalıların kim olduğu ya da benimle ilgili planlarının ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Hükümetmiş, hadi oradan. Benim gibi biriyle ne işleri olabilirdi ki? Ama herif nerede yaşadığımızı biliyordu. Kız arkadaşına zarar vermelerini göze almayacaktım. Gözlerimi fotoğraftan ayırıp patronun uğursuz bakışlarıyla buluştum. “Evet.”

Dudaklarında bir sırıtış belirdi. “Gördün mü Felix? Hiç de inatçı değil. Düzgünce eğitilirse mükemmel bir asker olur.” Orospu çocuğu kahkaha attı. “Öyle değil mi, Az?”

BÖLÜM I

8 yıl önce

— Alessandro —

“Az.”
Silahlarımın sonuncusunu da çıkarıp dolabımın yanında duran Felix’e baktım.

“Kruger seninle konuşmak istiyor,” dedi. “Acil bir durum.”

Başımı sallayıp kurşungeçirmez yeleği çıkardım, aldığım darbenin acısı göğsüme yayılırken yüzümü buruşturdum. Bunun basit bir keşif görevi olması gerekiyordu ama yirmi dakika içinde güvenlik ekibi tarafından pusuya düşürülmüştük. Belov koluna bir bıçak darbesi almıştı ama on dört korumaya karşı sadece ikimizin olduğu düşünülürse iyi iş çıkarmıştık. Dolabı kapattım ve duvarın yanındaki bankta oturan sarışın adama baktım. Sergei Belov boş gözlerle önüne bakıyordu, göğsü hareket etmese öldüğünü düşünürdüm. Bu lanet programa sürüklenen adamların arasında en normal olan hep o gibi görünmüştü. Birkaç yıl önce kafayı sıyırmaya başlayana kadar. Kruger onu programa alıp soğukkanlı bir katile dönüştürmeden önce muhtemelen kimseye zarar vermemişti. Tıpkı Z.E.R.O. birimine giren diğer çocuklara yaptığı gibi.

“Belov’u programdan çıkarmalısın,” dedim.

“Biliyorum.” Felix iç geçirdi ve burun kemerini sıktı. “Çabalıyorum.”

Yaşlı adamı şöyle bir süzdüm. Birimimizdeki ajanlar ile idareciler arasındaki ilişkinin kesinlikle iş ilişkisi olması gerekiyordu. Tipik olarak, idareciler çoğunlukla görev sırasında veri toplama ve gözetim yaparak bir operasyon üssünden destek sağ-larlardı. Ancak Felix ile Sergei arasındaki ilişki her zaman farklı olmuştu. Benden başka kimsenin fark ettiğini sanmıyordum, yaşlı adam iltimas göstermemeye çok dikkat ediyor olsa da onu önemsiyordu ve Sergei onun için sadece bir araçtan ibaret değildi. Sergei ile sanki kendi çocuğuymuş gibi ilgileniyordu. Felix, Belov o berbat ruh hâllerinden birine girdiğinde, kendini kaybedip sağda solda insanları öldürmesin diye çabalıyordu.

“Daha çok çalış.” Ceketimi alıp soyunma odasından çıktım.

Yüzbaşı Kruger’ın ofisine giden koridorda yürürken titreyen ışıklar boş beton duvarlara uzun gölgeler düşürüyordu. On yılı aşkın süredir faaliyette olan gizli bir askerî üssün karargâhının biraz daha gösterişli olması beklenirdi ama bunun yerine beton duvarlar, plastik kancalarla duvarlara sabitlenmiş elektrik kabloları ve her yere sinmiş küf kokusu vardı. Üst katlarda durum daha iyiydi. Bu katlar program ilk ortaya çıktığında acemiler için yatakhane olarak kullanılmıştı, ancak yıllardır o şekilde kullanılmıyordu.

Z.E.R.O. birimi son derece gizli bir projeydi, kayıt dışı tutuluyordu ve tek bir amacı vardı: Hükümet ya da Yüzbaşı Kruger tarafından istenmeyen kişilerden kurtulmak. Hızla, etkili şekilde ve kâğıt üstünde takip edilmeden. On bir kişilik bir birim olarak başlamıştı; beş ajan, beş idareci ve yüzbaşı. Artık sayımız altıya düşmüştü. Üç ajan, iki idareci ve Kruger. Yeni eleman almayı planlıyor gibi görünmüyorlardı, o yüzden de Sergei, Kai ve ben öldüğümüzde program muhtemelen sona erecekti.

Kruger'ın ofisine giden yolu yarılamıştım ki koridorun sonundaki asansörün kapıları açıldı ve bir adam dışarı çıktı. Üzerindeki ceketin düğmeleri açıldı, kan lekeleriyle kaplı beyaz gömleğini ortaya seriyordu. Kai Mazur. Üç ajanın sonuncusu.

O da sola dönüp Kruger'ın ofisine doğru ilerledi, simsiyah uzun saç örgüsü sırtında bir kuyruk gibi sallanıyordu. Saçlarını böyle uzun tutmasına Kruger'ın neden izin verdiğini hep merak etmişimdir. Görevlerimizin başarısı gizliliğe dayanıyordu ve saç örgüsü neredeyse beline kadar sarkan bir doksan altılık bir adamı fark etmemek gerçekten zordu.

Koridorda yürürken Kai'ın sağ elindeki kahverengi kâğıt torbadan yere kan damlıyor, beton zeminde kırmızı lekeler bırakıyordu. Görünüşe göre yüzbaşı yine bir hatıra istemişti ve paketin büyüklüğüne bakılırsa muhtemelen içinde birinin eli vardı. Kai, ofis kapısına ulaştığında yere attığı paket iğrenç, korkunç bir ses çıkardı. Belki de içindeki bir el değildi.

Birbirimizin yanından geçerken Kai bana başıyla selam verdi ve çenesinde hâlâ kan sızan, körü dikiş atılmış bir kesik olduğunu fark ettim. Muhtemelen yine kendine dikiş atmıştı. Kai, idarecisini öldürdüğü için sağlık personeli ona sakinleştirici verilmedikçe onu tedavi etmeyi reddediyordu.

Kapı kolunu kavrayıp yerdeki kanlı paketin üzerinden atlayarak yüzbaşının ofisine girdim. Kruger masanın arkasında oturmuş, önündeki monitörü izliyor ve görev raporlarını gözden geçiriyordu. Yarın bana ulaşamadığımı fark ettiğinde ne yapacağımı merak ediyordum.

Muhtemelen benden kurtulması için birini gönderecekti. Büyük ihtimalle Kai'ı. Gerçi bu gerçekleştiğinde Natalie ve ben çoktan gitmiş olacaktık. Bunun son görevim olacağına çoktan karar vermiştim. Ayrılmadan önce karıma eşyalarını toplamasını ve eve vardığım anda gitmeye hazır olmasını söylemiştim.

Üsse dönerken iki kez onu aramayı denesem de telesekretere düşmüştü.

“Otursana, Az.” Kruger masasının diğer tarafındaki sandalyeyi işaret etti.

“Ayakta duracağım.”

“Keyfin bilir.” Kahvesine uzandı ve bir yudum aldı. “Karın bu sabah bir trafik kazası geçirdi.”

Sözlerini sindirirken görüşüm bulanıklaştı. Sandalyenin arkasını kavradım. “Ne?”

“Hastane personeli geceyi çıkaramayabileceğinden söz etti, o yüzden oraya gitmen iyi olabilir,” dedi gamsız bir şekilde, sanki hava durumundan bahsediyormuşçasına ekrana bakıyordu.

Arkamı döndüm ve kalbim boğazımda atarken dışarı fırladım.

Sözlerinin beynime nüfuz etmesine yardımcı olacakmış gibi konuşmakta olan doktorun dudaklarına baktım.

“...büyük bir iç kanamaya sebep olan çoklu kırıklar...”

Söylediklerini anlamlandıramadım. Beynim kabul etmiyordu sanki.

“...iki defa hayata döndürdük...”

Doktoru beyaz önlüğünden kavrayıp duvara yapıştırdım. Kelimeler ağzından dökülmeye devam ediyordu ve her hecesiyle, öfke ve umutsuzluk göğsümde fokurduyordu. Bu orospu çocuğunun susmasını istiyordum!

“...denedik. Çok üzgünüm.”

Adamı tutuşum gevşedi. Söylediği her şeyi geri alana kadar kafasını duvara çarpmak istedim ama ellerimdeki hissi kaybetmiş gibiydim.

“Onu görmek istiyorum,” diye bağırdım yüzüne doğru. “Hemen.”

Doktor başını sallayıp benden uzaklaştı. Onu koridorda takip ederken kulaklarım çınlıyordu, sağdaki kapının önünde durdu.

“Git,” dedim kapı kolunu tutarak.

Geri çekilen ayak seslerini duyabiliyordum ama gözlerimi önümdeki kapıdan ayıramadım. Sade, soluk mavi bir tahta parçasıydı ama bana sanki kıyametin kapısında duruyormuşum gibi geliyordu. Biraz önce beni tüketen öfke buharlaştı ve göğsümde kalan tek şey ruhumu parçalayan acıydı. Kapı kolunu daha sıkı kavradım ama kendimi içeri girmeye zorlayamadım. İçimde hâlâ bir umut kırıntısı vardı, aklımın bir köşesinde bunun bir çeşit hata olduğuna dair umutsuz bir düşünce duruyordu. İçeride başka birinin karısı vardı. Natalie'm evde, oturma odamızdaki en sevdiği sandalyede oturmuş, en sonunda buradan ayrılabilmemiz için geri dönmemi bekliyordu.

Tanıştığımız günü hâlâ dün gibi hatırlıyordum. Bir benzin istasyonunun atıştırmalık reyonunda, güvenlik kamerasının tam önünde bir adamın cüzdanını çalmaya çalışıyordu. Onu dışarı sürükleyip ne kadar kötü bir yankesici olduğu konusunda azarlamıştım. O sırada ikimiz de on yedi yaşındaydık ve sokaklarda yaşıyorduk ama onun bu hayat için uygun olmadığı gün gibi ortadaydı. Genelde diğer insanları sikime sallamazdım ama sanırım o gün, onda kendimden bir parça görmüştüm. O yüzden onu, babam iki yıl önce hapse girdikten sonra kaldığım terk edilmiş eve götürmüştüm. Güya sadece birkaç gün kalması gerekiyordu ama hiç ayrılmamıştı.

Ona nasıl ustalıkla yankesicilik yapılacağını öğrettim ve hatta bazı küçük işlerde onu yanımda götürdüm. İyi ve kötüyü paylaşmak için evde döneceğim birinin olması güzeldi. O zamanlar içinde yaşadığımız koşullar düşünülduğünde, iyiden çok kötü vardı. Yoldaşlığımızın nasıl aşka dönüştüğünden emin değildim. Bir akarsuyun taşı milim milim aşındırması gibi, ben farkına varmadan içime işlemişti. İkimiz de gençtik, ikimizin de ailesi ya da dünyada başka kimsesi kalmamıştı, o yüzden kendi başımızın çaresine bakmak zorunda kalmıştık. Bu boktan şehirde herkese karşı ikimizdik. Arkadaşlık sevgiye dönüştü sonra daha derin bir şeye şekillendi. Sefil hayatımdaki tek iyi şey o oldu.

Kruger beni yakalayıp boktan katil ekibine katılmaya zorladığında, Natalie'yle birlikte uzaklara, Kruger'in bizi bulamayacağı bir yere taşınacak kadar para kazanana dek onun suyuna gideceğime dair kendime söz verdim. Ortadan kaybolabilmemiz için yeterli parayı biriktirmemin bir ya da iki yılını alacağını düşünmüştüm.

Yanılmıştım.

Kruger'in radarından kurtulmak için hâlihazırda sahip olduğum kimliklerin hiçbirini kullanamazdım çünkü onları takip edebilirdi. Natalie ve benim için yeni belgelere ihtiyacım vardı ve Kruger'in her yerde bağlantıları vardı; hükümet, polis, yeraltı, siktiğimin her yerinde. O öğrenmeden yeni kimlikler almak adeta imkânsıza yakındı. Öylece peşimi bırakmayacakları kadar çok şey biliyordum, o yüzden üzerime dikkat çekmediğimden emin olmalıydım. Eğer dikkatlerini çekersem, Natalie de ben de ölürdük. Kruger'in izini süremediği kanalları bulmam yıllarıma, birkaç yüz bin dolarıma ve dört cesede mal oldu. Bu göreve gitmeden bir hafta önce lanet evrakları almıştım.

Ve şimdi Natalie gitmişti. Pisliğin teki sahip olduğum tek aileyi elimden aldı.

Gözlerimi kapatarak kapıyı açtım ve odaya adım attım.

Boş benzin bidonlarının sonuncusunu da kenara attım ve ön penceredeki yansımadaki arkamda batan güneşi izledim. Büyük camın iki yanındaki paneller açıldı ve benzin dumanı havaya nüfuz ediyordu. Bu evi Z.E.R.O. birimine katıldıktan üç yıl sonra satın almıştım çünkü kiralık evde yaşamaktan nefret ediyordum. Natalie'ye evlenme teklif etmeden hemen önce satın almıştım. Sadece sıkıcı bir tuğla ve harç karışımıydı ama çok uzun zaman sonra bana yuva gibi hissettiren tek yerdi. Ve şimdi, yine tuğla ve harç yığınının ibaret hâle gelmişti.

Cebimden çıkmayı çıkarıp hafifçe yakarak açık pencereden içeri fırlattım. Çakmak, benzine doymuş mobilyaların üzerine düşerek yangını başlattı, arabama ulaştığımda alevler çoktan perdeleri sarmıştı bile.

Direksiyona geçtiğimde yolcu koltuğundaki eski, metal kutuya uzandım. Pasaport ve diğer kimlik yığınının üzerinde, yıllar önce işlerimden birinde çaldığım parayla Natalie için aldığım pembe fiyonklu, oyuncak ayı şeklindeki gümüş şans boncuğu duruyordu. Her türden ayıya takıntısı vardı, muhtemelen sokaklara düşmeden önce yaşadığı kaygısız çocukluğunu hatırlatıyordu. Onu bu sersem boncuk olmadan gördüğümü hiç hatırlamıyordum. Hastane personeli onu ameliyata götürürken bilekliğini çıkarmıştı ve zinciri kaybolmuştu. Eşyalarını bana iade ettiklerinde sadece oyuncak ayı boncuğu vardı.

Gözlerim dikiz aynasında asılı duran anahtarlığa kaydı. Bir poker elinin parlak bir simgesiydi; hem de floş royaldi. Simgelyi anahtarlığa bağlayan metal halka uzun zaman önce kopmuştu,

o yüzden şimdi sadece deri bir iple sabitlenmiş hâlde duruyordu. Babam bu simgeyi bana onu pokerde ilk kez yenmemden sonra vermişti, bana onu ve diğer derslerinden birini hatırlatması için bunca yıldır saklıyordum: Hayatta sana dağıtılan eli öylece kabullenme, bazen krupiye olman gerekir.

Anahtarlığı aynadan çıkardım ve simgeyi ipten ayırıp metal kutunun içine attım. Oyuncak ayı boncuğunu bir elimde tutarak deriyi tepedeki halkadan geçirdim, ardından ipi bileğime bağladım.

Eve doğru baktığımda, ateş çoktan evin yanlarını yutmaya başlamıştı. Sürücü koltuğunda arkama yaslandım ve alevlerin bir zamanlar yuvam olan şey ile birlikte ruhumun son parçalarını da yok edişini izledim.

Ben hiç iyi bir adam olmamıştım. İlk kez can aldığımda daha on altı yaşındaydım. Nefsi müdafaaydı ama bu gerçeği değiştirmezdi. Şehrin en kötü yerinde sokaklarda yaşıyorsanız ya öldürürdünüz ya da ölürdünüz. Hayatta kalmak için.

Natalie'yle tanıştığımda içimde insanlık namına pek bir şey kalmamıştı ama onun yanımda olması o zavallı kalıntıları kurtarmama yardımcı olmuştu. O benim amacım olmuştu. Kalbimin ulaşılmaz soğuk bir kayaya dönüşmesini engelleyen tek şeydi.

Benden korkacağı endişesiyle ona "işim" hakkındaki gerçeği hiç söylememiştim. Natalie, benim askeri bir tesiste güvenlik görevlisi olduğumu sanıyordu, bir katille yaşadığını bilmiyordu. Bazen ona sırlarımı açmak, görevlerimin bazılarından bahsetmek istiyordum ama bunu kaldıramayacağını düşündüğüm için çenemi kapalı tutuyordum. Onun yanımda olması yeterliydi.

Ama Natalie şimdi gitmiş, iyi olan her şeyi de yanında götürmüştü; umutları, hayalleri, sevgiyi. Geriye kalan tek şey acı

ve öfkeydi. İçimdeki bu öfkeden, intikam isteyen kana susamış, vahşi bir canavar yükseliyordu. Kan ve ölüm isteyen.

Karımın başına gelen şeyin bir kaza olması umurumda değildi. Ona çarpan arabayı kafası güzel bir gencin ya da gözleri bozuk bir dedenin kullanması umurumda değildi. Onları bulacaktım. Ve bunu ödeyeceklerdi.

Metal kutudan bir yığın belge aldım ve her birindeki farklı isimlere bakarak onları karıştırmaya başladım. İş tanımınızda yaşamak için insan öldürmek varsa birden fazla kimliğe sahip olmanız gerekiyordu. Son kimlikte elim durdu, neredeyse on yıldır kullanmadığım bir isimdi. Alessandro Zanetti. Kruger aylarca gerçek ismim konusunda başımın etini yemişti ama adamlarına kolumu kırdırmasından sonra bile pes etmemiştim ve sonunda konuyu kapatmıştı. Çok hırpalandığı için göreve gidemeyen bir asker işine yaramazdı, zaten tüm acemiler sahte isim ve kimlik kullanıyordu. Bu konuda neden bu kadar inat ettiğimden emin değildim. Belki de o zamanlar gerçekten sahip olduğum tek şey ismim olduğu içindi. Ya da sadece Kruger'ı kızdırmaktan hoşlandığım için de olabilirdi.

Geçen hafta aldığım belgeler de dâhil olmak üzere sahte kimlik ve pasaport yığınını kapıyı gibi pencereden dışarı fırlattım. Karımın ölümünden sorumlu piçi öldürürken gerçek adımı kullanmak daha uygun görünüyordu.

Arabayı geri vitesle takip garaj yolundan çıktığım sırada, alevler çoktan çatıya ulaşmış evimi küle çevirmişti bile.

—❤️ Ravenna ❤️—

Dört ay önce

Yağmur durmak bilmiyor, zaten ıslak olan ceketimi ıslatırken saçlarımı yüzüme yapıştırıyordu. Şemsiyemi iş yerinde unutmuştum, çalıştığım lokantanın önümüzdeki hafta kapanacağı

haberiyle şaşkınlığa uğramıştım. Bu durumda elimde sadece bir muhasebe firmasındaki yarı zamanlı işim kalıyordu ki o da yeterli değildi, hemen başka bir iş aramaya başlamam gerekecekti.

Islak saç tellerinden birini gözümünden uzaklaştırmaya çalışıyordum ki sol tarafımdan bir kamyon hızla geçti, boş ama suyla kaplı caddede ilerleyerek kirli suyu üstüme sıçrattı. Issız kaldırımın ortasında durdum, sıırıslıklam olmuş ve çamura bulanmış yeni beyaz spor ayakkabılarıma bakarken dudaklarımdan yenilgi dolu bir nefes döküldü.

Hâlâ sağanak yağmur altında olmama rağmen gözlerimi ayakkabılarımdan ayıramıyordum. Dün, bu ay para konusunda sıkışık olduğum için kendimi biraz suçlu hissetmişim ama ayakkabılarımla alıp mağazadan çıkarken çok heyecanlıydım. Eğer bugün işimi kaybedeceğimi bilseydim, onları asla almazdım.

Bir arabanın korna sesi beni düşüncelerimden çekip aldı ve başımı kaldırdığımda liseden beri en iyi arkadaşım olan Melania'nın arabanın şoför camından bana el salladığını gördüm.

"Tanrım, Ravi!" diye bağırdı. "Atla!"

Aracına doğru koşup yolcu kapısını açtım ama gözlerim güzel iç döşemeye ve kuru koltuğa takılınca başımı iki yana salladım. "Her tarafım çamur içinde."

"Ah, Tanrı aşkına. Bin şu arabaya, Ravenna." Melania bana doğru eğilip elimi tutarak beni içeri çekti.

Emniyet kemerimi takarken, "Geç vardiya mı?" diye sordum. Melania caddenin aşağısındaki bir eczanede çalışıyordu.

"Evet. Gece yarısına kadar işim bitmiş olmalıydı ama geç gelen bazı teslimatlar vardı, onları halletmem gerekti. Lola Anne için istediğin ağrı kesici merhemi aldık."

Başımı salladım. Durumu düşününce, şu anda onu karşılayabileceğimizden emin değildim.

“Bu öğlen işe giderken Vitto’yu gördüm,” diye devam etti caddeye geri girerken. “Ugo’yla birlikteydi.”

“Ona, o çocukla takılmasını istemediğimi söyledim ama beni dinlemiyor. O kötü örnek oluyor.”

“Yine mi çalışıyorlar?”

Koltuk başlığına yaslanıp gözlerimi kapattım. Kardeşim son bir yıldır son derece zor biri olmuştu. “Umarım çalmıyordur. Market müdürü onları tekrar yakalarsa polise şikâyet edeceğini söyledi.”

“Belki ona yaz için bir iş bulmaya deneyebilirsin. İstersen etrafa soruşturabilirim?”

Hiçbir şey çıkmayacağını bilsem de, “Evet, bu harika olur,” dedim.

Bir yıl önce babamız öldüğünden beri Vitto, Cosa Nostra üyelerinin toplandığı yerlerde takılmaya, zaman zaman onlar için küçük ayak işleri yapmaya ve babamızın bir zamanlar bulunduğu asker pozisyonunu devralması için teklif alacağını ummaya başlamıştı. Bu aptalca fikri aklından çıkarması için hem annem hem de ben elimizden geleni yapıyorduk ama nafile. O yerlere gitmesini yasaklamış olsam da hâlâ gizlice gittiğinden emindim.

“Kendine gelecektir, Ravi. Göreceksin.” Melania arabayı binamın önüne park etti ve uzanıp elimi sıktı.

“Umarım öyle olur.” Ben de onun elini sıktım ve kapıyı açtım. “Sadece bir blok vardı. Beni getirmene gerek yoktu.”

“Lisedeyken benim adıma yaptığın matematik ödevleri için sana hâlâ borçluyum.” Kahkaha attı. “Lola Anne’ye benden selam söyle.”

“Söylerim.”

Binaya doğru koşarken sonra da dört kat merdiveni çıkarken ıslak spor ayakkabılarım vıcık vıcık sesler çıkardı. Mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak kendi dairemize girdim ve üzerimi değiştirmek için doğruca banyoya giderken annemin titrek sesi arkamdan geldi.

“Virto daha eve gelmedi.”

Arkamı dönüp dehşetle anneme baktım. Saat neredeyse sabahın üçüydü. Kardeşim sorunlu olabilirdi ama bana ya da anneme haber vermeden bütün geceyi dışarıda geçirdiği hiç olmamıştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Arkadaşlarıyla dışarı çıktı ve on bire doğru geri döneceğini söyledi,” diye kekeleydi annem. “Telefonu kapalı.”

“Neden beni aramadın?”

“Sen çalışıyordun. Sadece geç kaldığını düşündüm ve onu beklemek için kanepeye uzandım. Uyuyakalmışım.” Hüngür hüngür ağlamaya başladı. “Arkadaşlarını aramayı denedim ama kimse onu görmemiş.”

“Kahretsin. Çok üzgünüm anne.” Kollarımı ona doladım ve sesimi sabit tutmaya çalıştım. “Muhtemelen Ugo’lara yatıya gitti ve seni aramayı unuttu.”

“Belki de polisi aramalıyız, Ravi.”

Gözlerimi yumdum. “Arayamayacağımızı biliyorsun.”

Biz Cosa Nostra’nın aktif üyeleri olmayabilirdik ama babam öyleydi. Gerçekten gerekli olmadıkça polisin dikkatini çekme riskini göze alamazdık.

“Ya ona bir şey olursa?”

“O iyi. Ugo’yu arayacağım ve onu bulacağız.” Tam telefona uzanıyordum ki kapı sert ve gürültülü bir şekilde çalındı.

Annemin gözleri korkuyla açıldı ve yanağından bir damla yaş süzüldü. Eğer birisi sabahın üçünde kapınızı çalıyorsa, bu iyi bir şey olamazdı. Odanın diğer ucuna fırlayıp kapıyı açtım.

Eşiğin diğer tarafında koyu renk takım elbiseli bir adam duruyordu. Onu daha önce hiç görmemiştim ama duruş şekline ve düğmeleri açık ceketinin altından görünen silah askısına bakınca gerektiği kadarını anladım. Cosa Nostra.

Adam bana tepeden bakarak, “Ravenna Cattaneo?” diye sordu.

“Evet,” dedim boğuk bir sesle.

“Benimle gelmen gerekiyor.”

“Kardeşimle mi ilgili? O iyi mi?”

“Şimdilik.” Cosa Nostra askeri beni kolumdan tutup koridora doğru sürükledi. Çantamı ya da ceketimi almamı bile beklemedi.

Bir yandan ayak uydurmaya çalışırken bir yandan da omzumun üzerinden, “Her şey yoluna girecek anne,” diye seslendim. Annem kapının girişinde durdu, bir eliyle kapı çerçevesini kavarken diğer eliyle de ağzını kapatıp gidişimi izledi.

Binadan çıktığımızda adam camları filmli siyah bir arabaya yaklaştı, soru sormadan içeri girdim. Araba ilerlerken ellerimi kucığımda sıkıyor, kendimi tutmaya çalışıyordum. Cosa Nostra’nın gecenin bir yarısı evimize gelmesi için Vitto bu kez fena sıçıp batırmış olmalıydı. Kardeşim yine hırsızlık yaparken mi yakalanmıştı? Ya da belki de söylememesi gereken bir şey söylemişti? Aman Tanrım, eğer birisi hakkında öttüyse ölmüş sayılırdı.

Araba dar bir sokağa girdi, kırmızı ve beyaz kareli perdeleri olan bir restoranın önünde durdu. Mekânı hemen tanıyamamıştım çünkü buraya sadece bir kez, babamın evde unuttuğu cüzdanını getirmek zorunda kaldığımda gelmiştim. O sırada babam arkadaki odada nöbet tutuyordu.

Arabadan inip kapının üzerindeki ahşap tabelaya baktım. Luigi’nin Yeri. Cosa Nostra neferlerinin iskambil oynamak için geldiği yerd.

Şoför tek kelime etmeden beni boş masaların arasından geçirerek en uzak uçtaki kapıya doğru yönlendirdi. Lekeli beyaz önlüğü olan bir kadın bulaşıkları yıkıyordu, biz geçerken gözlerini dikip bize baktı. Şarap kasalarının yanındaki perdenin arkasına gizlenmiş kapıya vardığımızda adam kapıyı açtı ve beni gizli odaya doğru itti. Kapı arkamdan kapandı.

İçerideki hava nefes almayı zorlaştıran ağır bir puro dumanıyla doluydu. Büyük yuvarlak masanın üzerindeki armatürden gelen ışık, masada oturmuş poker oynayan dört adamın yüzünü aydınlatıyordu. Odanın içine doğru birkaç adım attım, bana dönük olan adam kartlarından başını kaldırıp arkasına yaslanırken dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. İstemsizce geriye doğru bir adım attım. Capo'lardan biriydi. Rocco Pisano.

"Bu gecelik işimiz bitti," dedi ve elindeki kartları masanın ortasına fırlattı.

Diğer üç adam ayağa kalktığı anda sandalyeleri yere sürttü, ardından eşyalarını topladılar. Yanımdan geçip odadan dışarı çıkarken hiçbiri bana bakmadı. Kapı yumuşak bir tıkırtıyla arkalarından kapandı ama o ufak sesin verdiği uğursuzluk hissiyle irkildim.

"Beni çağırmışsınız, Bay Pisano," dedim boğuk sesle. Sinmeden göz temasını korumaya çalışıyordum. Bana bakış şekli hiç hoşuma gitmedi, beklenmedik bir ödülle karşılaşan bir kedi gibiydi.

"Çağırdım." Rocco içkisine uzandı ve sandalyesinde arkasına yaslanıp ıslak kıyafetlerimi inceledi. "Ödenmesi gereken bir borç var."

Karnımın orta yerine bir batma hissi çöktü. "Borç mu?"

"Evet." Gülümsedi ve bakışları arkamdaki bir şeye kaydı. "Öyle değil mi, Vitto?"

Arkamı döndüm ve gözlerim köşedeki tortop olmuş bedene kayınca dudaklarımdan boğuk bir çığlık kaçtı. Kardeşim kafasını kaldırdı, yüzü kana bulanmıştı ve gözlerinden biri şişip kapanmıştı.

“Aman Tanrım.” Ona doğru bir adım attım ama masaya çarpılan elin sesi beni olduğum yerde durdurdu.

“Buraya gel, yoksa başladığım işi bitiririm!” diye kükredi Rocco.

Boğazıma çıkan safrayı yuttum ve kendimi dönüp Capo’ya bakmaya zorladım. Rocco karşısındaki sandalyeyi başıyla işaret etti ve titrek bacaklarla yaklaşmamı izledi.

“Otur,” dedi ters bir sesle.

Sandalyeye çöküp ellerimi kucağımda birleştirdim. Neler olduğunu ya da kardeşimin burada ne halt yediğini bilmiyordum ama kötü bir şey olduğunu biliyordum.

Rocco purosundan bir nefes çekip dumanını suratıma üfle-di. “Sevgili Vitto büyük balıkla poker oynayabileceğini düşün-dü. Bu akşam erken saatlerde geldi, bir tomar parayı sallayarak oyuna girmesine izin verilmesini istedi.”

Bir an için gözlerimi yumdum, gözyaşlarımdan dökülmesini engellemeye çalışıyordum. Babamın ölümü kardeşimi çok etki-lemişti ve o zamandan beri de sorun çıkarıyordu. Kötü arkadaş-lıklar, hırsızlık hatta esrar satmak bile. Ancak kumar oynamak için Cosa Nostra mekânına gelecek kadar kafayı yemesini hiç beklemiyordum.

“Daha on beş yaşında,” diye fısıldadım.

“Çocuğun bir derse ihtiyacı var. Sözlerinden ve eylemlerin-den sorumlu tutulacak yaşta.” Rocco pis pis gülümsedi. “Ayrıca bedelini ödeyecek kadar da büyük.”

“Size ne kadar borcu var?”

“Buraya getirdiği dört bin sadece giriş parasıydı.”

Dört bin. Parmaklarımı sıktım. Kardeşimin o parayı alabileceği tek bir yer vardı. Yatağımın altındaki eski kurabiye kutusu. Üniversite için para biriktirmek adına liseden beri çalışmıştım. Babam hastalandığında paranın çoğu ilaç parasına gitmişti ama geçen sene dört bin kadar biriktirmeyi başarmıştım.

“Bankaya gidip kredi alabilir miyim diye bakacağım,” dedim. “Vitto’nun size borçlu olduğu her kuruşu iade edeceğiz ama lütfen kardeşimin gitmesine izin verin.”

“Herhangi bir bankanın kardeşinin bana olan borcunu karşılayacak kadar büyük bir kredi vereceğinden şüpheliyim. Bu yüzden Vitto ve ben, ikimizin de yararına olacak bir anlaşmaya vardık. Parayı unutacağım ve onu öldürmeyeceğim.” Dumanı tekrar yüzüme üfledi. “Ödeme olarak da seni alacağım.”

BÖLÜM 2

Günümüz

—••••• Alessandrol •••••

Arabamı gri taştan devasa bir malikânenin garaj yoluna park ederken kar, lastiklerin altında çatırdadı. Saat neredeyse akşamın altısıydı ama görev için rapor vermem emredilen saat buydu. Kontağı kapattım ve koltuğumda arkama yaslanıp ön camdan evi izledim. Konumu ve çevresindeki arazinin büyüklüğü göz önüne alındığında muhtemelen beş ya da altı milyon değerindeydi ama beklediğimden daha ufaktı. Sadece iki katlıydı.

Güzel bir evdi.

Ve muhteşem bir şekilde yanacaktı.

Arabadan inip boyalı ahşaptan çift ön kapıya çıkan geniş taş basamaklara yöneldim. Az önce içeri girerken kapıda iki koruma olduğunu fark etmiştim. Mülkü çevreleyen yüksek duvarın dışına konuşlanmış en az üç koruma daha vardı ancak ön girişte veya evin herhangi bir yerinde başka kimse yoktu. Anladığım kadarıyla, yeni işverenim güvenlik ekibinden kimsenin eve yaklaşmasına izin vermiyordu. Evi çevreleyen arazinin her santimetresinin kameralarla izlenmesinin nedeni de büyük olasılıkla buydu.

Ayağımı taş basamaklardan ilkinde koyduğum anda ön kapı açıldı ve açık gri renkli, üç parçadan oluşan takım elbise giymiş bir adam kapıda belirdi. Arkasındaki holden gelen sarımsı ışık, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle karşımda duran uzun boylu, zayıf adamı aydınlatıyordu. Rocco Pisano. New York suç ailesinden bir Capo.

“Zanetti,” dedi onu takip etmemi işaret ederken. “Seni ofisimde bilgilendireceğim. Hızlı olmamız gerekecek. İki saat içinde tiyatrodan olmalıyız.”

O sola dönüp beni geniş mermer antrenin uzak ucundaki sürgülü ahşap kapıya doğru götürürken birkaç adım arkasından yürüdüm. İçerisi servet diye haykırıyordu, adımlarım duvarlarda ve alçı süslemelerle bezenmiş yüksek tavanda yankılanıyordu. Tavandaki fresk resimlerde canlı renklerle boyanmış melekler tepemizden bize bakıyordu. Köşelerde parıl parıl parlatılmış koyu renkli, barok ahşap mobilyalar bulunuyordu. Üst kata geniş bir merdivenle çıkılıyordu ve süslü ahşap tırabzanın üzerine çiçekler, sarmaşıklar ve başka dekoratif saçmalıklar oyulmuştu.

Pisano’nun ofisi de aynı derecede büyüktü. Bordo rengi cilalı devasa bir ahşap masa tam orta alanı kaplıyordu. Masanın kenara yakın yüzeyinde, masanın kaplamasıyla uyumlu kalın, oymalı bir isim levhası bulunuyordu.

Odanın geri kalanında da benzer şatafat örnekleri vardı. Bir ofisten ziyade bir yemek odasına uygun olan devasa, kristal bir avize tepedeydi. Sanki masasını ve masanın arkasındaki duvarda bulunan kitap raflarını koruyormuş gibi iki yanında gerçekte boyutlu, altın rengi, çömelmiş aslan heykelleri bulunuyordu. Kitaplar, altın çerçevesi cam kapaklar tarafından korunuyordu.

Rocco masasının arkasına geöip oturdu ve kaliteli puroların olduğu ahşap kutusuna uzandı. Purolardan birini seöerken te-

pesindeki avizenin ışığı kemikli işaret parmağındaki iri bir yakut taşın olduğu kalın altın yüzükten yansıdı.

Sekiz yıl. Lanet olası sekiz yıldır bu adamı anyordum ve işte sonunda karşımda oturuyordu. Ellerimi boğazına dolayıp hemencecik boynunu kırma isteğimi zorlukla kontrol edebiliyordum. Ona basit ve hızlı bir ölüm yaşatmak için bu kadar uzun süre beklememiştim, hayır. Onu ufak parçalar hâlinde yok edecektim ve o da bunu izleyecekti. Yıldızlı hayatından geriye hiçbir şey kalmadığında yaratıcısıyla buluşmasına izin verilecekti. Ben onun o son varış noktasına giden yolun çok ama çok uzun olmasını sağlayacaktım. Son derece de acı verici olacaktı.

Rocco, sanki bir izlenim yaratmaya çalışıyormuş gibi purosunun ucunu kesip ağzına götürürken gözlerini üzerimden ayırmadı. Masasının önünde duran sandalyelerden birine oturmamı da teklif etmedi.

“Kadınlardan hoşlanmadığını duydum,” dedi purosunu yakarken. “Bu doğru mu?”

Bu soruyu bekliyordum. Patron bana Rocco’nun patolojik derecede kıskanç olduğunu ve karısına atanan son üç korumayı öldürdüğünü söylemişti. Rolü devralmamın tek nedeni, Rocco’nun benim eş cinsel olduğuma inanmasıydı. Bu fikrin nereden çıktığından tam olarak emin değildim ama Ajello, Rocco’nun benim hakkımda tam olarak böyle düşündüğünü söylemişti. Belki de her perşembe gecesi diğer Cosa Nostra üyelerinin gittiği striptiz kulübüne hiç gitmediğimi duymuştu. Ya da belki de Aile’ye katılışımın beşinci yıldönümü hediyesi olarak gerzek Carmelo’nun evime gönderdiği kızları geri yolladığım için eş cinsel olduğumu düşünüyordu. Ona bu izlenimi neyin verdiği gerçekten önemli değildi. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan başımla onayladım.

“Sırrın benimle güvende.” Rocco’nun dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “İşe koyulalım. Karımın güvenliğinden yedi yirmi dört sen sorumlu olacaksın. Muhtemelen fark etmişsindir, korumaların eve girmesine izin verilmiyor. Bu sadece misafirlerimiz geldiğinde değişiyor. Onun dışında bu evde sadece ben ve karım varız. Ayrıca bir temizlikçimiz ve iki hizmetçimiz var. Saat sekizde gelirler ve yedide giderler.”

“Güvenlik sistemleri?” diye sordum.

“Ön ve arka kapıların yanı sıra zemin kat pencerelerinde alarmlar var. Evin dışında ve dış duvarlar boyunca kameralar bulunuyor. Bahçe kapısındaki nöbetçi kulübesinden izleniyorlar. Üç vardiya hâlinde çalışan güvenlik görevlileri var, her vardiyada beş adam çalışıyor.”

“Benim görevlerim?”

“Sadece bir görevin var. Karım,” dedi ve sandalyesinde arkasına yaslandı. “Ravenna’nın gözetim olmadan evden çıkmasına izin yok. Evin etrafında yürüyüşe çıkmayı seviyor, o yüzden bunu yaptığında sen de onunla gideceksin. Ayrıca sık sık alışverişe ve diğer kadınsal boklara gidiyor. Kuaför, manikür... Nereye gitmesi gerekirse onunla birlikte olacaksın.”

“İstisnalar var mı?”

“İstisna yok. Eğer siktiğimin jinekologuna gitmesi gerekiyorsa, sen de onunla gideceksin.” Sandalyesinden kalktı ve önümde durdu. “Senin işin sadece Ravenna’nın güvenliğini sağlamak değil. O ikinci planda. Onun her adımını takip etmeni ve şüpheli bulduğun her şeyi bana bildirmeni istiyorum.”

“Şüpheli kabul edilen şey ne?”

“Başka erkeklerle konuşmak. Ya da genel olarak kadınlar da dahil yabancılarla konuşmak. Senin ya da başkasının telefonundan arama yapmasına da izin yok. Sadece arayabileceği numaraların programlandığı bir cep telefonu var ve sadece o telefonu

kullanacak. Günlük programını her sabah teyit edeceğim. Hiçbir sapmaya izin yok.”

Söylediklerini düşünürken yüzümü ifadesiz tuttum. Kadın bu şekilde kontrol edilmeyi kabul ettiğine göre ya aptal ya da kolay lokma olmalıydı ama bu benim sorunum değildi.

“Anlaşıldı.”

“Bunu yanında tutacaksın.” Elini cebine atıp cüzdanını çıkardı ve bana bir kredi kartı uzattı. “Bir şey satın alması gerektiğinde kullansın sonra geri al.”

Belki de Bayan Pisano kendini şımartmayı çok seviyordu? Kartı alıp başımı salladım.

Rocco başını yana eğdi. “Çok konuşmuyorsun, değil mi?”

“Hayır.”

“Mükemmel.” Kapıya doğru yöneldi. “Ravenna aşağı gelmek üzeredir.”

Odadan dışarı çıktığında onu takip ederken, öldüreceğim kadının yüz yüzeyken neye benzediğini merak ettim.

—❤ Ravenna ❤—

Çenemi havaya dikip aynadaki yansımama baktım. Üç kat sürdürdüğüm kapatıcı görevini yerine getirmişti. Boynumdaki morluk görünmüyordu ve geniş, elmaştan tasma kolye de makyajın kapatamadığını kapatıyordu. Dört gün olmuştu, yani yakında solmasını umuyordum.

Paltomu sandalyenin arkasından alarak yatak odamdan çıktım. Kocamın odası benimkinin tam karşısındaydı, ana merdivene giden koridorda ilerlemeden önce gözlerim onun kapısına takıldı ve içimdeki ürpertiye bastıramadım. *Yakında*, dedim kendime. Sadece birkaç aya daha ihtiyacım vardı.

Rocco merdivenlerin dibinde durmuş, inişimi izliyordu. Gözleri giydiğim elbisenin üzerinde hızlıca gezindi ve dudak-

ları memnun bir gülümsemeyle genişledi. Odama geldiğinde elbiseyi ve kolyeyi bana fırlatmış, bu gece giymemi emretmişti. Kırmızı elbiseye bakmadan önce onun gitmesini beklemiştim. Bana aldığı önceki elbiseden daha kötüydü ve bu şeyle dışarı çıkma fikri, özellikle de tiyatroya gitme fikri beni çok utandırıyordu ama bunda yeni bir şey yoktu.

Kaçmam için ne kadar paraya ihtiyacım olduğunu ve daha fazla kazanmanın en hızlı yolunun ne olduğunu hesaplamaya o kadar dalmışım ki, sahanlığa ulaşana kadar kapının yanında duran adamı fark etmedim bile. Fark ettiğimde adımlarım bir an için tekledi ama bir şekilde takıldığımı gizlemeyi başardım. Kocam uzun boylu bir adam olsa da arkasındaki kişi ondan ne-redeyse bir baş daha uzundu

“Ravenna, *bellissima*, muhteşem görünüyorsun.” Rocco ben yaklaşırken gülümsedi ve elimi tuttu. “Bu Alessandro Zanetti, yeni koruman.”

Yüzümü ifadesiz tutmak için elimden geleni yaparak elleri arkasında duran adama bir kez daha baktım. Duruşu geniş cüssesini vurgularken, kollarındaki kaslar siyah ceketinin kumaşını geriyordu. Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en iri adamdı. Bakışlarım geniş göğsünden yukarı doğru çıktı ve yüzünde durdu. Kötü niyetli. Aklıma gelen ilk şey buydu. Sinekkaydı tıraşlı güçlü bir çenesi ve belirgin elmacık kemikleri vardı ama geri adım atmak istememe sebep olan şey yüzü ya da devasa cüssesi değildi. Kara gözlerinde gördüğüm şeylerdi; nefret ve tiksinti. Güç bela kontrol altına alınan hiddet. Gözlerimi kaçırmak istedim ama yapamadım. Sanki gözleri beni esir almıştı ve tutsak ediyordu. Eğer bakışlar öldürebilseydi olduğum yerde öleceğimden emindim.

Kendimi başımı sallamaya zorladım ve en sonunda gözlerimi kaçırıp giriş kapısına odaklandım. Alessandro’nun bizim

için açık tuttuğu kapıdan geçerken, kocamın arabasına kadar gittiğim yol boyunca gözlerini üzerimde hissettim. Yolcu koltuğuna oturduğumda ve Rocco arabanın kapısını kapattığında en sonunda nefesimi bırakabildim.

Dikiz aynasından yeni korumamın siyah bir cipe doğru yürüdüğünü gördüm, adımları yavaş ve hesaplıydı. Aracına binmeden önce arabamıza doğru baktı. Onu izlediğimi anlamasına imkân yoktu ama bir şekilde anladığım biliyordum. Yayıdığı düşmanlık hissi sanki canlı bir şeydi. En son ne zaman birisi tek kelime bile etmeden ilk görüşte üzerimde bu kadar güçlü bir etki bırakmıştı hatırlamıyordum. Bu işe atandığı için mi kızgındı? Muhtemelen son üç korumamın nasıl öldüğüne dair hikâyeleri duymuştu; alınlarında Rocco'nun silahından çıkan bir kurşun deliğiyle.

Sürücü kapısı açıldı ve gözlerimi hızla aynadan kaçırdım.

“Görünüşe göre senin için mükemmel bir koruma buldum,” dedi Rocco direksiyonun başına geçerken. “Bu senin cazibene kapılmayacak.”

Elimde tuttuğum çantayı sıktım ve yanağımın içini ısırdım, ona bakıp yüzüne haykırma isteğimi bastırmaya çalıştım.

Gözlerimi kucağımdan ayırmadan, “Evet, Rocco,” diye mırıldandım.

—•••• Alessandrol ••••—

Sırtımı duvara yaslayıp benden birkaç adım ötedeki kadife kaplı koltuklarda oturan Pisano çiftini inceledim. Bu özel balkonda sekiz koltuk bulunuyordu ama diğerleri boştu.

Rocco sıkılmış görünüyordu. Sol kolu, karısının koltuğunun arkasına dayalıydı ve boştaki elinde telefonu vardı. Sahnedeki kadın şarkı söylemeye başladığından beri aleti elinden düşürmemişti, yani opera hayranı olmadığı barizdi.

Karısı okuması zor biriydi. Bu ikisinin arasında bir şeyler tuhaf hissettiriyordu. Bayan Pisano sopa yutmuş gibi dik oturuyor ve kocasına bakmaktan kaçınıyordu. Yerine geçtiği andan itibaren bakışları sahneye odaklanmıştı. Yaklaşık bir saattir tek bir kasını bile hareket ettirmemişti. Kendini performansa kap-tırdığı için miydi, yoksa böyle hareketsiz duruşunun başka bir sebebi mi vardı kestiremiyordum.

Rocco görevimin detaylarını sıraladığında şaşırmıştım. Orospu çocuğu, karısına deli gibi âşık olmalıydı ama onun ko-numundaki bir adamın neden bu kadar kontrolcü önlemlere başvuracak kadar özgüvensiz olduğunu anlamamıştım. Ancak Ravenna Pisano'yu merdivenlerden inerken gördüğümde çene-min yere çarpmasını güçlükle engelleyebilmişim. Birkaç fotoğ-rafini görmüştüm ama fotoğraflar ona hakkını verememişti.

Güzel kadınlar vardı. Bir de...o vardı.

Giydiği daracık kırmızı elbisenin derin V yakası sıkı göğüs-lerini sergiliyordu. Ayrıca skandal yaratacak kadar kısaydı, kı-çının hemen altında bitiyordu. Elbisenin canlı rengi, başının tepesinde sımsıkı topuz yaptığı kuzguni siyah saçlarıyla tezat oluşturmuştu. Yaptığı aşırı makyaja rağmen, daha önce bu ka-dar mükemmel bir yüzle karşılaştığımı sanmıyordum. İri, yeşil gözlerinin etrafında ağır bir gölgelendirme, elbisesiyle aynı ton-da, kan kırmızısı dudaklar ve muhtemelen takma olan uzun, gür kirpikler. Suratında onca saçmalık varken yaşını tahmin etmek zordu ama yirmilerinin sonunda olduğunu tahmin edi-yordum.

Evlerinin merdiveninden aşağı inerken fazlasıyla yüksek to-puklu siyah stilettoalarını ve kum saatini andıran fiziğini nasıl tamamladığını da fark etmişim. Gelip de Rocco'nun yanında durana kadar başta düşündüğümünden çok daha kısa olduğunu fark edememişim. Topuklu ayakkabılarıyla bile Rocco'nun

burnuna zar zor geliyordu. Çıplak ayakla dursa muhtemelen benim göğsümün ortasına ancak gelirdi.

Ravenna Pisano, varlığını ortadan kaldırmanın çok da zor olmayacağı minyon bir kadındı. Ben de bunu kocasının kibirli burnunun dibinde yapmayı planlıyordum. Kulağa gayet uygun geliyor.

Sahnedeki sanatçı sonunda ulumayı kesti ve büyük bir alkış tufanı koptu. Rocco koltuğundan kalkıp karısına elini uzattı. Bayan Pisano yavaşça ayağa kalktı, o kadar muhteşem bir hareket ki adeta bir kraliçenin halkının karşısına çıkışını izlemek gibiydi. Daha doğrusu bir buz kraliçesinin. Yanımdan geçerken başını dik tutup dümdüz önüne baktı, varlığımı tamamen görmezden geliyordu. Sanırım beni kendisinden aşağı görüyordu, onun gibi insanların genelde “çalışanlarını” gördüğü gibi.

Geniş koridorun sonunda, ayrıcalıklı konuklar için içeceklerin beklediği açık alana giden Pisano’ları takip ettim. Rocco, karısının kulağına bir şeyler fısıldamak için başını eğdi, ardından da mekânın ortasında içkilerini yudummlarken kahkahalarla gülen bir grup erkeğe katıldı. Bayan Pisano kenara çekilerek nispeten insanların bulunmadığı bir yerde durdu. Duruş şekli tiyatro salonunda olduğundan daha da dikti ve gözleri karşı duvardaki bir şeye odaklanmış gibi görünüyordu. Dikkatini neyin çektiğini merak ederek bakışlarını takip ettim ama orada hiçbir şey yoktu. Sadece tertemiz beyaz bir duvardı. Görünürde bir sanat eseri ya da bir aydınlatma bile yoktu.

Birkaç adım atıp Ravenna Pisano’nun solunda durdum. Varlığımı hissettiği anda donup kaldı, bütün kasları kaskatı gerildi.

“Lütfen geri çekilin,” dedi ve bir an için, sesinin bu kadar genç çıkmasıyla afalladım. Fakat sonrasında sözleri içime işledi ve tiksintiyle doldum. Bir adım geri çekildim. Elbette o muhteşem görüntüsünün benim gibiler tarafından lekelenmesine

izin vermezdi. Her şeye hakkı olduğunu sanan insanların bazen bizden çok da farklı olmadıklarını unutmaları çok acınasıydı. Özellikle de kanları akarken.

Acaba o ince boynunu kesip açtığımda kanı akarken de aynı şeyi hissedecek miydi?

—❤️ Ravenna ❤️—

Gözlerim karşıdaki duvara dikiliyken derin bir nefes aldım. Gözlerimin etrafta gezinmesini ve yanlışlıkla bir adamla göz göze gelmesini önlemek için yakın zamanda öğrendiğim bir yöntemdi. Gözümün ucuyla Rocco'yu görebiliyordum. Başka bir Capo'yla, Cosimo Longo'yla konuşuyor ve kendini sohbe- te kaptırmış gibi davranıyordu ama beni izlediğini çok iyi biliyordum. Hata yapmamı bekliyordu. Yapmayacaktım. Onun bu çarpık oyunundan galip çıkmak için çok fazla pratik yapmıştım, bakışlarımı o duvarda tutmam için beni motive edecek bir sürü darbe almış ve yeterince çürük taşımıştım. Ancak erkeklerin bana bakmasını önlemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Daha da kötüsü, bana yaklaşımlarını önlemek için. Rocco bunu biliyordu ve bu olduğunda büyük keyif alıyordu çünkü bu sayede eve gittiğimizde vicdanı sızlamadan beni cezalandırabiliyordu.

Kocamın dünyaya karşı eşsiz bir bakış açısı vardı. Kendi kafasında o iyiydi, sebepsiz yere hiçbir şey yapmayan bir adamdı. Eğer en iyi davranışımı sergilersem, hiçbir şey olmazdı. En azından çoğu zaman. Ama yanlış bir şey yaparsam, örneğin başka bir erkeğe bakarsam ya da onların dikkatini çekecek bir şey yaparsam, beni cezalandırma ihtiyacı hissediyordu. Rocco buna "dövüş eğitimi yöntemleri" demeyi seviyordu. Bu sebeple, Rocco'nun yakında sıkılmasını ve malikâneye dönebileceğimizi

umarak kimsenin bana dikkat etmeyeceği aynı bir yerde durdum.

Sağımdan bir erkek sesi, “Ravenna,” dedi. “Neden tek başına duruyorsun? Sana bir içki getirmemi ister misin?”

Elimdeki çantayı daha sıkı kavradım. “Ben iyiyim, Pietro. Teşekkür ederim.”

Git başımdan. Lütfen, lütfen, git. Kafamın içinde aynı sözleri tekrarlayıp durdum. Belki hemen giderse Rocco onu fark etmezdi.

“Bir şey içmek istemediğine emin misin?” Elini omzuma koydu.

İçimde yükselen paniği bastırmaya çalışarak bir an için gözlerimi kapattım ve kendimi gülümsemeye zorladım. Pietro birkaç yıl boyunca babamın yanında çalışmıştı ve hatta birkaç kez evimize gelmişti. Bana karşı her zaman nazıktı ve bir ara ondan yardım istemeyi düşünmüş olsam da cesaretimi toplayamamıştım.

“Ben iyiyim, sadece derin düşüncelere dalmıştım. Teşekkür ederim.”

Pietro başını salladı ve odanın diğer tarafındaki gruba doğru yöneldi. Gözden kaybolduğunda Rocco’nun durduğu yere bir göz atma riskine girdim ve onu bardağının kenarından bana bakarken buldum. Gülümsüyordu. Lanet olsun. Geriye doğru bir adım attım ve sert bir kas duvarına çarptım. Kocaman bir erkek eli belimin yan tarafını tutup dengemi korumamı sağladı. Kanım dondu.

Rocco’yla evlendiğimden beri benim yüzümden üç adam ölmüştü. İlki daha yirmi altı yaşındaydı, benden sadece iki yaş büyüktü. Hâlâ o günle ilgili kâbuslar görüyordum. Manikür randevumdan yeni dönmüştüm ve Gaetano paltoma yardım etmek için uzandığı sırada kazayla eli omzuma değmişti. Bir

dakika sonra Rocco elinde bir silahla kütüphaneden dışarı fırlamış ve korumamı başından vurmuştu. İlk başta ne olduğunu anlamamıştım ve alnının ortasındaki delikten kan sızan Gaetano'nun yere yığılmış bedenine bakakalmıştım. Rocco bağırmağa başlayarak odama gitmemi emretmişti ama bacaklarımı hareket ettirememiştim.

O olaydan sonra dersimi almıştım, Rocco ya da kameraları etraftayken korumalarım kazara bile olsa asla dokunmadığımdan emin oldum. Sonuç olarak bir şey fark etmedi. Diğer ikisi de öldü çünkü kocam bana uygunsuz şekilde baktıkları sonucuna vardı.

“Elini çek,” dedim boğuk sesle, midemde panik yükselirken Rocco'ya baktım.

Hiçbir şey olmadı.

“Siktir, hemen şimdi, Alessandro.”

El belimden kayboldu. Ben izlerken Rocco içkisini en yakındaki garsonun tepsisine bıraktı ve bize doğru yöneldi. Aman Tanrım. Alessandro'yu da öldürecekti. Rocco, Pietro'ya bir şey yapmayacaktı çünkü o Don'un yakın çevresinin bir parçasıydı. O karşılaşmanın bedelini ödeyen ben olacaktım. Ancak eve döner dönmez kocam bir korumayı infaz etmekten çekinmeyecekti. Vicdanımda başka bir masum adamın daha ölümüyle yaşayamazdım. Yapamazdım.

“Git,” diye fısıldadım. “Lütfen. Git.”

Alessandro'nun beni duyduğunu sanmıyordum, çünkü Rocco önümde durduğunda onu hâlâ arkamda hissedebiliyordum. Rocco'nun yüzünde hâlâ uğursuz gülümsemesi vardı.

Rocco başımın üzerinden bakarak, “Bir dahaki sefere, bir adam karıma yaklaştığında,” dedi, “onu karımın gözünün önünden uzaklaştıracaksın. Gerekirse güç kullanarak. Anlaşıldı mı?”

Bir cevap duymadım ama Alessandro'nun başını salladığını varsaydım. Rocco elini sırtıma yerleştirip beni koridora doğru yönlendirdi. Tanrıya şükürler olsun ki gidiyorduk.

Yatak odasının kapısı yumuşak bir tıkırtıyla arkamdan kapandı. El çantamı sağımdaki makyaj masamın üzerine bırakıp arkamı döndüm. Daha ona tam olarak dönmeden Rocco'nun eli yanağıma indi.

“Pietro mu? Cidden mi?” diye uslayarak beni duvara doğru itti. “Becerilmek mi istiyorsun? Sana becerilmenin âlâsını göstereceğim, seni sürtük.”

Göğsüm sert yüzeye çarptı. Derin bir nefes alarak gözlerimi yumup avuçlarımı duvara bastırdım. Rocco elbisemin eteğini tutup yukarı çekti sonra külotumu yırttı. Kemerini açışını duyabiliyordum, kendimi duvara daha çok yapıştırıp olabildiğince az hareket ettiğimden emin oldum. Mücadele etmem onu heyecanlandırıyordu. Bir saniye sonra yumuşak aletini arkama bastırdığını hissettim. Birkaç defa sürtündü, hızla nefes alıp veriyordu.

“Siktir! Haplarım nerede?”

Uzaklaştığını duydum, muhtemelen komodinin çekmece-sinde tutmamı söylediği viagrayı almaya gidiyordu. Bir dakika geçti. Yerimden kıpırdamadım. Elini kıcıma koyup sıkı. Gözlerimi daha da sıkı kapattım.

Homurdanıyordu. Arkamda aletini sıvazlarken hızlı nefesler alıp veriyordu.

“Seni siktiğimin sürtüğü.” Rocco popomu bırakıp onun yerine saçımı tuttu. “Senin için viagrayla bile aletimi kaldıramıyorum.”

Beni yatağa doğru ittiğinde neredeyse düşüyordum.

“Sabaha kadar odandan çıkmana izin yok. Beni duyuyormusun?”

“Evet, Rocco,” dedim boğuk sesle.

Yatak odasının kapısı çarparak kapandı ama ben yatakta uzanıp tavana bakmaya devam ettim ve kendimi bu korku filminden kurtarmak için daha ne kadar paraya ihtiyacım olduğunu hesaplamaya geri döndüm. Ayrıntıları düşünmek bir başa çıkma mekanizması hâline gelmişti. Ne zaman Rocco beni hırpalasa, kaçışımı planlayarak kendimi bulunduğum durumdan soyutluyordum.

Zihnim istemeden de olsa daimî gölgem olacak o sessiz adama kaydı. Kocam ona bir şey yapar mıydı? Belki de Rocco, Pietro’ya fazlasıyla odaklandığı için Alessandro’nun tiyatroda bana dokunduğunu fark etmemişti. Fark etmiş olsaydı bu gece başka bir ölüm daha olurdu. Elimi kalçama götürüp Alessandro’nun elinin kısa süreliğine değdiği yeri okşadım.

Onun yanında çok dikkatli olmam gerekecekti, en azından onu daha iyi tanıyana kadar. Aşırı dikkatli biri olmadığını umut ediyordum. Belki de birkaç günlüğüne dış aktivitelerimi askıya almalıydım. Hayır, bunu göze alamazdım. Bu evde Rocco’yla geçirdiğim her saniye cehennem azabından ibaretti. Durum kötü olarak başlamış ve katlanarak daha da berbat hâle gelmişti. Sanırım düğün günümüzde dökülen kan, olacakların habercisiydi. Beni her gün daha da derine çeken kâbusa dair bir ipucuydu. Beni sefaletle sürüklüyor ve acıyla boğuyordu.

Kocamın sorunlu bir adam olduğunu en başından biliyordum. Akli başında hiç kimse kumar borcu karşılığında bir eş

almazdı. O zamanlar, neden bu tür yöntemlere başvurma ihtiyacı duyduğunu anlamamıştım. Rocco, oldukça popüler ve saygı duyulan biriydi, Capo olduğu için de korkulan bir adamdı. Çoğu kadın onunla evlenme ihtimaline karşı heyecandan havalara uçardı ama Rocco bekâr kalmıştı. Neden birdenbire evlenme ihtiyacı hissettiğini, hele de benim gibi Cosa Nostra'nın rütbesiz erlerinden birinin kızıyla evlenmek istediğini anlayamamıştım. Bu soru düğün gecemizde çabucak cevaplanmıştı.

Rocco Pisano iktidarsızdı. Ve sırrını ifşa etmeye cûret edebilecek herkesi katletmeye hazırdı. Bunu bilen tek kişi Rocco'nun gizlice ziyaret ettiği doktordu. Şimdi de ben. Sorununun doğuştan mı yoksa yeni gelişen bir şey mi olduğundan emin değildim ama içimde bununla bir süredir uğraştığına dair bir his vardı. Büyük olasılıkla yüksek rütbeli bir aileden gelen bir kadınla evlenmekten uzak durmasının nedeni iktidarsızlığıydı. Herhâlde kadının bunu ailesine ya da kardeşlerine söyleyeceğinden, kısa süre sonra herkesin öğreneceğinden korkmuştu. Ancak Rocco sırrının açığa çıkmasına asla izin vermezdi. Öyle bir kadını susturmak için de elini kaldırma riskini göze alamazdı. Eğer kadının ailesi öğrenirse Don da öğrenirdi.

Belki babam hâlâ hayatta olsaydı, hayatım farklı olurdu. Ya da belki de olmazdı. Evlilik, ailem tarafından her zaman kutsal kabul edilmişti. Yıllarca babamdan bir kadının ne olursa olsun kocasına saygı göstermesi gerektiğini duymuştum. Kadın uysal olmalı ve yerini bilmeli, asla erkeğine karşı gelmemeliydi. Bu o kadar içime işlemişti ki Rocco bana ilk vurduğunda bunun benim hatam olduğuna inanmıştım. Düzenli olarak tekrar etmeye başladıktan sonra birine söylemek, yardım istemek istedim ama ona karşı gelmeyi kendime yediremedim.

Toplum içindeyken Rocco hep sevgi dolu bir koca gibi davranıyordu. Kimse bana inanmazdı. Ayrıca Rocco tek kelime

edersem anneme ve kardeşime ne olacağını açıkça söylemişti. O yüzden çenemi kapalı tutuyordum ve üçümüzü de mümkün olduğunca uzağa götürecek kadar para biriktirene kadar buna katlanıyordum.

Çok yakında...

BÖLÜM 3

— Alessandro —

Dizüstü bilgisayarımın ekranının köşesindeki gri simgeye tıkladım. *Bağlanıyor...* yazan bir kutucuk açıldı. On saniye sonra masaüstü her biri Pisano malikânesinden farklı bir kamera görüntüsünü gösteren bir düzine küçük pencereden oluşan bir mozaikle doluverdi.

“Çalışıyor mu?” Felix telefon hattının diğer ucundan sordu.

“Evet, içerideyim. Eğer bir sorunla karşılaşırsam, seni arayım.”

“Sakın suratıma kapatma!” diye köpürdü. “Ne planladığını bilmek istiyorum.”

“Seni ilgilendirecek bir şey değil.”

“Bir anlaşma yapmıştık, Az. Ben Kruger’ın radarından çıkmama yardım edeceğim, sen de dikkatleri üstüne çekmeyeceksin.”

“Göze batmayacağım, Felix.” Dış kapıyı gösteren pencereye tıkladım ve vardiya değişiminin ortasındaki korumaları inceledim. “Bana bir ceset bulmanı istiyorum.”

“Ceset mi? Ne tür bir ceset?”

“Ölü türden. Erkek. Otuzlu yaşların sonunda. Beyaz. Siyah saçlı. İki metre. Yaklaşık yüz on üç kilo,” dedim. Son zamanlarda tartılmamıştım ama bu iyi bir tahmindir.

“Tabii efendim. Ne zaman teslim edilmesini istersiniz?”

Bir adamın hayatını mahvetmek için ne kadar zaman gerektirdi?

“İki ay,” diye cevap verdim.

“Tabii. Peki ya göz rengi? Tercih ettiğiniz bir saç modeli var mı?” diye alay etti. “Benim ‘sipariş üzerine ölü insan’ servisi işlettiğimi mi sanıyorsun? Sana cesedi nereden bulayım?”

“Tanıdığın insanlar var, Felix. Bir yolunu bul.” Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. “Benim yerime yutturabileceğim kadar yakın olduğu sürece işe yarar.”

“Kendi ölümünü mü tezgâhlayacaksın?”

“Evet. Burada işim biter bitmez.”

“İşin biter bitmez mi? Neyle işin biter bitmez?” diye tersledi Felix. “Eğer sen—”

Telefonu kapatıp yanımdaki yatağa attım ve bilgisayarımın ekranına odaklandım. Evin dış cephesinde ondan fazla, çevre duvarlarında ise altıdan fazla kamera vardı. Ancak içeride sadece bir kamera vardı, dış kapının hemen üzerine yerleştirilmişti. Zamanı geldiğinde hepsini işlevsiz kılmak çok zorlu olacaktı ama imkânsız değildi.

Telefonum gelen bir mesajla çınladı. Bayan Pisano’nun bugünkü programıydı. Aışveriş, üç saat. Bir restoranda öğle yemeği, bir saat. Annesini ziyaret, bir saat. Listelenen her aktivitenin yanında bir adres bulunuyordu. Mesaj kalın harflerle yazılmış bir notla bitiyordu.

Yarın detaylı bir rapor bekliyorum.

Anlaşılan nöbetçi vardiyalarının gözetimi başka bir güne kadar beklemek zorundaydı. Komodinden silah askımı çıkarıp taktım ve elimde ceketimle evimden çıktım.

Pisano malikânesine gerekenden yarım saat önce vardım ve bu süreyi malikânenin etrafında dolaşıp yerleşimi ve kamera noktalarını gözlemlemek için kullandım.

Ön girişin üzerinde iki kamera vardı; biri kapıya, diğeri araba yoluna dönüktü. Her iki yanda birer tane olmak üzere üç tane daha evin yan taraflarını gözlüyordu. Sıradan bir gezintiye çıkmışım gibi davranarak araziye serpiştirilmiş ağaçların arasındaki dar patikayı takip edip incelemeyi sürdürdüm. Bahçe duvarının her köşesinde, nöbetçi kulübesi ile kapıda birkaç kamera gördüm. Eve döndüğümde verandaya ve yakındaki çimenliğe bakan daha fazla kamera buldum.

Arazide, malikânedен elli metre kadar uzakta sadece bir bina daha vardı. Bir garaja benziyordu ama fazla genişti. Patikadan çıkıp çimlerin üstünden yürüdüm, kaldırılmış garaj kapısından içeri bakabilmek için girişe yaklaştım. Burası bir *garajdı* ve içeride park hâlinde beş araba vardı. Cosa Nostra'nın adamları kendi aralarında dedikodu yapmayı severlerdi ve Rocco'nun pahalı arabalara olan takıntısından bahsettiklerini sık sık duymuştum. Söylentiler doğru gibi görünüyordu çünkü hızlı değerlendirmeye göre buradaki araçlar en az iki milyon değerindeydi. Muhtemelen bunları kaybetmeyi iyi karşılamazdı. Sola dönüp garajın etrafından dolandım. Hemen kapının üzerinde sadece bir kamera vardı. Güzel. Arkamı dönüp malikâneye doğru ilerledim.

Bayan Pisano'nun merdivenlerden indiğini görmek için tam zamanında antreye vardım. Kahverengi pantolon ve aynı renkte ipek gömlektен oluşan şık bir kıyafet giymişti, üzerinde uzun, beyaz bir palto vardı. Saçları yine tepeden sıkı bir topuzla toplanmıştı ve büyük, kahverengi gözlüğü yüzünün yarısını kaplıyordu.

Rocco'nun ofisinin kapısı açıldı ve dışarı çıkıp merdivenlerin dibinde karısını karşılamak için aceleyle antreyi geçti. Ellerimi

sıktım, boğazına sarılıp onu yavaş yavaş boğma isteğiyle ellerim karıncalanıyordu. Ölümünün yakın olduğunu düşünerek, yakınındayken kendimi kontrol etmenin daha kolaylaşmasını umdum. Dün gece rüyamda onu tavandan baş aşağı sarkıtmıştım, kanı vücudundan aşağı süzülüyor ve yerdeki birikintiye damlıyordu. Her damla yere düştüğünde ıslak bir sıçrama sesi çıkarıyordu. Yıllardır gördüğüm en güzel rüyaydı.

“İyi uyudun mu, *bellissima*?” Pisano gülümsedi ve karısının yanağını öpmek için başını eğdi.

“Evet, teşekkür ederim.”

“Güzel. Günün tadını çıkar ve beğendiğimiz altın bileziği almayı unutma. Giancarlo’nun karısında da benzer bir tane var ama daha küçük ve Elisabetta’nın senden daha iyi mücevherler takmasına izin veremeyiz.”

“Elbette veremeyiz.” Bayan Pisano gülümsedi. “Teşekkür ederim, Rocco.”

Ön kapıya dönüp Bayan Pisano için kapıyı açık tuttum. O yanımdan geçerken burnumu hafif bir pudra kokusu işgal etti. Onun gibi biri için daha keskin ve misk kokulu bir şey bekledim. Dikkat çeken ve gözden kaybolduktan uzun süre sonra bile varlığını sürdüren bir şey.

Bayan Pisano önümden taş basamaklardan indi ve garaj yolundaki onun olduğunu tahmin ettiğim gümüş sedana doğru yürüdü. Bendeki boyla o havalı boktan arabaya sığmamın imkânı yoktu.

“Benim arabamı alıyoruz,” dedim.

Bayan Pisano durdu ve arkasını dönüp beni izledi. O gülünç gözlüğün arkasından yüz ifadesini çözmek imkânsızdı. Başımla sol tarafa park edilmiş cipimi işaret ettim.

Arabaya doğru gidip arka kapıyı açtım ve bekledim. Arabaya yaklaştıktan sonra gözlerini koltuğa dikti. Standart olmayan

lastiklerle aracım, standart arabalardan çok daha yüksekti. Sırf onu öldürmeyi planladığım için götlük yapmanın bir anlamı yoktu, bu yüzden kolumu uzatarak binmesine yardım etmeyi teklif ettim.

Ne kadar tuhaf görünse de Ravenna Pisano'ya olan nefretim kişisel değildi. Karımın ölümüyle hiçbir ilgisi yoktu ama kocasının benden çaldığı her şeyi temsil ediyordu. İnsanlar zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söylerdi fakat benim durumumda tam tersiydi. Her geçen gün, öfkem ve intikam ihtiyacım daha da güçlenmişti. Rocco Pisano'dan intikam almak hayatımın amacı, varlığımın tek gayesi ve her nefesimi onun kanını dökmek için harcamamın ardındaki itici güç hâline geldi. Eskiden, bir masumun ilgisi olmayan bir şey yüzünden zarar görmesini umursayabilirdim. Artık umurumda değildi.

Bayan Pisano başını eğdi, birkaç saniye boyunca uzattığım elime baktı. Sonra koltuğun arkasına tutunup kendini yukarı çekti ve yardım teklifimi tamamen görmezden geldi. Kapıyı arkasından kapattım ve çenem sıkıca kenetlenmiş hâlde arabanın etrafında yürüdüm. Benden hoşlanmıyor olabilirdi ama bu hissi, benim ona ya da Rocco Pisano'yla bağlantılı herhangi birine karşı hissettiklerimin yanından bile geçmezdi.

—❤️ Ravenna ❤️—

Korumam bir saatlik yolculuk boyunca tek kelime etmedi. Konuşmasını isterdim aslında çünkü çok güzel bir sesi vardı. Derin ve boğuk. Ona yakışıyordu. Gideceğimiz yere doğru ilerlerken bana dikiz aynasından bile şöyle bir göz ucuyla bakmamıştı. Öte yandan ben, tüm zamanımı onu izleyerek geçirdim. Neyse ki güneş gözlüğü takıyordum, yoksa durmadan ona baktığım için muhtemelen sapık olduğumu düşünürdü.

Gözlerimi vitesin üzerinde duran eline diktim. Arabaya binerken aynı eli uzatarak bana yardım etmeye çalışmıştı. Rocco bunu yaptığında, kendimi ona dokunmaya zorlamadan önce boğazımdan yukarı çıkan safrayı yutmak zorunda kalıyordum. Kocamın elini tutmamak söz konusu bile olamazdı. Evliliğimizi mükemmel ve sevgi dolu gösterme konusunda takıntılıydı, hele de etrafta şahit olacak birisi varsa. Rocco sadece yalnız olduğumuzda gerçek yüzünü gösteriyordu.

Alessandro'nun uzattığı eli gördüğümde ona dokunmaya cesaret edememiştim. Garaj yolunu izleyen bir kamera vardı ve Rocco kayıtları sık sık kontrol ediyordu. Korumamın bana dokunmasına izin verdiğim için kocamın Alessandro'ya zarar vermesini istemiyordum. Onunla kocam arasında nasıl bir anlaşma olduğunu bilmiyordum ama Rocco, Alessandro konusunda endişeleniyor gibi görünmüyordu. Bu alışılmadık bir durumdu. Daha önceki tüm korumalarımda bana belli bir şekilde baktıklarını ya da Tanrı korusun, bana dokunduklarını düşündüğünde Rocco çılgına dönerdi.

Alessandro elini uzattığında başka bir yerde, kameraların olmadığı bir yerde olmayı diledim. Belki de bana olan düşmanlığını sahte bir gülümsemenin ardına saklamadığı için elini tutmak istedim. Hayatımın dönüştüğü bu maskaralıktan o kadar sıkılmışım ki, etrafımda tek bir samimi insan kalmadığına inanmaya başlamışım. Korumam benden hoşlanmıyordu ve bunun tersi gibi de davranmıyordu. Buna saygı duyuyordum.

Gözlerim Alessandro'nun kalın kolundan yukarı kaydı ve profilinde durdum. Çok yakışıklıydı, haşin, alışılmadık yönde. Daha önce tanıştığım her adamdan kesinlikle çok daha iri ve kaslıydı. Rocco uzundu ama daha ziyade sırık gibiydi. Alessandro kocamdan çok daha uzundu ve ondan neredeyse

kırk kilo kadar daha ağırdı. Kesinlikle profesyonel bir korumaya benziyordu ama içimden bir ses onun sadece kiralık bir kas gücü olmadığını söylüyordu. Dün bakışlarımız kesiştiğinde gözlerinde bir şey vardı, başta tamamen bana yönelik olduğunu düşündüğüm o yoğun nefretin altındaydı. Ancak sabah kocama baktığında da bakışlarında aynı sertlik vardı. Rocco'yu oracıkta öldürmemek için kendini zor tutuyormuş gibiydi. Rocco'nun bunu fark ettiğini bile sanmıyordum. Ya da belki de dikkat etmemiştii. Kocam, kendisi için çalışanları ondan aşağı gördüğü için onlarla konuşurken bile nadiren gözlerine bakardı.

Alessandro arabayı alışveriş merkezinin yeraltı garajına park etti ve benim için aracın kapısını açmaya geldi. Bu sefer elini uzatmadı. Arabadan çıkıp asansöre doğru yöneldim, o da birkaç adım arkamdan takip etti. Asansör kabinine girdiğimde, kontrol panelinde üçüncü katın tuşuna bastım ve sırtımı duvara yaslayıp gözlerimi eşiğin üzerindeki yanarak hangi katta olduğumuzu gösteren rakam dizisine sabitledim. Alessandro içeri adım attı, devasa gövdesi görüşümü engelledi. Asansör kabini o kadar da küçük değildi ama o içerideyken ufacık hissettirdi. Kapı kapanırken çantamı göğsüme bastırıp yutkundum.

“Lütfen kenara çekilir misin?” diye mırıldandım, istemek zorunda kaldığım için kendimden nefret ediyordum. Kocamın hırpaladığı tek parçam bedenim değildi.

Alessandro yana doğru yarım adım attı. Kapının sağ tarafını görebiliyordum ama bu yeterli değildi. Asansörün duvarları üzerime kapanıyor, beni ezmekle tehdit ediyordu sanki. O kapıyı engelsiz görmem gerekiyordu! Gözlerim tekrar rakamların üzerinde gezindi. Sadece bir kat daha. Bir saniye sonra hedefimize ulaştığımızı bildiren bir ding sesi duydum. Derin bir nefes alıp kapının açılmasını bekledim. Hiçbir şey olmadı. Kapıyı aç-

mak için panelde bir tuş vardı, ona iki kez bastım. Bir ding sesi daha geldi ama kapılar kapalı kaldı. Dudaklarımdan boğuk bir ses çıktı. Hayır. Hayır. Hayır. Tuşa tekrar bastım.

“Bu kadar yeter.” Alessandro’nun parmakları bileğimi sarıp elimi kontrol panelinden çekti.

“Dışarı çıkmam gerek,” diye fısıldadım.

“Çıkacaksın.” Acil durum düğmesine bastı. Bunu yapmak aklıma bile gelmemiştir.

Bir ding sesi daha. Sonra bir tane daha. Kapı açılmadı. Başımı kaldırıp korumama baktım, kapıyı güç kullanarak açmasını istemeye hazırdım ki asansörün içindeki ışık söndü. Kelimeler dudaklarımda ölüverdi. Telefonum çantamdaydı ama kendime onu çıkarıp el fenerini açmak için gereken hareketi yaptıramadım. Sadece hızlı, sığ nefesler alıp verebiliyordum. Alessandro’nun eli hâlâ bileğimi sarıyordu, onun dokunuşuna odaklandım.

Bir saniye sonra garip bir tıkırtı sesi duydum, turuncu bir ışık gözlerimin önünde can buldu. Alessandro’nun diğer elindeki çakmaktan gelen ufak aleve gözlerimi dikip baktım. Nefeslerimiz yüzünden hafifçe dalgalanıyordu. Yavaşça başımı kaldırdım ve gözlerimiz buluştu. Alevin yansıması sanki gözleri de alev alev yanıyormuş gibi gösterdi.

“Hadi sayalım,” dedi derin sesiyle.

“Ne?”

“Sadece tek sayılar. Geriye doğru. Yetmiş birle başlayalım.”

Kafa karışıklığıyla gözlerimi kırıştırdım.

“Altmış dokuz,” dedi. “Sıra sende.”

Derin bir nefes aldım. “Altmış yedi.”

Alessandro başını salladı ve bileğimi bıraktı. “Altmış beş.”

Hayır! Uzanıp takım elbise ceketinin kolunu tuttum ve gözlerimi onunkilere sabitleyerek elimi tekrar elimde hissedene

kadar aşağı indirdim. Avucunun derisi sanki yıllarca elleriyle çalışmış gibi sertti.

Serçe parmağımı onunkine geçirdim. “Altmış üç.”

Gözlerini kıstı. Neden korktuğumu soracak mıydı? Bana gülecek miydi? Ya da elini elimden çekecek miydi? Nefesim hızlandı.

“Elli dokuz.” Sesi etrafımızdaki boşluğu doldurdu.

“Elli—” Başımı iki yana salladım. “Altmış biri atladın.”

“Hayır.”

“Evet. Benimki altmış üçtü.”

“Değildi.”

Alev tekrar titredi, alevin hareketi Alessandro'nun yüzündeki ışık ve gölge oyununu yeniden düzenledi. Çenesi gergince sıkılmıştı ve gözlerinde yine o kötü niyet vardı, loş ışıktaki bile açıkça görülebiliyordu. Bu adam benden nefret ediyordu ve nedenini anlamıyordum. Daha da az anladığım şey, hâlâ parmağımı tutup dikkatimi dağıtarak paniğimi hafifletmeye çalışıyor olmasıydı. Çünkü o sayıyı bilerek kaçırdığına emindim.

Zar zor duyulabilen bir klik sesi geldi ve ardından tepe lambasının tekrar yanmasıyla ani bir parlaklık oluştu. Bir ding sesi geldi ve asansörün kapısı açıldı, diğer tarafta bakım üniforması giymiş bir adam belirdi. Bir devre arızası hakkında bir şey söylüyor ve onu düzeltirken ışığı kapatması gerektiği için özür diliyordu ama ben gözlerimi korumamdan ayıramıyordum. Hâlâ çakmağı önümde tutuyordu.

“Altmış biri bilerek atladın,” dedim.

Alessandro başını yana eğdi. “Peki bunu neden yapayım, Bayan Pisano?”

Sesindeki ince düşmanlık tonunu duyabiliyordum. Çakmağı söndürüp elini elimden çektikten sonra asansörden dışarı çıktı.

—••••• Alessadro •••••

Bir insanı sadece izleyerek onun hakkında çok şey öğrenebilirdiniz, özellikle de bunu yaptığınızı bilmiyorlarsa. Bayan Pisano neredeyse iki saattir çeşitli butiklerin raflarını inceliyordu ve çok sıra dışı bir şey fark etmiştim. Ne zaman bir mağazaya girse, rafların arasında yürüyor, her birinden bir ya da iki şey alıyor sonra bir sonrakine geçiyordu. Hiçbir ürünü denemiyor ve seçtiği şeylere gözünün ucuyla bile bakmıyordu. Sonra da kasaya gitmeden hemen önce, özel bölüme yaklaşıyordu.

Bu mağazalardaki tüm kıyafetler pahalıydı ancak özel bölümlerdeki kıyafetler farklı bir çılgınlık seviyesiydi. İlk gittiğimiz mağazadan altı bin dolarlık çizme satın almıştı. Bir sonrakinde ise son derece çirkin bir çantayı bunun iki katı fiyatına satın aldı.

Şimdi de paltoların olduğu bir rafa yaklaşıp etiketlere bakmaya başlamasını izledim. Mağazanın geri kalanına göz atarken bunu hiç yapmıyordu ancak üst düzey ürünler için her bir fiyat etiketini kontrol ediyordu.

Yakası suni kürkle süslenmiş uzun bir palto çıkardı, bedenini kontrol ettikten sonra kasaya yöneldi. Denemedi ama bu mesafeden bile, aldığı şeyin en az iki beden büyük olduğuna emindim. Ayaklarına odaklandım. Şimdi bir düşününce, daha önce aldığı çizmeler de oldukça büyük görünüyordu.

Bayan Pisano giysi yığınının kasanın yanındaki tezgâha koydu ve bana baktı. Rocco'nun dün bana verdiği kredi kartını çıkardım. Kartı ona uzatırken parmaklarımız birbirine değdi ve sanki kızgın bir demir derimi dağladı. Tıpkı asansörde serçe parmağını benimkine taktığı zamanki gibiydi. Bu hoşuma gitmedi ama aynı zamanda elimi de çekemedim. Bayan Pisano ba-

şını kaldırıp baktı ama gözlerini göremedim. O korkunç güneş gözlüğü hâlâ yüzünün büyük kısmını saklıyordu.

Kartı bıraktım ve çalışan onun aldıklarını paketledikten sonra poşetleri topladım ama teninin benimkine değmesinin hissi devam ediyordu, parmaklarımin ucunu karıncalandırıyordu.

Butikten çıktığımızda, Bayan Pisano doğruca alışveriş merkezinin diğer ucundaki kuyumcuya doğru yöneldi ve birkaç adım önümde yürüdü. Paltosunu arabamda bırakmıştı, bu yüzden onun mükemmel yuvarlak poposunu görebiliyordum. Bazı erkeklerin kadın kalçalarına duyduğu hayranlığı hiç anlamamışımdır ama kahverengi pantolonunun yumuşak kumaşı altında salınan kalçalarını izlerken, avucumu kıçına koyup gerçekten görüldüğü kadar sıkı olup olmadığını kontrol etme isteği duydum. Düşüncelerimden dolayı kendimden iğrenerek hızla başımı kaldırdım ve gözlerimi Bayan Pisano'nun başının arkasına diktim.

On santimlik topuklu ayakkabılarıyla karo zeminde belirgin bir tıkırtı sesi çıkartarak önüne odaklanmış bir şekilde yürürken fazlasıyla asil görünüyordu. Yanından geçen her erkek, yaşları kaç olursa olsun, kocaman gözlerle ona bakıyordu. Yanlarında kız arkadaşları ya da eşleri olanlar bile. Sanki onun çekimine karşı koyamıyor gibiydiler.

Görünüşe göre ben de onlardan biriydim. Etrafıma dikkat etmem gerekiyor olsa da gözlerimi ondan alamadığımı fark ettim. Ravenna Pisano yarattığı kargaşanın farkında değil gibiydi. Görkemli ve kontrollü, etrafında olup bitenlerden kesinlikle etkilenmeden, başı dik bir şekilde yürümeye devam etti.

Daha önce asansörde sergilediği davranışla kıyaslandığında çok büyük bir fark vardı. Başta, o kadar ufak bir yerde yakınımda kaldığı için korktuğunu düşünmüştüm. Çoğu kadın cüssemden korkmaya meyilliydi. Ancak daha sonra elimi ya-

kalayıp hayatı buna bağılıymışçasına tutunmuştu. İşte o zaman onu tetikleyenin kapalı alan olduğunu fark etmiştim. O korkuyu kullanmalıydım.

Ancak kendime bunu yaptıramadım.

Bayan Pisano tam kuyumcu dükkânının girişine ulaştığında, oradan çıkan bir adam eşikte durdu. Bayan Pisano'yu açık açık süzerken dudakları yukarıya doğru kıvrıldı.

“Vay, merhaba.” Adam orada durup kızın girişini engellerken pis pis sırttı.

Şu hipster tiplerden biriydi; çok kısa pantolon paçaları olan pahalı bir takım elbise, düzgünce kesilmiş sakal ve mal gibi arkaya yapıştırılmış sarı saçlar. Alışveriş paketlerini yere bıraktım ve bir adım atıp görevimin tam arkasında durdum. Kolumu beline dolayıp onu kenara çektim. Ravenna şaşkınlıkla küçük bir çığlık attı ve süslü aptalı sarı, ipek kravatının düğümünden kavradığımda çığlığı çabucak boğuk bir hâl aldı.

Herifi yoldan çekip başımla asansörü işaret ettiğimde adamın gözleri şokla büyüdü. “Kaybol.”

Herifi bıraktım ve o aceleyle uzaklaşırken göz ucumla onu görüş alanımda tuttum sonra alışveriş çantalarını aldım ve kolumu uzatıp ilerlemesi için işaret ettim. Ravenna Pisano bana bakakaldı sonra hemen gözlerini kaçırdı ve kuyumcuya girdi.

Bir insanı hem öldürmek isteyip hem de onu koruma dürtüsü hissetmek nasıl mümkün olabilirdi?

Bir sonraki durağımız olan Bayan Pisano'nun annesinin evine varmak üzereydik ki omzumda hafif bir dokunuş hissettim.

“Burada durabilir misin? Eczaneden bir şey almam gerekiyor.”

Kenara çekip park ettim sonra arka kapıyı açmak için arabanın etrafından dolandım. Kaldırım kötü durumdaydı ve arabanın altındaki kaldırım drenajının ızgarasının yanında su birikintisi ile yarı donmuş çamur vardı. Araçtan çıkmaya koyulduğu sırada gözlerim parlak, beyaz topuklu ayakkabılarını buldu. Hiç düşünmeden öne eğildim, onu belinden tutup kaldırarak dışarı çıkardım ve kuru yere bıraktım. Ayakları yere değdiği anda ellerimi onun üzerinden çektim ve arabanın kapısını kapattım.

Az önce ne sikim yapmıştım ben? Süslü ayakkabılarının ıslanmasının benim için ne önemi vardı ki? Dönüp eczaneye yöneldim. Bana yetismeye çalışırken Bayan Pisano'nun topuklu ayakkabıları kaldırımda tıkırdıyordu ama ben kendime çok kızarak sabit hızımı korudum.

Eczane kapısını onun için açık tuttum, bakışlarımın tam karşıya ve onun ötesine odaklandığından emin oldum.

O yanımdan geçerken kapının yanına yerleştim ve ellerimi arkamda kavuşturdum. Kesinlikle gerekli olmadıkça o kadına bir daha bakmayacaktım. Ortadan kaldırmaya niyetlendiğiniz bir kişiyle herhangi bir bağ kurmak asla iyi bir şey değildi.

Kararlılığım sadece bir dakika sonra onun sesini duyduğumda sarsıldı. Düzgün, rahat bir tonda konuşuyordu ama ses tonunda belli belirsiz bir rahatsızlık vardı. Başımı yana çevirdiğimde onu tezgâhta durmuş eczane çalışanıyla konuşurken gördüm.

“Melania'nın bana yardım etmesini tercih ederim. Lütfen.”

Tezgâhın diğer tarafındaki erkek küçümseyici bir tonla, “Hanımefendi, size zaten söyledim. Özel bir görüşme yapmak için arka odaya gitti,” dedi. “Eğer sadece bir reçeteyse, bunu sizin için halledebilecek durumdayım.”

Bayan Pisano, "Ben... Sonra tekrar geleceğim. Teşekkür ederim," dedi ve çıkmak için döndü.

"Ravi?" Yirmili yaşlarının başındaki bir kadın dışarı geldi ve meslektaşına döndü. "Ben hallederim Charles. Git öğle arasına çık."

Adam gözden kaybolur kaybolmaz, Bayan Pisano tezgâhın üzerine bir kâğıt bıraktı. "Nasılsın, Melania?"

Kız reçeteyi aldı ama üzerinde ne yazdığını kontrol etmek yerine bana doğru bir bakış attıktan sonra hızla gözlerini kaçırdı. "Çok iyiyim." Gülümsedi ama sahte görünüyordu. "Peki sen nasılsın? Evde her şey yolunda mı?"

"Elbette," dedi Bayan Pisano.

Kız başını salladı, kasanın altındaki çekmeceye uzandıktan sonra tezgâhın üzerine beyaz bir kâğıt torba bıraktı. Reçetede yazana bakmamıştı bile.

Bayan Pisano paketi aldı ama veda etmek yerine olduğu yerde kaldı. Üzerinden buram buram gergin bir enerji yayılıyor gibiydi, tezgâhın diğer tarafındaki kızın da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Kısacık bir andı, sadece birkaç saniye sürdü ama ikisi sözsüz bir konuşma yapıyorlarmış gibiydi ve bunun ödemeyle ilgili bir şey olduğunu da hiç sanmıyordum.

"Teşekkür ederim."

Bayan Pisano'nun en sonunda söylediği sözlerde alışılmadık bir ton vardı. Kulağa sadece basit bir nezaket içinmiş gibi gelmiyordu.

"Ne zaman istersen, Ravi," diye fısıldadı eczacı kız ve elini Bayan Pisano'nun elinin üzerine koydu. Gözleri bir kez daha bana doğru kaydıkten sonra reçeteyi tezgâhtan hızla aldı ve ön-lüğünün cebine tıktırdı.

Görevim yanımdan geçip dışarı çıktı ve az önce aldığı o pakette ne olduğunu merak etmeden edemedim. Çünkü reçetesinde yazan şey olmadığına kalıbımı basabilirdim.

Arabayı Bayan Pisano'nun annesinin yaşadığı apartmanın önüne park ettiğimde ne beklediğimi bilmiyordum ama zar zor ayakta duruyor gibi görünen bir yer beklemediğim kesindi. Asansör arızalıydı, o yüzden dört kat merdiveni çıkıp çıkmış, boyası soyulmuş duvarları ve aşınmış muşamba zemini olan dar koridordan ilerledik. Ampullerden bazıları padamıştı ya da hiç yoklardı, loş ışık sadece harabe durumu vurguluyordu. Havada asılı duran ter ve sidik kokusu da burayı pek de satılır hâle getirmiyordu.

Bayan Pisano son kapıda durdu ve tuttuğum paketleri almak için uzandı. Yirmisini birden içeri taşımakta ısrar etmişti, yeni aldığı kıyafetleri annesine göstermek istediğini söylemişti.

Etrafa bakınırken tiksindiğimi hissettim. Bayan Pisano otuz bin doları pek de önemsiyor gibi görünmediği kıyafetlere harcamak yerine annesini bu pislik yuvasından çıkarabilirdi ve o parayla yeni bir evin bir yıllık kirasını ödeyebilirdi. Gerçekten bu kadar bencil miydi? Nesi vardı böyle? Niye annesinin burada yaşamasına izin veriyordu, bir de üstüne az önce aldığı boktan şeylerle övünme ihtiyacı hissediyordu? Şu anda kafasında neler olduğunu çözmek için gözlerini görebilmeyi diledim ama hâlâ o sikik güneş gözlüğü gözündeydi. Bu karanlık koridorda bile çıkarma zahmetine girmiyordu.

“Sen burada kalabilirsin,” diyerek paketleri çekti. “Çok sürmez.”

Paketleri sıkıca tutup kapıyı çaldım.

Kapıyı açan kadın Bayan Pisano'nun tıpatıp aynısıydı, sadece daha yaşlıydı. Aralarında gri teller olan siyah saçlar, aynı yeşil gözler ve aynı minik burun. O gözler kızını bulunca parlak derinliklerinde bir pırıltı oluştu ancak beni fark ettiği anda o pırıltı yok oldu.

“Anne, bu Alessandro,” dedi Bayan Pisano. “İçeri gelebilir miyiz?”

Yaşlı kadın başıyla onaylayıp kenara çekildi. İçeri girdiğimizde Bayan Pisano'nun paketleri almasına izin verdim ve kapının yanında duvara yaslanıp bakışlarımı odanın karşısındaki pencereye diktim. Etrafa bakınmadan bile dairenin içini görebiliyordum, temiz ve düzenli olsa da binanın kendisinden geri kalır yanı yoktu.

Anne kız, eski püskü kanepeye oturup kıyafetlere bakmaya koyuldu. Birkaç dakikada bir annesi bana doğru kaçamak bir bakış atıyordu.

“Bu çok güzel Ravi,” dedi ama ses tonu duygularıyla uyumuyordu. “Ah, şu eteğe de bir bak, çok güzel görüneceksin.”

Bayan Pisano tek kelime etmedi, sadece kıyafetleri çıkarmayı sürdürdü. Aslında, tüm bu sahne biraz tuhaf geliyordu. Bir şekilde sahne kurmuşlar, benim için rol yapıyorlardı sanki. Onları daha iyi görebilmek için başımı yana doğru çevirdim ama hâlâ pencereden bakıyormuşum gibi davranıyordum. Dikkatlerini bana vermesinler diye yüz ifademi boş, hatta sıkılmışım gibi tuttum.

Bayan Pisano, içinde suni kürklü paltonun olduğu en büyük pakete uzandı ve çabucak kanepenin arkasına, gözden uzağa itti. Sonra birkaç bluz çıkardı ve annesine uzattı ama sıra pahalı çantaya geldiğinde o da kanepenin arkasına sıkıştırıldı. Aldık-

larını incelemeyi bitirdiklerinde her şeyi geri paketlere koydu. Ancak çizmeler görünürde yoktu.

“Nasılsın?” diye sordu annesi düşünmeden. Sehpadan ufak bir parça katlanmış kâğıt aldı ve kızının bluzunun yakasını düzeltirmiş gibi ona doğru eğildi. Katlanmış kâğıt bir saniyede el değiştirdi.

“Ben iyiyim anne.” Bayan Pisano gülümsedi. “İşler nasıl?”

“Aynı. Yarın ve cuma günü Bayan Natello’nun evini temizlemeye gideceğim.”

“O zaman cumadan önce uğranım.”

Bayan Pisano güneş gözlüğünü düzeltti, hâlâ çıkarmamıştı ve omzunun üzerinden baktı. “Vitto nerede?”

“Kardeşini tanıyorsun. Dün gece Ugo’larda kaldı.” Yaşlı kadının omzunu silkti.

“Hâlâ takılıyorlar mı?”

“Evet. En azından kumar oynamayı bıraktı. Biliyorsun, şeyden sonra...”

“Güzel. Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Ben iyiyim, Ravi.”

“Peki ya sırtın? Hâlâ ağrıyor mu?”

“İyi ama sanırım bu sabah camları silmeye çalışırken bir sinirimi sıkıştırdım.”

“Tanrı aşkına, anne.” Bayan Pisano başını iki yana sallayarak ayağa kalktı ve sağ tarafındaki ufak mutfığa gitti.

Çekmeceden eski bir bez çıkardı ve lavabonun altından bir sprey şişesi aldıktan sonra ikisini de tezgâhın üzerine koydu. Sonra ipek bluzunun kollarını sıvayıp duvarlardan birine dayanmış ufak mutfak masasından aldığı eski püskü bir sandalyeye çıktı. Ben izlerken Ravenna Pisano, bir Cosa Nostra Capo’sunun karısı, tezgâhın üzerine koyduğu temizlik malzemelerini aldı ve annesinin pencerelerini silmeye başladı. O

camları bitirip ardından bütün mutfak dolaplarını, tezgâhı ve en sonunda da yeri silerken neredeyse bir saat boyunca şaşkınlıkla ona baktım.

O akşam eve döndüğümde, Felix'in gönderdiği Pisano'ların garaj planını incelemek için bir saat harcadım. Görünüşe göre bir zamanlar küçük bir servis binası olan yer daha sonra genişletilerek garaj hâline getirilmişti. Alarm vardı ama sorun yaracak kadar karmaşık bir şey değildi. Elektrik panosu içeride, yan kapının hemen yanında yer alıyordu, böylece alarma giden kabloları daha kolay hâle getiriyordu. Mükemmel.

Masanın üstündeki planı alıp yatak odama gittim ve kâğıdı duvara Rocco'nun banka hesabının çıktısının yanına yapıştırdım. Sonra geri çekilip önümdeki manzaraya uzun uzun baktım. Duvarın tüm yüzeyi kâğıtlar, fotoğraflar ve notlardan oluşan karelerle kaplıydı.

Bu duvara asılan her bir ayrıntıyı biliyordum. Yıllar içinde sayısız bilgi toplamıştım; bazılarını Felix'in yardımıyla, bazılarını da rüşvetle ya da zor kullanarak elde etmiştim. Birçoğu çıkmaz sokak ya da yanlış ipucuydu ama yine de onları saklamıştım. Kruger'ın hâlâ beni arıyor olabilme ihtimaline karşı aynı yerde uzun sürme kalmaktan hoşlanmıyordum, o yüzden izimi sürmediğinden emin olmak için sekiz yılda defalarca taşınmıştım. Her defasında intikam duvarımdaki belgeleri çıkarıyor ve yeni bir yerde titizlikle, aynı şekilde yerine geri takıyordum. Bu sürecin her eylemi göğsümdeki yarayı yeniden açıyordu ama acı iyiydi. Bu ritüel odağımı korumama yardımcı oluyordu.

Duvarın ortasına yerleştirdiğim ilk şey her zaman Natalie'ydi. Fotoğrafta, üzeri beyaz puantiyelerle kaplı turuncu bir elbise giyyordu. O elbisenin iğrenç olduğunu düşünmüştüm. Ancak elbiseyi gördüğünde parlak deseni tüm yüzünün aydınlanmasına sebep olmuştu ve sonuç olarak satın almıştık. Onun gülümseyen yüzünü intikam duvarıma yapıştırmak her zaman en zor kısımdı. Her taşınmamda göğsümün tam ortasına sanki bir balyoz iniyor ve benden alınanları bana hatırlatıyordu. Hem de her seferinde.

Onun ardından, hastanede onu hayatta tutmak için neler yaptıklarını anlatan detaylı doktor raporunu, vurkaç olarak kayda geçen trafik kazasıyla ilgili polis raporunu ekliyordum. Odak noktasını çevreleyen sonraki ögeler hiçbir şey görmediklerini, hatta arabanın rengini bile fark etmediklerini iddia eden yetersiz tanık ifadeleriydi. Felix'in bunları benim için bulması birkaç ay sürmüştü çünkü işe bak ki birisi bilgileri sisteme girmeyi unutmuştu ve çarpışma sırasında orada bulunan iki kişinin yazılı ifadelerini bulmak için memura para ödemek zorunda kalmıştı.

Sonunda iki tanıkla birebir konuşma fırsatı bulduğumda, her ikisi de kırmızı bir spor araba gördüklerini itiraf etmişti ama marka ya da model hatırlayamadılar.

Natalie'nin öldürüldüğü sırada hurdaya dönmüş kırmızı spor arabayı tamir eden tamirciyi bulmam neredeyse bir yılını almıştı. Görünüşe göre adam Jersey'de özel bir kaporta dükkânı işletiyordu ama özel garajında bir Audi R8'in göçmüş kaportasını ve kırılmış ön camını onarması için cömertçe para ödemişti. Başta bilgi paylaşmaya pek istekli görünmemişti ama bacaklarını kırmamın ardından fikrini değiştirmişti. Sonrasında oldukça verimli bir sohbet gerçekleştirmiştik. Evinden birkaç önemli detayla birlikte ayrılmıştım.

Dağılmış bir arabayla gelen adam yirmilerinin sonlarındaydı, açıkça sarhoştı ve biraz sarsılmış görünüyordu. Bir saat sonra daha yaşlı bir adam gelmişti ve İtalyanca tartışmışlardı. Tamirci İtalyanca bilmiyordu ama yaşlı adamın birkaç kez *famiglia*¹ dediğini hatırlıyordu, *The Sopranos*² adlı dizinin büyük bir hayranı olduğu için bunu fark etmişti. Yaşlı adam, tamircinin şakağına bir silah dayamış, arabayı tamir edip çenesini kapalı tutmasını söylemişti. Beyinsiz herif adamların adını verememiş olsa da yeterince bilgi edinmiştim. Karımın ölümünden sorumlu olan adam İtalyan mafyasının bir üyesiydi.

Babam İtalyan'dı, o yüzden Cosa Nostra'ya girmenin kolay olacağını düşünmüştüm, özellikle de benim yeteneklerime ve Felix'in benim için düzenlediği geçmişe sahip birisi için. Yanılmıştım. Aile bir yıldan kısa süre önce değişmişti ve yeni Don, örgüte kimlerin girebileceği konusunda çok katıydı. İçeri girmem dokuz ayımı almıştı. Yakın çevreye girme ve daha derinleri kazma fırsatına sahip olmamsa dört yıl daha sürmüştü. Zamanın önemi yoktu. Ne kadar sürerse sürsün karımın ölümünden sorumlu olan adamı bulmaya kararlıyım.

Tepelerden birini aradığımı biliyordum, düşük rütbeli bir askerin Natalie'nin ölümü örtbas edecek parası ya da nüfuzu olmazdı. Yıllar geçmesine rağmen kim olduğunu bulamadım. Ancak kaldım ve dinledim. Çok konuşmadığınızda insanlar sizin odada olduğunuzu unutmaya veya konuşmalarıyla ilgilenmediğinize inanmaya meyilli olurlardı. Ben pek fazla konuşmazdım. Hiç öyle biri olmamıştım. Fakat her şeyi duyardım.

Bir ay kadar önce adamlardan birkaçıyla poker oynuyordum, birkaç farklı Capo adına çalışan adamlardı. Her zaman,

¹ Ita. Aile. -çn.

² 1999-2007 yılları arasında yayınlanmış, Amerikan-İtalyan mafya ailesi patronu Tony Soprano'nun etrafına kurulmuş bir kurgu dizi. -çn.

kazandığımdan daha fazla kaybettığımden emin oluyordum. İnsanlar bundan hoşlanırdı. Heyecana kapılırlardı. Ve heyecanlandıklarında, konuşurlardı. O gece son eli Carmelo kazanmıştı ve birkaç gece önce çok sarhoş olduğu için arabasını park ederken bir dükkânın camına daldığıyla ilgili gevezelik ediyordu.

“Belki de Elio’dan durumu benim için halletmesini istemeliyim,” dedi, “hani Rocco yaya geçinde bir kadına vurup kaçtığında yapmıştı ya. Tanrım, o olayı haurlıyor musun? Rocco da acayip sarhoştı.”

O orospu çocuklarını katletmek için oradan fırlayıp gitmek yerine kıcıımı o sandalyede tutmayı nasıl başardığımı hâlâ bilmiyordum. Fakat bütün gece öfkeden köpürürken orada kalıp sakın ve ilgisiz gibi rol yapmayı başarmıştım. O gece eve vardığımda duvarıma daha fazla fotoğraf eklemiştim.

Rocco Pisano; karımın katili. Onun fotoğrafını Natalie’nin fotoğrafının üstüne yapıştırıp suratına kırmızı bir X çizmiştim.

Elio Pisano; Rocco’nun babası, suçun üstünü örtmesine yardım eden kişi. Bir X daha.

O ikisi yeterli değildi gerçi. Tam anlaşılmasını sağlamam gerekiyordu. Göze göz.

O yüzden üçüncü fotoğrafı da eklemiştim.

Ravenna Pisano. Rocco’nun karısı.

İntikamım.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 4

—————♥ Ravenna ♥—————

Sabahın hafif güneş ışınları önümdeki makyaj masasının üstüne düşüyor, dağınık makyaj şişeleri ve kutularını aydınlatıyordu. Başımı yana eğip sol gözümün yanındaki morluğun üzerine ikinci kat kapatıcıyı sürmeye koyuldum. Rocco, açık avuçla tokat attığı için o kadar da kötü değildi. İz neredeyse geçmişti ama risk almak istemiyordum. Bugün hava bulutlu olacaktı ve güneş gözlüğü takarsam gülünç görünürdüm.

Yaptığım işten memnun kaldığımda, göz farımın içine sakladığım kâğıdı çıkardım ve açtım.

Ten rengi topuklu ayakkabı ama sadece hakiki deri. İtalyan.

Şal ve kazak; pastel renk, tercihen mavi.

İnci küpeler.

Bayan Natello'nun bir dahaki sefere istediği şeylerin bir listesi vardı. Ayakkabı ve kıyafet sorun değildi. Onları butiklerde kolayca bulabilirdim. Fakat küpeler sorun yaratacaktı. Kocam bana genellikle altın alıyordu, o yüzden mücevher koleksiyonumda inci yoktu. Ayrıca daha iki hafta kadar önce altın bir kolye ucu aldığım için inci satın alma riskini göze alamazdım. Eğer çok sık mücevher almaya başlarsam Rocco bunu fark eder ve yeni parçalardan bazılarını takmamı isterdi.

Listenin altına dört cümle eklenmişti.

Endişeden geceleri uyuyamıyorum, passerotta³.

Lütfen bir şekilde Don Ajello'ya söylemeyi düşün ya da bırak ben söyleyeyim. Lütfen.

Seni seviyorum, Ravi.

Başparmağımı annemin düzgün el yazısının üzerinde gezdirdim. Çocukluğumdan beri, annem Vitto ve benim için odamıza kısa notlar saklamayı ve onları bulmamızı beklemeyi severdi. Asla öyle önemli bir şey olmazdı, sadece birkaç kelime olurdu, katlanmış kâğıtlarda *Akşam yemeğinde en sevdiğin pizzayı yiyeceğiz ya da Sınavının iyi geçtiğini duydum. Aferin!* gibi notlar olurdu. Notların altında asla isim olmazdı ama annemden geldiğini her zaman anlardık. Babam hiçbir zaman açık bir şekilde hislerini gösteren biri olmamıştı ve el yazısı, sanki bir karga bacağına mürekkebe batırıp yazmış gibi görünüyordu.

Dudaklarımda hüznünlü bir gülümseme belirdi. Annem her zaman babamın şefkat eksikliğini telafi etmek ve Vitto'yla bana sevildiğimizi hissettirmek için elinden geleni yapmıştı. Evliliğimle ilgili gerçeği bilmek ve sessiz kalmak onu öldürüyordu ama kimseye tek kelime etmeyeceğine dair ona söz verdirmiştim.

Rocco ile evlenmeden önce üniversiteyi bitirmeyi ve bir aile kurmayı hayal ederdim. Sadece göstermelik olmayacak, beni gerçekten sevecek bir kocaya sahip olacağımı umardım. Şımartacağım iki, belki üç çocuk sahibi olmayı ve sımsıcak bir yuvam olmasını.

Güzel bir hayaldi.

Artık hayal kurmuyordum. Şu anda sahip olduğum tek şey kendimi bu kâbustan kurtarmak için gereken kararlılık.

³ Ita. Küçük serçe. -çn.

Düğünümünden sonraki ilk günlerde, birilerine neler olup bittiğini anlatmanın ve yardım istemenin bir yolunu bulmanın düşüncesiyle kendimi kandırmıştım ama Rocco telefonumu elimden almıştı. Kâhya ve hizmetçiler dışında herkesle konuşmamı yasaklamıştı. Annem ve erkek kardeşim görüşmeme izin verilen tek kişilerdi ama her zaman gözetim altında görüşüyordum. Evde kapalı tutulmam soru işaretlerine yol açabilirdi, o yüzden Rocco manikür yaptırmamda ve alışverişe gitmemde ısrar ediyordu. Bu şekilde insanlar hiçbir şeyden şüphelenmeyecekti. Evden ne zaman çıksam yanımda ya Rocco ya da bir koruma olurdu. Kimseyle iletişim kurma imkânım olmadığı ve sürekli gözetim altında olduğum için elim kolum bağlıydı. Annemle aramızdaki gizli notlar yapabileceğimizin en iyisiydi ve onları da ancak korumalarım fark ettirmeden el değiştirebildiğimizde yapabiliyorduk.

Rocco beni diğer Cosa Nostra üyeleriyle yapılan akşam yemeklerine ve partilere sürüklemeyi seviyordu, orada hep çok sayıda insan oluyordu. Birilerinin neler döndüğünü anlayacağını ummuştum ama olmadı. Rocco toplum içindeyken, yakında başka insanlar varken bana saldırmamaya son derece dikkat ediyordu ve şahitlerin önünde bana asla zarar vermezdi. Yine de bazı insanların fark ettiğinden emindim. Üç hafta önce yüzümün yan tarafında kocaman bir morluk varken beni gören kapıdaki güvenlik görevlisi gibi. Rocco'nun tarafındaki cama gelip vardiya değişimi hakkında bir şeyler sormuştu ve beni gördüğünde gözlerinin büyüdüğünü görmüştüm. Ancak hemen gözlerini kaçırmıştı.

Bir ay sonra umutlarımı kafamdan atmış ve kendimi kurtarmam gerektiğine karar vermiştim. Parlak zırhlı şövalye diye bir şey yoktu. En azından benim için.

Notlardan birinde annemden, çocukluk arkadaşım Melania'dan bana viagra plasebo haplarını getirmesini istemesini rica etmiştim. Bir sonrakinde ise hangi müşterisinin giyilmemiş kıyafetlerimi satın almakla ilgileneceğini öğrenmesini söylemiştim. Annemin onlarca yıldır yanında çalıştığı huysuz yaşlı kadın, Capo Cosimo'nun üvey kız kardeşi kabul etmişti. Bayan Natello benden çok daha uzun boylu olduğu için onun istediği kıyafetleri satın almak zorunda kalıyordum.

Açık balkon kapısının ötesinden tekerleklerin altında ezilen yaprakların sesi kulağıma geldi. Annemin notunu buruşturup daha sonra atmak üzere cebime koydum. Aynaya son bir kez baktıktan sonra sandalyenin arkasından ceketimi kapıyı gibi odadan hızla çıktım.

Yapılacak işlerim vardı.

— Alessandro —

Rocco'nun ofisine adımımı attığım anda, "Dünü raporla," diye bağırdı.

"Planlandığı gibiydi," dedim. "Alışveriş. Öğle yemeği. Annesinin evi. Malikâneye geri dönüş."

Rocco kaşlarını çatarak masasına doğru eğildi, cevabımın hoşuna gitmediği belliydi.

"Bundan daha açık olmanı istiyorum, Zanetti. Biriyle buluştu mu ya da konuştu mu? Sen oradayken annesiyle ne konuştular? Benden bahsettiler mi? Restoranda verdiği sipariş de dâhil olmak üzere her şeyi bilmek istiyorum."

"Bir sürü kıyafet ve ayakkabı aldığı beş mağazayı ziyaret ettik. Mağaza çalışanları dışında kimseyle tanışmadı ya da konuşmadı. Bir restorana gitmedik. Alışveriş merkezindeki bir pastaneden poğaça aldı."

"Neliydi?" diye sordu.

Başımı yana eğdim. “Ne?”

“Poğaça neliydi, Zanetti? Ben özellikle izin vermediğim sürece Ravenna’nın tatlı yemesi yasak.”

Sağ elimi yumruk yapıp yanımda tuttum. Hasta herif karısının ne yiyeceğini kontrol ediyordu. “Peynirliydi.”

“Güzel. Annesinin evinde olanları anlatmaya devam et.”

“Konuştular,” dedim dişlerimin arasından.

“Ne hakkında?”

“Aldığı kıyafetler hakkında. Sonra da ayrıldık.”

Rocco masadan bir kalem aldı ve önündeki bardağın kenarına yavaş, düzensiz bir ritimle vurmaya başladı. Çıkardığı ses son derece rahatsız ediciydi, zaten zar zor tuttuğum sabrımı zorluyordu. Görüş alanıma her girdiğinde orospu çocuğunu oracıkta öldürmemek için bildiğim tüm otokontrol tekniklerini kullanmam gerekiyordu.

Hayatını aldığı kadını hiç düşünüyor muydu? Ambulans gelene kadar, neredeyse yarım saat boyunca karım caddenin ortasında kendi kanından oluşan bir birikintinin içinde yatmıştı. O gün, birkaç sokak ötedeki bir şehir otoparkının üst katı çökmüştü, birkaç kişi ölmüş ve yaralanmıştı. Trafik kilometrelerce uzamıştı. İtfaiye ve polis, kurtarma ve tahliye çalışmalarına yardım etmişti. Sağlık görevlileri yaralıların triyajını yapmak ve yakındaki hastanelere transfer etmekle meşguldü. O kaosun ortasında ambulansın Natalie’ye ulaşması çok uzun sürmüştü. Milyonluk şehirde bir hayat. Dünyamı yerinden sarsan bir ölüm. Tabii ki bu herif onu hiç düşünmemişti. Muhtemelen olanları unutmuştu.

Ama zamanı geldiğinde hatırlamasını sağlayacaktım. Karısını gözlerinin önünde kesip açtığımda ve hayatının yavaş yavaş sönüşünü izlettiğimde, öldürdüğü kadını hatırlayacaktı.

Ravenna Pisano'nun kanlar içinde yere yığılmış görüntüsü gözlerimin önünden geçti. Bu orospu çocuğunun karısını nasıl öldüreceğimi hayal etmeyi her zaman rahatlatıcı bulmuştum, hayatım boyunca verdiğim bir sözü nihayet yerine getirmek ve taşıdığım yükün ağırlığından kurtulmak gibi gelirdi ama şimdi içimde huzur yerine başka bir şey belirdi.

İnkârdı.

Düşüncelerimde Bayan Pisano'nun kanlı yüzünün görüntüsü bulanıklaştı ve bilinmeyen bir kadına dönüştü.

Yumruğumu sıkarken tınaklarımı avucuma daha da batırdım ve Rocco'nun bardağa vurmaya devam ettiği kaleme odaklanıp Ravenna Pisano'nun suretini hayal ettiğim yere geri sokmaya çalıştım. İşe yaramadı.

“Başka bir şey olmadı mı Zanetti?” diye sordu. “Olağandışı bir şey?”

Gözlerimi elindeki kaleminden ayırıp bakışlarıyla buluştum. Karısının annesinin evine gizlice kıyafet saklaması muhtemelen olağandışı sayılırdı. Arkadaşının ona eczaneden bilinmeyen bir madde vermesi de öyle.

“Hayır,” dedim.

“Güzel.” Kalemi masaya geri attı ve dizüstü bilgisayarını açtı. “Ravenna muhtemelen seni ön kapıda bekliyordur. Haftalık spa randevusu var.”

Elbette vardır. Bayan Pisano'nun ilgisini çeken tek şey alışveriş ve güzellik bakımları gibi görünüyordu. Aklıma dün annesi sırtını daha fazla ağrıtmamasın diye yaşlı kadının mutfağını temizlemesini izlediğim sahne geldi. Bu bir mantığa oturmuyordu.

Başımı sallayarak ofisten çıktım.

Tıpkı kocasının söylediği gibi, Ravenna Pisano ön kapının yanında duruyordu, paltosunu koluna atmıştı. Paltosunu almak için uzandım ama hemen bir adım geri çekildi.

“Lütfen, yapma,” dedi.

“Neden?” diye sordum.

“Sadece... yapma.” Paltosunu giyip kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

O taş basamaklardan aceleyle inerken peşinden gittim, son basamakta durup başını gökyüzüne doğru kaldırdı. Yukarıda onun dikkatini çekecek hiçbir şey yoktu, sadece gri bulutlar vardı. Yaklaşık bir dakika boyunca orada durdu, derin derin nefes alıp verdi ve uçsuz bucaksız hiçliğe baktıktan sonra arabaya yöneldi.

Modern bir binada yer alan Sağlık Merkezi, ikinci katın tamamını kaplıyor, müşterilerine cenneti ve lüksü vaat ediyordu. Tabii eğer birisi lobiden bizi buraya yönlendiren tabelaya inanacak olursa. Bayan Pisano resepsiyona doğru yürürken topuklu ayakkabılarının sesi mermer zeminde yankılanıyor, iyi gizlenmiş hoparlörlerden gelen rahatlatıcı doğa seslerini bir şekilde tamamlıyordu.

“Bayan Pisano.” Masanın diğer tarafındaki kız gülümsedi. “Sizi tekrar gördüğüme sevindim. Hazel sizi bekliyor.”

“Teşekkür ederim.” Bayan Pisano başını salladı ve bana döndü. “Burada beklemen gerekiyor. Erkeklerin içeri girmesine izin verilmiyor.”

Tek kaşımı havaya kaldırdım.

“Burası sadece kadınlara özel bir spa, Alessandro. İçeride çıplak kadınlar var. Lütfen, burada bekle. Hiçbir yere gitmeyeceğim.”

Tüm açıklaması ağzından bir nefeste döküldü, sesinin tonu normalden biraz daha yüksekti. Gergindi ve bunu saklamaya

çalışıyordu. Spa randevusu için neden gergin olsundu ki? Yüzüne odaklandım ve başımı sallayarak onayladım.

“Dört saat içinde işim bitmiş olur. Tam vücut ve yüz temizleme bakımı, ardından da masaj. Uzun sürüyor.” Sol taraftaki kapıyı işaret etti. “Sonra görüşürüz.”

Bayan Pisano’nun gözden kaybolmasını izledikten sonra duvara dayalı beyaz deri koltuklara oturup bekledim. Zarif giyimli kadınlar içeri girip çıkıyor, yüksek tavandan sarkan, beyaz ile altın rengi lüks iç dizaynı aydınlatan iki büyük avizenin altından geçiyorlardı. Tuhaf, tatlı bir çiçek ve Hindistan cevizi kokusu burun deliklerimi gıdıkladı. Sanki birisi yakınlarda bir yere bir ton banyo tuzu dökmüş gibi koku havaya nüfuz etmişti.

Gözlerim, özenle hazırlanmış mekânı taradı ve sehpanın üzerinde duran broşürü fark edip uçuk fiyatlara bir göz attım. Tanrım, buranın bir sanat galerisine ya da küçük bir müzeye rakip olabilecek gibi görünmesine şaşmamalıydı. Gösterişli duvarları süsleyen tablolar bile vardı. Onların üzerindeki fiyat etiketleri beş haneliyse hiç şaşırmazdım.

Resepsiyon masasının yanında duran beyaz mermer heykele sırtımı dönüp Bayan Pisano’nun daha önce geçtiği kapıya odaklandım. Bu resepsiyon alanına açılan diğer altı kapıyla aynıydı. Son bir saat içinde başka hiçbir müşterinin o kapıdan geçmemiş olması dışında özel bir yanı yoktu. Saatime hızlıca bir göz attıktan sonra yerimden ayrılip çıkışa doğru yöneldim.

Sağlık Merkezi binası daha ufak iki binanın arasında yer alıyordu. Sol taraftaki bina ofis binasıydı; tavandan yere kadar uzanan pencerelerden masaların ve bilgisayarların olduğu kabinler görünüyordu. Ancak sağdaki bina konuta benziyordu, pencereleri ve balkonları doğrucu spaya bakıyordu. Bayan Pisano’nun girdiği odayı gören bir pencerenin olacağından emindim, o yüzden apartmana girdim.

İkinci kattaki koridorun her iki tarafında beş daire vardı. Soldaki üçüncü dairede durup zili çaldım. Otuzlu yaşlarının başında bir adam kapıyı açtı ve elimdeki silahı görünce hızla geri adım attı.

“Balkonunuzdan bakmam gerekiyor,” dedim.

Adamın yüzünün rengi attı ve çabucak kenara çekildi. Ben oturma odasından geçip sürgülü kapıyı açarken ve dışarı adım atarken tek kelime etmedi.

Sağlık Merkezi'ne ait pencerelerin çoğu buzluysa, içeride olan biten her şeyi gizliyordu. Ancak doğrudan görüş alanımda olan iki tanesi buzlu değildi. Bunların uygulama odalarına ya da diğer spa tesislerine ait olmadığı gayet açıktı çünkü içerideki birkaç masanın bulunduğu ofis alanını görebiliyordum. Bunlardan birinde, Ravenna Pisano bir bilgisayarın önüne oturmuş, klavyede hararetle bir şeyler yazıyordu.

Yanında başka bir kadın oturuyordu, elinde kalın, mavi bir dosya ve bir kalem tutuyordu. Masa pencereye bakıyordu, o yüzden monitörün ışığını görebiliyordum ama ne üzerinde çalıştıklarını ayırt edemeyecek kadar uzaktaydım. Birkaç dakika onları izledikten sonra daireden ve dairenin korkmuş sakinin-den ayrılıp spaya döndüm ve görevimin “güzellik bakımını” bitirmesini beklemeye koyuldum.

O gece Ravenna Pisano'yu evine bıraktıktan sonra arabayı Sağlık Merkezi'ne sürdüm. Tüm bu süre boyunca düşüncelerim o öğleden sonra olanlarla doluydu. Bayan Pisano dışarı çıktığında tek yaptığı beklediğim için bana teşekkür etmek olmuştu. Malikâneye dönüşümüz tek kelime etmeden geçmişti. Dikiz

aynasından ona birkaç kez baktığımda gününün yarısını spada geçirdiği varsayılan bir kadın için fazla gergin görünüyordu. Eve varana kadar gerginliği minik bedenini hiç terk etmemişti ve arabamdan inmişti. Onun için kapıyı açık tuttuğumda yanımdan geçmiş ve eve girerken gözlerime bir defa bile bakmamıştı.

Düşüncelerimi dizginleyip elimdeki işe odaklandım. Bina-
nın arka tarafında bir yangın merdiveni vardı, ikinci kata çık-
mak için onu kullandım. Hızlı bir keşiften sonra acil çıkış kapı-
sının kilidini açtım ve güvenlik sistemini etkisiz hâle getirdim.
Binanın kat planını alacak vaktim olmasa da aradığım ofisi
bulmam zor olmadı. Daha önce Ravenna Pisano'nun yanında
oturan kadının elinde gördüğüm mavi dosya hâlâ masanın üze-
rinde duruyordu. Açıp içindeki çıktılara göz attım.

Tedarik siparişleri, yer kirası için bir fatura, bir kuru temiz-
leme makbuzu ve spa merkezinin ihtiyaç duyduğu malzemeler
için daha fazla hesap özeti.

Klasörü bulduğum yere geri koyup bilgisayarı açtım. Mo-
nitörün ışığı yandı ve giriş ekranım gösterdi. Boş şifre alanının
üstünde kullanıcı adı olarak Hazel yazıyordu ve yanında *Muha-
sebe* kelimesi vardı.

Neden bir Capo'nun karısı, gizlice bir spa merkezinin mu-
hasebesiyle uğraşıyordu ki?

BÖLÜM 5

—♥ Ravenna ♥—

Etrafta kimse yokken, sessizliğin ortasında günbatımını izlemenin dinginleştirici bir yanı vardı. Şey, son yedi gündür karanlık bir gölge gibi peşimi bırakmayan korumam dışında. Arkamdaki Alessandro'ya hızlıca bir bakış attım, on beş metre kadar uzaktaki bir ağacın yanında kollarını göğsünde bağlamış duruyordu.

Önceki korumalarımın varlıklarını görmezden gelme konusunda hiçbir sorunum yoktu ama Alessandro için durum öyle değildi. Her adımınızı takip eden dağ gibi bir adamı görmezden gelmek zordu. Gözden uzakken bile yakınlığını hissedebiliyordum. Öte yandan o, bana yerine getirmesi gereken, nefret ettiği bir görevmişim gibi davranıyordu.

Bu rolü üstleneli bir hafta olmuştu ve davranışları ilk günden beri değişmemişti. İşini yapıyor, kesinlikle gerekli olmadıkça benimle konuşmuyordu. Bana doğrudan bakmıyordu bile, gözleri genellikle başımın üzerinde bir yere odaklanıyordu. Sadece bakışlarımızın kesiştiği birkaç seferde, gözlerinin derinliklerindeki nefreti hâlâ görebiliyordum. Benden nefret ediyordu, tıpkı onunla tanıştığım o ilk anda olduğu gibi. Nedenini bilmiyordum, sadece öyle olduğunu biliyordum.

Önümdeki donmuş gülü dikkatlice koparmak için uzandım, elimdeki kırılğan ve solmuş sarı yapraklara baktım. Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce bu eve ilk geldiğimde güller tamamen açmıştı. Aynı zamanda müstakbel kocamla tanıştığım gündü.

Rocco'nun iki hizmetçisi de midesini üşütmüştü ve annem, Rocco'nun güvenlik görevlilerinden biri de dahil olmak üzere, Cosa Nostra üyeleri için sık sık evlere temizliğe gittiği için o hizmetçilerin yerine çağrılmıştı. Annemin yıllardır sırt problemleri vardı, o yüzden de ona yardım etmek için yanında gelmiştim. Doktor ona ağır işler yapmaması gerektiğini söylemişti ama muhasebe işimden ve lokantadan kazandığım para, babamın hastane masraflarını karşılamaya yetmiyordu. Bu yüzden onun da çalışmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Sabah yedide gelip akşam dokuzda çıkmıştık. Rocco'yu o zaman sadece geçerken görmüştüm. Eve gelip ofisine doğru gittiğinde antrede yerleri paspaslıyordum, daha yeni temizlediğim zeminde ayak izleri bırakmıştı. Telefonda birine bağınıyordu ve beni fark etmemişti bile ama o kısacık karşılaşma bile bana ters gelmişti.

Sonraki gün tekrar gelmiştik çünkü ev iki kişinin tek seferde temizleyemeyeceği kadar büyüktü. Rocco'nun ofisindeki heykellerden birinin tozunu aldığım sırada içeri girdi ve daha dikkatli olmam için bana bağırırmaya başladı. O sırada bana nasıl aşağılayıcı bir edayla baktığını hâlâ hatırlıyordum. Oradan ayrılırken kendi kendime bir daha asla o eve adımımı atmayaçağıma yemin etmişim. Ne yazık ki kaderin benim için farklı bir planı vardı.

Donmuş yaprakları elimde ezdim ve fırlatıp attım. Arkamı dönerek yan taraftaki küçük çardağa doğru ilerledim. Yaşayan gölge beni takip etti.

Hava, üzerimdeki yün kazakla durulmayacak kadar soğuktu ama ceket almak için eve geri dönmek istemiyordum. Gerçekten mecbur değilsem o korkunç yere girmektense burnumun akmasını tercih ederdim.

Çardağın içindeki sandalyelerden birinde bir minder vardı, soğuğa karşı hafif bir bariyerdi. Sandalyeyi evden uzağa bakacak şekilde çevirip oturdum. Birkaç saniye sonra donmuş yaprakların sesi beni alarma geçirdi, Alessandro arkamda bir yerde duruyordu. Gözlerimi kapatıp başımı batan güneşe doğru çevirdim ve nefes alıp serin kış havasının ciğerlerime dolmasına izin verdim.

“Bir lakabın var mı?” diye sordum.

Ayaklarının altında birkaç yaprak daha ezildi, bu sefer biraz daha yaklaştı.

“Evet.”

Sesinde çok hoş bir tını vardı. Büyük, vahşi bir kedinin mırıltısı gibiydi. Sinsice dolaşan bir panterdi. Sizi yemeden hemen önceki hâli. Devam etmesini bekledim ama duyabildiğim tek şey malikânenin içinden, uzaktan gelen elektrikli süpürgenin sesiydi.

“Peki bana ne olduğunu söyleyecek misin?”

“Evet.”

Bir kahkahayı bastırmak için elimi kaldırıp parmaklarımı ağzıma bastırdım. Cevaplarının tek heceli olmasını gerçekten seviyordu. Ya da belki de benimle konuşma fikrinden hoşlanmıyordu. Muhtemelen adamı rahat bırakmalıyım ama sesini çok seviyordum. İkimiz de arkamızı eve döndüğümüz için, kimse konuştuğumu anlayamazdı.

“Öyleyse ne?” diye üsteledim. “Bahse varım kısa bir şeydir.”

“Az.”

Dudaklarımdan bir küküldüme kaçtı. Bundan daha kısa olmazdı. Tam adını daha çok seviyordum.

“Rocco, senin buraya transfer edilmeden önce Don için çalıştığını söyledi,” dedim. “Orada da koruma olarak mı çalıştın?”

“Evet.”

“Don için mi?”

“Karısı için.”

Salvatore Ajello’nun karısının neye benzediğini hatırlamaya çalıştım ama hatırlayamadım. İkisi de düğününe katılmıştı ve insanların kadın hakkında dedikodu yaptığını hatırlıyordum ancak o gün dikkatimi veremeyecek kadar dalgındım. “O nasıl biri?”

Cevap vermeden önce birkaç dakika sessizlik oldu ve cevap verdiğinde neredeyse sandalyeden düşecektim.

“Kaçık.”

“Don’un karısı için yüksek sesle kaçık demenin akıllıca olduğunu sanmıyorum.” Kelimeleri söylerken ağzımdan bir hor murtu kaçtı.

“Belki de.”

Omzumun üzerinden bir bakış attım. Alessandro çardağın yanındaki ağaca yaslanmıştı, gözlerini bana dikmişti. Birden, sanki diğer her şey yok olmuş gibi, sert, karanlık gözleri benimkileri ele geçirdi ve kendimi başka tarafa bakamaz hâlde buldum. Alessandro ağaçtan uzaklaştı ve birkaç büyük adım atarak sandalyemin tam arkasında durdu.

“Ama siz sır saklamakta iyisiniz.” Elini kaldırdı ve işaret parmağını çenemin altına yerleştirerek başımı yukarı kaldırdı. “Öyle değil mi, Bayan Pisano?”

Gözlerinde yine o düşmanlık vardı ancak dokunuşu çok nazik, neredeyse varla yok arasındaydı. Gözlerimi kırptıştırıp hızla başka tarafa baktım, parmağı yüzümden kaydı. Bacakla-

rımı yukarı çekerek kollarımı kıvırdığım dizlerime doladım ve bakışlarımı ufkun hemen üzerindeki turuncu göğe çevirdim. Alessandro uzaklaşırken gerileyen adım sesleri arkamda yankılandı. Nereye gittiğini görmeye çalışmadım, kısacık dokunuşunun hâlâ devam eden hissine ve göğsümde yarattığı çırpınışa kapılmış durumdaydım.

Birkaç dakika sonra tekrar yaklaştığını duydum. Ya da belki de sadece onu hissettim. Ben hâlâ gökyüzüne odaklanmış durumdayken yumuşak ve kabarık bir şey sırtıma kondu. Batan güneşin son huzmeleri de ağaçların çıplak dallarının arasına gömülürken başımı çevirdip Alessandro'nun omuzlarıma yerleştirdiği battaniyenin kenarlarına baktım.

BÖLÜM 6

— Alessandro —

Cimenlere basarak garaja doğru yöneldim, dün gittiğim yere göre biraz daha sola yürüdüğümünden emin oldum. Araç yolunun yanındaki sokak lambasına monte edilmiş kamera düşündüğümünden daha geniş bir açıyı görüyordu, ne kadar geniş olduğunu belirlemem gerekiyordu.

Her sabah Pisano malikânesine geldiğimde, arazide sıradan bir gezintiye çıkıyordum ve muhtemelen dışarıdan bakanlar için görevimin hazırlanmasını beklerken etrafta dolaşıyordum gibi görünüyordu. Ancak benim niyetimde rastgele diye bir şey yoktu.

Duvarımda asılı olan Pisano arazisinin haritasında tüm kamera konumları işaretlenmişti, her birinin etrafındaki daire, kameranın kapsadığı alanı yaklaşık olarak gösteriyordu. Ben yaklaşık rakamlara bel bağlamazdım, o yüzden de her sabah kameranın görmediğine inandığım yoldan gidiyordum. Akşam eve döndüğümde o sabahın görüntüsünü açıyor, kameranın beni yakaladığı noktaları not edip sonraki rotamı ayarlıyordum. On günlük keşif sürecimde garaj yolunda ve ön bahçede kameraların ulaşamadığı yerlerin çoğunu tespit etmiştim. Bir hafta kadar sonra bütün araziye taramış olacaktım.

İkinci kattaki balkonun kapısı açıldı ve Ravenna Pisano dışarı adım attı. Üzerinde uzun, beyaz satenden bir sabahlık vardı. Onu görünmeden izlemek için kalın bir kayın ağacının arkasına doğru bir adım attım. Siyah saçları her zamanki gibi topuz yapılmıştı ve bu mesafeden bile ağır bir makyaj yaptığını görebiliyordum. Rüzgârda uçuşan narin elbisesi ile büyük bir tezat oluşturuyordu. Bahçeye serpiştirilmiş mermer heykellerden birini andırıyordu; soğuk, dokunulmaz.

Bu sabah kocası beni arayarak karısının günüyle ilgili programını iletmiş ve bildireceğim bir şey olup olmadığını sormuştu. Her sabah yaptığım gibi, önceki gün olağandışı bir şey olmadığını iletmiştim. Ancak mesele şuydu ki, Rocco Pisano'nun sıradan olarak gördüğü şey hiç de öyle değildi.

Karısının hiç arkadaşı yoktu, hatta tanıdığı bile yoktu. Annesi dışında asla birisiyle buluşmuyordu. Alışveriş, spa, öğle yemekleri...Hepsine ya yalnız başına ya da kocasıyla gidiyordu. Dün onu bir parka götürmüştüm, orada dolaşarak üç saat geçirmesinin ardından onu eve geri getirmiştım.

Neden onu düşünmeden duramadığımı bilmiyordum. Onu gördüğüm o ilk andan beri sürekli aklıma geliyordu. Rocco Pisano'nun karısı hakkında, onu nasıl öldüreceğime karar vermekten başka bir şey düşünmemeliydim ama aklıma doluşan düşüncelerin onun bedeninin kanla kaplanmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Tam tersiydi.

O lanet topuzu dağıttıktan sonra parmaklarımı saçlarından geçirdiğimi hayal ediyordum. Ellerimin o altımda inlerken süt beyazı teninde, günahkâr bedenini keşfe çıktığını. Kesip açmayı planladığım narin boynunun çizgisi boyunca yumuşak öpücükler bıraktığımı. Onu sadece düşünmek bile beni sertleştiriyordu.

Mantıklı yanımin bundan midesi bulanıyordu. Sekiz yıldır bir kadına dokunmamıştım çünkü ne seks ne de herhangi türden fiziksel temas ilgimi çekiyordu. Tek arzum intikamdı. Onun için yaşıyordum, başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Şimdi, hedeflerimden birini arzuluyordum. Adeta kader beni sikmeye karar vermişti.

Ravenna Pisano arkasını dönüp içeri girdikten sonra balkon kapısını arkasından kapattı. Neredeyse yarım saat daha ağacın arkasında kaldım, onun çıplak bedeninin benimkinin altındaki görüntüsünü aklımdan atmaya çalıştım ve başarısız oldum.

Bayan Pisano, evi iki kanada ayıran büyük merdivenden aşağı inerken, “Biraz kahvaltı edeceğim sonra gidebiliriz,” dedi, ardından antreden geçip ana katın doğu kısmına giden koridora yöneldi.

Devasa yemek odası evin diğer tarafında kalıyordu ve Bayan Pisano yemeklerini her zaman orada yedi, hatta yalnızken bile. Benim fikrime göre, on iki kişinin oturacağı kadar uzun bir masada tek başına oturması son derece aptalcaydı ama burada işler öyle yürüyor gibiydi.

Mutfağa giden koridorda onu takip ettim, bunu evin bu kısmını aklıma kazımak için fırsat olarak kullanıyordum. Bu tarafa genelde hizmetçiler ve kâhya geliyordu, o yüzden Rocco evdeyken buradan uzak duruyordum çünkü şüphe uyandırmak istemiyordum. Fakat bu sabah ben gelmeden önce erkenden gitmişti.

“Biraz jambon ve peynir alabilir miyim, Abby?” Ravenna Pisano’nun sesi koridorun ilerisindeki mutfaktan bana ulaştı.

“Üzgünüm Bayan Pisano,” diye cevap verdi kâhya kadın ters bir sesle, “ama patron sadece ekmek ve su dedi.”

Mutfğa açılan kapıdan bir adım ötede duruverdim.

“Su yerine süt alabilir miyim?”

Cevap verirken kadının sesindeki tatmin dikkatimden kaçmadı, “Bay Pisano sizin için hazırlayacağım yiyeceklerle ilgili talimatlarında çok netti. Onu arayıp isteğinizi sormamı ister misiniz?”

“Hayır, elbette hayır. Bu gayet iyi, Abby.”

Dişlerimi sıkıp mutfğa girdim. Ravenna Pisano tezgâhın yanında duruyordu, bir elinde bir bardak su varken diğerinde bir tabak tutuyordu. Üzerinde sadece bir parça ekmek olan bir tabak.

“Çık dışarı,” dedim.

İki kadın da gözlerinde şaşkınlık ve şokla bana baktı. Kâhyanın gözlerine baktım. “Hemen, Abby.”

Abby, kafa karışıklığıyla gözlerini kırıştırıp mutfaktan kapıya doğru koşturdu. Yanımdan geçtiği sırada uzanıp kolunu yakaladım.

“Çenenı kapalı tut, tabii senin yerine kapatmamı istemiyorsan.” Kulağına fısıldamak için eğildim. “Kalıcı olarak.”

Abby başıyla onaylayıp mutfaktan dışarı fırladı. O çıktıktan sonra kapıyı kapattım ve bana iri gözlerle bakan Bayan Pisano’ya döndüm.

Yanımdan geçip küçük masadan bir sandalye çektim. “Otur.”

Birkaç saniye sandalyeyi inceledi sonra bardağını ve tabağını masaya koyup oturdu.

Köşedeki büyük, siyah buzdolabına yöneldim ve açıp içindekileri inceledim. Sütü ve peyniri buldum ama hiçbir yerde jambon göremedim. İçindekileri biraz karıştırdıktan sonra bir dizi malzemenin arkasında iki paket dilimlenmiş jambon bul-

dum. Buzdolabının kapağını kapattım ve yiyecekleri Bayan Pisano'nun gözlerini tabağına dikmiş hâlde oturduğu masaya taşıdım.

Bu boktan duruma duyduğum tiksiniyi bastırarak, yiyecekleri istediği sırayla önüne koydum; jambon, peynir ve son olarak bir sürahi süt. Sonra arkamı dönüp mutfaktan çıktım.

Trafik ışığı kırmızıya döndü. Beyaz bir kamyonun arkasında durup dikiz aynasına baktım. Bayan Pisano gözlerini kucığına dikmiş oturuyordu.

Bu sabah mutfaktan çıktığından beri tek kelime etmemişti. Onu bir alışveriş turuna daha çıkarıp sonra annesine götürmüştüm, yine satın aldığı şeylerden bazılarını çaktırmadan orada bırakmıştı. Bu defakiler bir kazak ve şaldı.

Buna ilk şahit olduğumda kıyafetlerin annesi için olabileceğini düşünmüştüm. Ancak neler olduğunu düşünme fırsatı bulduğumda, her iki kadının da aşağı yukarı aynı bedende olduğunu fark etmiştim. Tüm bu kıyafetler onun için büyük olduğuna göre, Bayan Pisano'nun kanepenin arkasına sakladığı kıyafetler başka birisi için olmalıydı. Oradan ayrılmadan önce kanepenin minderinin altına bir parça mücevher sokuşturduğunu fark ettim. Bugün herhangi bir kuyumcuya uğramamıştık, o yüzden ona ait bir parça olduğunu varsayıyordum.

Işık yeşile dönünce gözlerimi tekrar yola çevirdim ama bu sabahki sahne aklımdan çıkmadı.

“Neden?” diye sordum.

Saatlerdir içimi kemiriyordu. O orospu çocuğu neden karısının ne halt yiyeceğini kontrol ediyordu ki? Daha da önemlisi, neden benim umurumdaydı?

“Pardon?”

“Kahvaltı,” dedim.

Cevap vermediğinde dikiz aynasına göz attım, sorma cüretini gösterdiğim için bana ters ters bakmasını bekliyordum. Ters ters bakmıyordu. Yüzündeki ifadeyi yorumlamak zordu. Dudaklarını sımsıkı bastırmıştı ve gözleri pörtlemek üzereydi. Bir saniye sonra kahkahalara boğuldu.

Sihir gibiydi. Bana kuş cıvıltılarını hatırlatan bağımsız, tiz bir kahkahaydı. Yola bakıyor olmalıydım ama gözlerimi ondan ayıramadım. Manzara beni öyle büyüledi ki bir yere çarpmayalım diye ayağımı gazdan çekip ona baktım.

“Üzgünüm ama *kahvaltı* mı?” Alaycı bir ses çıkardı ve yine kıkırdama krizi patlak verdi. “Birleşik cümlelere karşı bir garezin mi var?”

Gülmeye devam etmesini istedim ama bunu nasıl başaracağımdan emin değildim. Pisano’ların evinde geçirdiğim süreçte Ravenna Pisano’yu bir defa bile kahkaha atarken gördüğümü sanmıyordum.

“Belki,” dedim.

Başını iki yana sallayıp parmaklarıyla gözlerinin altını sildi. “*Kahvaltı*, Rocco’nun olaylarından biri. Hanemizin tek geçim kaynağının kendisi olduğunu vurgulamayı sever, o yüzden de bazen, yemek sırasında evde değilse, hatırlatıcı olarak bana sadece ekmek ve su verir.”

Direksiyonu sımsıkı kavradım. “Bu *bazen* ne kadar sık oluyor?”

“Ayda birkaç defa.”

Arkamızdan bir yerden bir korna sesi geldi. Gaza bastım ve dikkatimi yeniden trafikle baş etmeye verdim. Bir saniye sonra dikiz aynasına baktığımda, Bayan Pisano artık gülüyordu.

Malikâneye giden yolun kalanı sessizlik içinde geçti. Gözlerimi yolda tutmak için gerçekten çok uğraştım ama birkaç dakikada bir o lanet aynaya kayıp durdular. Evin önüne park ettikten sonra alışveriş torbalarını yolcu kolruğundan alıp dışarı çıktım. Bayan Pisano çoktan arabadan çıkmış, beyaz paltosunun yakalarını göğsüne yapıştırarak ön kapıya doğru yürüyordu.

—❤— Ravenna —❤—

Kendimi düşüncelerimde öyle bir kaybetmişim ki yatak odamın kapısının önünde duruncaya kadar Alessandro'nun merdivenlerden çıkıp beni takip ettiğini fark etmedim. Derin bir nefes alıp arkamı döndüm ve torbalarımı almak için uzandım ama parmaklarım saplarına uzandığında paketleri bırakmadı.

“Kocan sana zarar mı veriyor?” Alessandro'nun derin sesi başımın üstünden geldi.

Vücudum hareketsiz kaldı. Yutkundum ve yukarı bakmadan başımı iki yana salladım.

İri eli görüş alanıma girdi ve çenemi parmaklarının arasına alıp başımı yukarı doğru kaldırdı. Koyu renkli, delici gözleri gözlerime dikilmişken tepemde dikilmesi gözümü korkutmalıydı ama dokunuşu tüy kadar hafifti ve kendimi tehdit altında hissetmeme neden olmuyordu. Bakışları sabitti ve gözlerinin siyah değil, mavinin en koyu tonu olduğunu fark ettim.

“Siyah olduklarına yemin edebilirdim,” diye mınıldandım.

“Ne?”

“Gözlerin.”

Başparmağının ucunu yana doğru hareket etmeye başlayıp çenemin çizgisini takip etti. Karnımda bir karıncalanma hissi baş gösterdi. Bir an için gözlerimi kapatıp dokunuşunun tadını çıkardım.

“Sana zarar veriyor mu diye sordum?”

Ona güvenebilir miydim? Ona gerçeği söyleme riskini almalı mıydim? Eğer söz konusu olan sadece benim hayatım olsaydı, söylerdim ama annemin ve kardeşimin hayatını riske atamazdım. Eğer Rocco kaçmaya çalıştığımı öğrenecek olursa muhtemelen hepimizi öldürürdü.

“Hayır.” Gözlerimi açtım. “Tabii ki hayır.”

Alessandro başını sallayarak onaylayıp paketleri bıraktı. Parmağı çenemde bir süre daha oyalandıktan sonra arkasını döndü ve koridorda ilerledi.

Paltomu çıkarıp aldıklarımı yatağa taşıdım ve kaldırmaya başladım. İpek bluzlar, kaşmir kazaklar, annemin altı aylık kirasından daha fazla tutan ayakkabılar... Rocco sadece belirli markaları, tercihen logosu ya da etiketi görünen şeyleri giymem konusunda ısrarcıydı. Bazen kendimi kocamın ne kadar zengin olduğunun reklamını yapan ayaklı bir reklam panosu gibi hissediyordum.

İnsanlar arkamdan konuşmaya bayılıyordu, özellikle de partilerde. Rocco gibi bir ödülü kaparak ne kadar iyi yere kapak attığımı hakkında dedikodu yapıyorlardı. Ona pahalı mücevherler ve kıyafetler yağdıran bir Capo'yla evlenen fakir bir kızın gerçek hayatta peri masalı yaşadığını düşünüyorlardı. Kapalı kapılar ardında neler olduğu ve o parlak ıvır zıvırların çürükleri kapatmak için kullanıldığı hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Eski hayatımı geri almak için hepsini seve seve geri verirdim.

Sadece gözetim altındayken ziyaret etmeme izin verilen ailemi, bugünlerde dışarıdayken beklenmedik bir şekilde karşıla-

uğımnda kafalarını başka yöne çeviren arkadaşlarımı... Onları aramayı bırakmıştım, o yüzden artık onlar için fazla iyi olduğuma inandığımı düşünüyorlardı. Ayrıca üniversiteye gitme ve iyi bir iş bulup anneme yardım edebilme hayallerimi. Onları geri istiyordum.

Ancak hepsinden önemlisi, aşk evliliği yapma umutlarına hâlâ sahip olabilmeyi diliyordum. Muhtemelen hiçbir zaman bir aileye sahip olamayacağımı fark etmek en ağır darbeydi. Rocco'nun çocuk yapabilme becerisi olduğunu sanmıyordum ama olsaydı bile bu karmaşanın içine asla bir çocuk getirmezdim. Melania'nın bana verdiği tek ilaç, viagra plasebo tabletleri değildi.

Tüm ayakkabı ve giysileri dolaba yerleştirdikten sonra son pakete uzanıp siyah kadife elbiseyi çıkardım. Rocco birkaç gün önce bana özellikle bu elbisenin linkini göndermiş ve yaklaşan parti için satın almamı emretmişti. Bana giydirdiği diğer tüm elbiseler gibi bu da kısa, dar ve göğüs dekoltesini çok fazla gösteren türdendi. Berbat elbiseyi askıya asıp ön bahçeye bakan balkona çıktım. Dışarısı serindi ama umursamadım.

Garajın biraz ötesinde yer alan demir çardağın yakınında bir adam figürü dolaşıyordu. Alessandro kıpırdamadan olduğu yerde durup etrafını kolaçan ederken soğuktan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Omzumu balkon kapısının pervazına yaslayıp bakışlarını takip ederek neye baktığını anlamaya çalıştım. Kısmen güzel bir bahçenin kenarında duruyordu ama orada aşırı ilginç bir şey yoktu. Aralıklı ekilmiş ağaçlar, artık kurumuş olan gül fidanları ve Rocco'nun sipariş ettiği birkaç gerçek boyutlu mermer heykel. Kocam bu heykellerin bahçeyi daha sofistike gösterdiğine inanıyordu.

Alessandro başını kaldırıp birkaç metre önündeki bahçe lambasına baktı sonra sağ tarafa, bir lamba direğinin geniş

giriş yolunu aydınlattığı araç yoluna doğru baktı. Birkaç saniye sonra malikâneye doğru yöneldi. Dümdüz yürürken derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. Sonra rotasını değiştirdi, sola doğru dönüp bir düzine kadar adım attıktan sonra eve doğru geri döndü. Araç yolunun kenarına ulaştığında bir kez daha rotasını değiştirdi. Zikzak şeklinde giderek ne yapıyordu?

Çimenlerin kenarına ulaştığında balkonumun hemen altında durdu. Bir adım öne çıktım ve tam ben korkuluğun üzerinden eğildiğim sırada o da yukarı baktı. Bakışlarımız buluştu.

Avuçlarımın altındaki ferforje korkuluk, beni izleyen korumamın gözlerindeki soğukluğa kıyasla sıcaktı.

“İçeri gir,” diye bağırdı.

“Neden?”

Bakışları yüzümden ipek bluzuma kaydı. “Hava soğuk.”

Bununla birlikte arkasını döndü ve araç yoluna park ettiği arabasına doğru ilerledi. Geri geri gidip ardından bahçe kapısına doğru ilerlerken düşmüş yapraklar ve yol tuzu lastiklerin altında çıtırdadı ve gözden kayboldu. Saat altı olmuş olmalıydı çünkü mesaisi o saatte bitiyordu. Yapacağı bir şeyi olmasa bile asla bir dakika erken çıkmazdı.

Belki yarın beni komşu ilçedeki alışveriş merkezlerinden birine götürmesini isteyebilirdim. Özel bir şey arıyormuşum gibi davranabilirdim, bu da onunla daha fazla zaman geçirmemi sağlardı. Çok fazla konuşmasa bile yakınımnda olmasının verdiği hissi seviyordum. Birkaç gün önce yaptığım gibi yine tökezlemişim gibi yapabiliirdim ve elimi tutup dengemi sağlamasını umabiliirdim. Tutmuştu da. Kocaman parmaklarının benimkileri tuttuğu o birkaç saniye boyunca kimse bana zarar veremezmiş gibi hissetmişim.

Babamın yüzü gözlerimin önünde belirdi, öğüt veren sözleri zihnimin girintilerini doldurdu. *Evlilik ölene kadardır, Ravenna. Evliliğin kutsallığı toplumumuzun temelidir.*

Şey, kocaların eşlerini sevmesi ve evlilik söz konusu olduğunda eşit miktarda saygı ve anlayış olmasıyla ilgili bir şeyler de hatırlıyor gibiydim. Bu evde bunların hiçbirisi yoktu. Kocamdan o kadar güçlü bir tutkuyla nefret ediyordum ki, her geçen gün bunu saklamak daha da zorlaşıyordu. O zaman kocam piç kurusunun tekiyse başka bir erkeğe ilgi duymam normal miydi?

O gece ilerleyen saatlerde kan ter içinde uyandım. Bu ilk değildi. Aradaki fark, bu sefer kocamın yaptığı bir şeyle ilgili bir kâbus değildi. *Onunla* ilgili bir rüyaydı. Korumamla. Ter, korkunun değil, onun tekrar tekrar içime daldığı sırada kara gözlerini gözlerime diktiği, rüyalarımı sarmalayan ezici hazzın ürünüydü.

Düzenleme
Ny.ozlem

      7

— Alessandro —

Kıskançlık. Güvensizlik. Entrika. Hepsi de sahte gülümsemelerin ve  ık kıyafetlerin ardına güzelce gizlenmi ti. Rocco Pisano, her türlü sirk gösterisinden ve spot ışıklarının üzerinde olmasından gerçekten keyif alıyordu.

Odayı daha iyi görebileceğim köşeye doğru birkaç adım attım ve ellerimi arkamda kavu turarak devasa konferans salonunda dolaşan insanları inceledim.

Bunun bir tür i  ziyafeti olması gerekiyordu. Pisano, ona ve karısına eşlik etmem gerektiğini söylediğinde ayrıntıları payla mamı tı. Gerçi fark etmezdi, amaçları ne olursa olsun tüm bu etkinlikler hep aynıydı. Burada bulunan insanların çoğu i  insanıydı. Tıpkı benim gibi, salonda dolaşan birkaç silahlı güvenlik personeli tespit ettim. Beklenmedik bir şey değildi, genellikle bazı VIP konuklara bağlı birkaç koruma olurdu. Mek n halka açıktı ve bu tür toplantılara ev sahipliği yapma konusunda uzmanđı, bu yüzden olağandışı bir durum ortaya çıkması çok mümkün değildi. Ama ben hiçbir şeyi  ansa bırakmazdım. Gizli bir hükümet programına dahil olmadan çok daha önce bile, beklentiler düşük olduğunda olabilecek şeylerin boyutunun daha büyük olduğunu  ğrenmi tim. Bu yüzden dört çıkış nok-

tasını da bir kez daha tarayıp her birine ulaşmak için gereken süreyi değerlendirdim.

Eğer seçme şansım olsaydı en yakındakini seçerdim, böylece salonun karşı tarafındaki yükseltilmiş platformdan hisse senedi dalgalanmaları üzerine konuşan ve birkaç saçma espri yapan smokinli adamdan kaçabilirdim. Bu yerdeki tek ölümcül tehlike o gibi görünüyordu, saçmalıkları ve zorlama mizahıyla konukları sıkıntıdan öldürmekle tehdit ediyordu.

Çıkış noktalarını kontrol etmeyi bitirdiğimde bakışlarım Pisano çiftine geri döndü. Rocco, sahnedeki adamın az önce saçmaladığı aptalca bir espriye gülüyordu. Elini karısının sırtına atmıştı, o da gülüyordu. Partinin tadını çıkaran mudu, evli bir çiftin portresiydi.

Tabii küçük detaylar görmezden gelinirse.

Ravenna Pisano'nun elindeki bardağı tutuş şekli ya da birkaç dakikada bir elbisesinin eteğini çekiştirmesi, Rocco elini sırtından kaydırduğında vücudundaki gerginlik...

Gözlerim Rocco'nun, karısının kalçasını kavrayan parmaklarına odaklandı ve hırlamamak için dudağımın içini ısırarak zorunda kaldım. Öldürmeyi planladığım kadına karşı geliştirdiğim ilgi son derece rahatsız ediciydi. Tıpkı onlara doğru yürüyüp kocasının elini onun üstünden çekmek için duyduğum açıklanamaz dürtü gibi.

Göğsümde öfke kaynarken midemin çukurunda kıvılcımlar çaktı. Ona dokunduğu için sinirlenmemeliydim, kadın onun karısıydı. Yine de istenmeyen bir düşünce zihnime hücum ederken burun deliklerim genişledi ve gözlerim kısıldı. Adamın ona dokunmasına izin verilmemeliydi.

Dişlerimi sıkarak gözlerimi Rocco'nun kemikli parmaklarından ayırıp etrafımdaki insanları incelemeye çalıştım ama daha bir dakika bile geçmeden bakışlarım yeniden Ravenna

Pisano'ya yöneldi. Gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzünü hâlâ kibar bir gülümseme süslüyordu ama odanın diğer tarafından beni izleyen yeşil kürelerde kahkahadan eser yoktu. Hatta tam aksiydi.

Hayatı sona erdirmek yerine kurtarmak için gönderildiğim nadir görevlerden birinde, fidye için tutulan bir çocuğu kurtarmakla görevlendirilmiştim. Çocuğun babası Kruger'in arkadaşıydı, gırtlığına kadar karanlık işlere batmış önemli biriydi, o yüzden resmî kurtarma kanalları kapalıydı. Kaçıran kişi kafasına silah dayadığında çocuğun gözlerinde beliren bakışı hâlâ hatırlıyordum. Şu anda Ravenna Pisano'nun gözlerinde gördüğüm bakışın aynısıydı.

Dehşet ve çaresizlik. Hay sikeyim! Kocasıyla olan ilişkisinin bir önemi olmamalıydı çünkü sonuçta ikisini de öldürecektim. Gözlerindeki korku beni rahatsız etmemeliydi ama ediyordu.

Sahnedeki adam konuşmasını bitirip burada oldukları için herkese teşekkür etti. Rocco başını eğip karısının kulağına bir şeyler fısıldadı ve Ravenna Pisano'nun yüzündeki rahatlamayı yakaladım. Başını sallayıp ondan uzaklaştı ve bana doğru yöneldi. Bu gece giydiği elbise daracıktı ve tıpkı yine topuz yaptığı saçları gibi simsiyahtı. Devasa elmas küpeleri ve onlarla uyumlu kolyesi, tepedeki kristal avizelerden gelen ışığı yansıtıyordu. Orada bulunan kadınların çoğu benzer şekilde pahalı mücevherler takıyordu ancak Ravenna Pisano'nun elmaslarının oradaki en büyük elmaslar olduğu dikkatimden kaçmadı.

Tüm o makyaj ve abartılı ıvır zıvırlar olmadan nasıl görüneceğini merak ettim. Bir anlık düşünceyle Ravenna Pisano'nun çıplak görüntüsü gözlerimin önünde belirdi. Aynı saniyede o görüntüyü bir kenara ittim ama bana doğru yürüyen gerçek kadından gözlerimi ayıramadım.

Önümde durup başını yukarı kaldırdı, cam gibi gözleri beni içine çekiyordu. “Beni eve geri götürebilir misin?”

Bir kalp atışı, bir nefes ve göz temasını kestim. Başımı en yakındaki kapılara doğru sallayıp onu salondan çıkardım.

Vestiyere vardığımızda görevli paltolarımızla birlikte bize yaklaştı. Benimkini uzattıktan sonra Bayan Pisano’ya dönüp giymesi için siyah paltosunu tuttu.

Paltoyu adamın elinden çekip aldım. “Geri bas.”

Bayan Pisano önce elimdeki paltosuna sonra da gözlerinde bir soruyla bana baktı.

“Güvenlik önlemi,” dedim.

Mükemmel siyah kaşlarından birini kaldırdı, döndü ve kollarını paltonun kollarından geçirdi. Paltosunu giydiği anda çıkışa yöneldim, davranışımı analiz etmeyi kesinlikle reddediyordum. Adam bilinmeyen bir unsurdu, olası bir tehdit oluştuyordu. Konu kapandı.

Dışarı çıkıp otoparka doğru ilerlerken rüzgâr yüzüme vurdu. Bayan Pisano solumdaydı, uzun adımlarıma ayak uydurmaya çalışırken, önü açık paltosu her sert rüzgârda uçuşuyordu. Arabam bir metreden daha az bir mesafedeydi. Hava o kadar da soğuk değildi ama durdum ve elimi kolunun üst kısmına dolayarak onu kendime doğru çevirdim.

“Sorun ne?” diye sordu etrafına bakınarak.

Sorusunu duymazdan gelerek ceketinin düğmelerini ilikle-meye başladım. Sadece üç düğmesi vardı ve kumaşı çok inceydi. Aptal, süslü bir şeydi; hiçbir işe yaramıyordu, hele de giyen kişiyi sıcak tutma konusunda. Düğmeleri iliklemeyi bitirdiğimde yakalarını kaldırdım, böylece boynu kapandı.

“Bu da mı güvenlik önlemi?” Sesinde zar zor fark edilebilen bir keyif izi vardı.

“Evet,” diye mırıldandım ve arabaya doğru yoluma devam ettim.

Arabayı sürerken gözlerimi ön camın ötesindeki yolun şeridinde tutmaya çalıştım ama yine de birkaç saniyede bir dikiz aynasına kayıyordu. Bayan Pisano sessizce oturuyor, paltosunu göğsüne bastırıyordu. Arabaya bindiğim anda kaloriferi sonuna kadar açmıştım ama görünüşe göre hâlâ üşüyordu. Direksiyonu daha sıkı kavradım, parmak eklemlerim beyazlaştı. *Umurumda değil*, dedim kendi kendime ve tekrar yola döndüm. *Umurumda değil*.

Hapşırdı.

Kahretsin. Direksiyonu sağa kırdım ve kaldırıma park ettim. Ben arabadan inip arkaya doğru yürürken araçlar yanımdan vızır vızır geçiyordu, yolcu kapısını çekip açtım.

“Ayakkabılar. Çıkar,” dedim.

Ravenna Pisano şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, muhtemelen lanet olası aklımı kaçırdığımı düşünüyordu. Haklı olabileceğinden korkuyordum. Eğilip ayak bileğinden tutarak topuklu ayakkabılarını çıkarabilmek için bacağına biraz kaldırdım. Önce sağ bacağına sonra da sol bacağına.

“Bacaklarını poponun altına al.”

Duruşunu yeniden düzenlemesini bekledikten sonra ceketimi çıkarıp eğilerek kucağına örttüm. Alnı benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı, nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Hafif pudra kokusu beni sarıyor, bir ciğer dolusu nefesi içime çekmem için beni zorluyordu. Ceketin kenarlarını etrafına sokuşturdum ve onunla göz göze geldim.

“Sonraki alışveriş çılgınlıklarından birine çıktığımızda,” dedim ona dik dik bakarak, “ya düzgün bir palto alırsın ya da ben sana bir tane alırım. Anladın mı?”

Gözlerinin kenarları seğirdi ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Tebrikler.”

Kaşlarımı çattım. “Ne için?”

“Bu çok güzel, birleşik bir cümleydi. Harika gidiyorsun.” Gülümsemesi genişledi.

Benimle kafa mı buluyordu? Gözlerimi kısarak baktım, ters bakışlarım altında gülümsemeyi bırakmasını bekliyordum.

“Üzerimde gözdağı verme tekniğini mi deniyorsun, Alessandro?”

“Evet,” diye kükredim.

Başını biraz yukarı kaldırdı ve burnunun ucu benimkine değdi. Dudakları o kadar yakındı ki, tadına bakmak için sadece küçük bir hareket yeterdi. Hay sikeyim! Aniden geri çekildim ve kapıyı çarparak kapatıp aceleyle direksiyona geçtim.

Malikâneye vardığımızda tek kelime etmeden Bayan Pisano’ya ön kapıya kadar eşlik ettim sonra arkamı dönüp arabama doğru ilerledim. Garajın üzerindeki ışık, Pisano’nun kıymetli araçlarını gözden saklayan metal bölme kapısını aydınlatıyordu. İki haftadır buradaydım ve hâlâ planımı uygulamaya koymamıştım. Kendime yalan söyleyip bir sonraki adımı atmadan önce tam olarak hazır olmak istediğimi söyleyebilirdim ama bu gecikmenin hazır olmakla hiçbir ilgisi olmadığını farkındaydım.

Sorun *oydu*. Ravenna Pisano ve ona karşı geliştirmiş gibi görüldüğüm bu lanet saplantı. Natalie’nin katiliyle evli olan kadını önemsemeye başladığım gerçeğinden iğreniyordum.

Rocco’nun karısını önemsememe neden olan şey her neyse onun artık sona ereceğine dair kendime söz vererek arabaya binip garaj yolundan ilerledim. Bir an için, sadece kısacık bir an için gözlerimin dikiz aynasına ve evin sol tarafındaki pencerenin yansımasına kaydığı gerçeğini bilerek görmezden geldim.

—————♥ Ravenna ♥—————

Bir kapının çarpışı beni uykumdan uyandırdı. Kalkıp oturdum ve koridordaki adımların yankısını dinledim. Gittikçe yaklaşırken kapımın diğer tarafında duruverdi. Nabzım dört-nala koşuyordu. Birkaç saniyelik ürpertici sessizlikten sonra Rocco'nun kapısının açılıp kapandığını duydum ve dudaklarımdan rahatlamayla bir iç geçiriş döküldü. Uyumaya gitmişti. Sırtüstü uzandım ama beş dakika sonra Rocco'nun kapısının açılma sesi vücudumdaki her kasın kaskatı olmasına sebep oldu.

Sendeleyen adımlar yaklaşıyordu. Bir patırtı, ardından bir küfür geldi. Yatak örtüsünü alıp çeneme kadar çektim. Kapı kolu çevrildi ve koridorun ışığı odama düştü.

“Eve geldim *bellissima*.” Rocco'nun dili dişine takılarak söylediği kelimeler havada asılı kaldı.

Sarhoştı. Hareketsiz kaldım, uyuduğumu düşünürse gideceğini umuyordum.

“Biliyor musun, düşünüyordum da o hapların tarihi geçmiş olmalı,” dedi yatağa yaklaşırken. “Ben de kendime yeni bir kutu aldım.”

Hayır. Hayır. Hayır.

“Bakalım bunlar daha iyi iş görecektir mi?” Yatak örtüsünü tuttu ve üzerimden çekip aldı.

Kendimi dönüp bakmaya zorladım. Rocco üzerinde sadece önü açık, şarap lekeli beyaz bir gömlekle yatağın ayakucunda duruyordu.

“Kocan için bacaklarını ayır.”

Panik yükselip vücudumdaki her sinir ucuna yayılırken ona bakakaldım. Yatağa tırmandı ve sürüne sürüne üzerime geldi. Aniden uzanıp pijama üstümü çekiştirdi sonra şortumun kemerini tutup külotumla birlikte sıyırdı.

“Sertleşiyorum,” diye mırıldandı sonra elimi tutup hâlâ yarı gevşek olan organına bastırdı. “Görüyor musun? Her şey olması gerektiği gibi çalışıyor.”

Deli gibi kahkaha attıktan sonra kendini üstüme bıraktı. Alkol ve ter kokusu burun deliklerimi istila etti.

“Daha geniş!” diye bağırdı.

Bacaklarımı hafifçe araladım ve penisini açıklığıma sürtmeye başladı. Dişlerimi sıkarak kendimi hareketsiz ve kayıtsız kalmaya zorladım. Rocco’nun ağzından çıkan sesler bana acı çeken bir hayvanı hatırlatıyordu. Hırıltılı sesler, kısa nefesler, kendini bana bastırıp aletini sürterken çıkardığı iniltiler... Sonra aniden durdu ve inledi. Bir an sonra dölünü hissettim, bacaklarımla arasında sıcak ve yapış yapıştı.

“Bu iyiydi, *bellissima*,” dedi zorlukla aldığı nefesler arasında. “Bir dahaki sefere daha da iyi olacak.”

O üstümden inip kapıya doğru giderken hareketsizce uzandım. Koridorun karşısındaki kapının kapandığını duyduğum anda yataktan fırlayıp banyoya koştum.

Kendimi yeniden temiz hissedene kadar yıkamam yirmi dakikamı aldı. Rocco sık sık üstüme gelmiyordu. Viagrasını Melania’nın verdiği sahte haplarla değiştirmeye başladığımdan beri bu daha da seyrek oluyordu. En azından yeni hap şişesini komodininin üstünde bırakmıştı. Yani tekrar değiştirebileceğim anlamına geliyordu. Rocco, ereksiyon olamadığında çılgına dönüyordu. İçime hiç gerçek anlamda girecek kadar sertleşmemişti ama bana sürtünmesinden bile iğreniyordum. Onu yapmasındansa gazabı ve darbeleriyle yüzleşmeyi tercih ederdim.

Pencerenin yanındaki ahşap banka oturup alnımı cama dayadım. Çarşafı değiştirmeden yatağa geri dönmeme imkân yoktu ve onun da yarına kadar beklemesi gerekiyordu. Aşağı inip de bu akşam tekrar Rocco’yla karşılaşma riskine giremezdim.

Az önce olanları düşünmek bile hâlâ kusmak istememe sebep oluyordu.

Saat neredeyse sabahın dördüydü ama uyuyamıyordum. Battaniyeyi kendime daha çok sarıp gözlerimi kapattım ama bir dakika sonra geri açtım.

Daha fazla para kazanmanın bir yolunu bulmalıyım. Annemin Bayan Natello'ya sattığı kıyafetlerden topladığım miktar fazla olsa da yeterli değildi. Rocco'nun şüphelenmemesi için de dikkatli olmalıyım. Her dükkândan bir dizi kıyafet almaya dikkat ediyordum ama annemin tekrar satması için içinde sadece bir ürün oluyordu. Bu şekilde, eğer Rocco ne aldığımı görmek isterse ona gösterecek bir şeyim oluyordu ama çok yavaş ilerleyen bir süreçti.

Bu ay aldığım eşyalar on sekiz bin dolar değerindeydi ama Bayan Natello sadece dokuz bin ödemişti, üzerlerinde fiyat etiketleri olmasına rağmen ikinci el kıyafetlere yüzde ellisinden fazlasını ödemeyeceğini söylemişti. O yüzden anneme satması için bazı mücevherlerimi de vermeye karar vermiştim. Rocco'nun fark etmeyeceğini umuyordum. Belki de muhasebe işlerine haftada iki defa yardım etmeme izin vermesi için Hazel'a yalvarabilirdim. Bana pek bir şey ödemişti ama her kuruşun önemi vardı.

Hâlâ derin düşüncelere dalmış biçimde çimenlere boş boş bakarken ağacın arkasında hareket eden bir gölge dikkatimi çekti. Korumaların eve bu kadar yaklaşımlarına izin yoktu. Bir hayvan olabilir miydi? Öne doğru eğilip burnumu soğuk cama dayadım ama olağandışı bir şey görünmüyordu. Muhtemelen yorgun beynim bana oyunlar oynuyordu.

Tam içim geçmeye başlamıştı ki büyük bir gümbürtü beni irkiltti. Etrafı ve pencerenin ötesindeki bahçeyi inceledim, garajın tepesinden çıkan turuncu bir şey gözüme çarptı. Bir güm-

bürtü daha geldi sonra birkaç tane daha. Garajın çatısı çökerken çığlık attım. Sersemlemiş ve kıpırdayamaz hâlde, alevlerin binayı yutuşunu ve yıkık dökük iskeletinin yükselen cehennem ve duman bulutu tarafından yutulmasını izledim.

BÖLÜM 8

—♦—Alessandro♦—

“**A**rabaların sigortalı olması sikimde bile değil!” Rocco telefona kükredi. “Üç gün oldu. Garajımın elektrik işlerinden sorumlu olan kişinin bulunmasını ve işinin bitirilmesini istiyorum!”

Telefonu kapatıp masasının üzerine attı.

“O arabalardan birini almam altı ayımı aldı,” diye bağırdı. “Şimdi hepsi gitti. Çünkü gerzeğin biri işini doğru düzgün yapmadı. Sikik bir elektrik paneli nasıl olur da durup dururken alev alır?”

Evet, ne yazıktı...

“Ravenna’yı kuaföre götürmeni istiyorum,” diye devam etti. “Daha sonra annesini ziyaret edecek ve sen de birkaç saat boş kalacaksın. Sonra saat on birde buraya dönmeni istiyorum. Silahlı olarak.”

“Pekâlâ. Durum nedir?” diye sordum.

“Bu gece teslim edilecek bir uyuşturucu sevkiyatı var ve bununla başa çıkmak için birkaç adamımız eksik. Bu işte çalışması gereken adamlardan bazılarını Arturo aldı. Ciddi ciddi kafayı yemiş durumda, haftalardır şehirde dolaşıyor ve kayıp kız kardeşini arıyor. Yerini doldurman gerekiyor.”

Başımı salladım ve çıkmak için döndüm.

“Zanetti.”

Sesi asla gizleyemediği o kendini beğenmişlik ve küçümseme ile doldu. Olduğum yerde durup ona bakmak için döndüm. Yumruğumu çirkin suratına indirip o bencil ifadeyi yüzünden silmemek için kendimi zor tutuyordum.

“Rapor edecek bir şeyin var mı? Kanımla ilgili garip bir davranış?”

Her sabah bilgi almak için beni aradığında yaptığım gibi, “Hayır,” dedim. “Sıra dışı bir şey yok.”

Bayan Pisano’ya annesinin evinde her eşlik ettiğimde yaptığım gibi duvarın yanında duruyordum, bakışlarım pencereden dışarı sabitlenmişti. Annesi kanepede uyuyakalmıştı ve görevim, gitmeden önce bulaşıkları yıkayacağını söyleyerek oturma odasından çıkmıştı. Onun eylemleri hakkında düşünürken küçük mutfaktan kırılan camın sesi geldi. Başımı hızla yana çevirip lavabonun önünde durmuş, elini suyun altında tutan Bayan Pisano’ya kilidlendim.

“Ravi?”

“Ben iyiyim anne. Uyumaya devam et.” Eline baktı. “Kahretsin.”

Aramızdaki kısa mesafeyi kapatıp arkasında durdum. Avucunun ortasındaki kötü bir kesikten kan sızıyordu. “Bir bakayım.”

“Ben iyiyim,” diye mırıldanırken diğer eliyle mutfak havlusunu tutmaya çalışıyordu. “Sadece bir bardak kırıldı.”

“Bırak. Bakayım.”

Eli kumaşın üzerinde kalakaldı. Yavaşça başını kaldırdı ve o temkinli yeşil gözlerle bana baktı. Suyu kapattım ve elini elime alıp kesiği inceledim. Derin değildi ama epey uzundu, avucu boyunca çapraz şekilde uzanıyordu.

“İlk yardım çantası?” Bir peçete alıp avucuna bastırdım. Eli benimkiyle kıyaslandığında öyle ufaktı ki.

“Bilmiyorum,” dedi zorlukla duyulabilen bir sesle ve sol tarafımı işaret etti. “Belki annemin ilaçlarını koyduğu çekmece-dedir.”

Çekmecede ilk yardım çantası yoktu ama bir dezenfektan spreyi ve küçük bir rulo bandaj vardı. Peçeteyi kaldırıp kesiğin üzerine dezenfektan sıktım. Bayan Pisano hızla nefes aldı ama şikâyet etmedi ve ben bandajı eline sararken sessizce beni izledi.

“Lütfen Rocco’ya söyleme.”

Başımı kaldırıp bakışlarımla onu olduğu yere kısırdım. “Neden?”

“Sadece söyleme. Lütfen.”

Avuç içlerimi tezgâhın iki yanına koyup onu kollarımın arasına hapsettım ve öne doğru eğildim. “Aldığın kıyafetleri ve diğer eşyaları annene bıraktığında onlara ne oluyor?”

Ravenna’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Kocama söyledin mi?”

“Hayır.”

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Söyleyecek misin?”

“Hayır.” Başımı yana eğip onu inceledim. “O şeyleri satıyor musun? Paraya mı ihtiyacın var?”

Gözlerinde belirsizlik ve korku karışımı bir ifade parladı. Nabızı hızlanırken nefes alıp verışı de hızlandı. Kendini toplayıp duruşunu dikleştirmesi bir saniyesini aldı.

“Rocco kartıma asla limit koymaz.” Çenesini hafifçe kaldırdı.

“Benim sorduğum o değildi.”

“Peki ama alacağın tek cevap bu.”

Dudaklarımın kenarları yukarı doğru kıvrıldı. Rocco'ya böyle karşılık vererek konuştuğunu hiç görmemiştim. Onun etrafındayken ürkekti. Cüssem genelde çoğu insanı, özellikle de kadınları ürkütürdü. Gerçek bir sebebi olsun ya da olmasın, ben yakınlarındayken irkilirlerdi. Bu görevi kabul ettiğimde Ravenna'nın da öyle olmasını beklemiştim. Değildi. Görünüşe göre Ravenna Pisano'da görüldüğünden çok daha fazlası vardı.

“Spa'da ne yapıyorsun? Faturalar, makbuzlar... Hazel'la muhasebe mi yapıyorsun?”

Ravenna'nın nefesi tekledi ama dudaklarını sımsıkı bastırarak durdu. Bana bir açıklama yapmayacağı gayet açıktı. Dudaklarım kulağına değene kadar eğildim.

“Bunu da kocana anlatmamamı isteyecek misin?” diye sordum.

Başını yana eğdiğinde yanaklarımız dokundu. Pudramsı kokusu burun deliklerimi okşayıp ciğerlerimi doldurmam için beni kışkırtıyordu. Tezgâhı daha sıkı kavrayıp dudaklarımı onunkilere yapıştırma dürtümü bastırdım. Gözlerimi kapatıp ona kadar saydım.

Bu kadın çok baştan çıkarıcıydı. İhtiyacım olmayan bir dikkat dağıtıcıydı ama yine de buradaydı, farkında bile olmadan otokontrolümü tehlikeye atıyordu.

“Sormama gerek var mı?” diye fısıldadı.

“Hayır. Sormana gerek yok.” Kendime onun dokunuşunu hissetmek için kısacık bir saniye daha izin verdim sonra bir adım geri çekildim. “Gitmeliyiz.”

—————♥ Ravenna ♥—————

“Eline ne oldu, Ravenna?”

Sandalyemde sıçradım, neredeyse önümdeki tabağı deviriyordum. Sargılı elimi çabucak masanın altına sakladım. Rocco diğer tarafta durmuş bana dik dik bakıyordu.

“Sana bir soru sordum, *bellissima*.”

“Bu sabah anneme bulaşıkları yıkamak için yardım ederken elimi kestim,” diye ağzımdan kaçırdım ve kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman oldum. Rocco, başkalarının onun hakkında ne düşündüğüne kafayı takmıştı. Bununla bağlantılı olarak, benim hakkımda da.

“Bu hafta sonu babamlara yemeğe gideceğimizi biliyor musun?” diye hırladı masanın etrafından dolanırken. “İş ortaklarımızdan bazıları orada olacak! Karımın alelade işler yapmasına izin verdiğimi düşünmelerini mi istiyorsun?”

“Özür dilerim. Bir daha olmayacak.”

Kolumu üstünden kavradı ve beni çekip sandalyeden kaldırdı. Sızlanıp kolumu çekmeye çalıştım ama sadece daha da sıkı tuttu.

“Lütfen. Canımı yakıyorsun.”

“Hak ettin.” Kolumu daha sıkı tuttu, ufak bir çığlık attım . “Seni hak etmediğin sürece asla cezalandırmıyorum. Değil mi?”

“Hayır, Rocco.”

“Bu konuda hemfikir olmamıza sevindim.” Yüzüme doğru eğildi. “Zanetti seni akşam yemeğinde giymen için elbise almaya götürecektir. İş ortaklarıma senin bir temizlikçinin kızı olduğunu unutturacak bir elbise seç.”

Başımı salladım. “Sabah ilk iş gideceğim.”

“Öğleden sonra. Zanetti bu gece destek olarak benimle geliyor ve sabaha kadar dönmeyeceğiz.”

“Destek mi?” dedim nefes nefese. “Tehlikeli bir şey mi?”

“Benim için mi endişeleniyorsun, *bellissima*?”

Onun için endişelenmek mi? Gerçekten bu kadar hayalpe-rest miydi?

“Endişelendiğimi biliyorsun.” Bu bir yalandı.

“Sadece bir uyuşturucu anlaşması. Şimdi gözümün önün-den kaybol.”

Rocco kolumu bırakır bırakmaz arkamı döndüm ve koşturarak yemek odasından kaçtım. Rocco’yu kızdırmak her zaman kolaydı ama Arturo’nun bazı görevlerinin sorumluluğunu üstlendiğinden beri daha da kötüleşmişti. Garaj yangını bu eğilimlerini daha da ateşlemişti.

Yatak odama girdiğimde yatağa tırmanıp örtünün altına sokuldum. Keşke onu öldürebilseydim. Ya da bunu benim yerime yapması için birine verecek param olsaydı. Çoğu zaman, geceleri yataktayken, Rocco uyurken yatak odasına gizlice girdiğimi ve çekmecesinde sakladığı silahı alıp ona doğrulttuğumu hayal ediyordum. Daha önce hiç silah ateşlememiştim, o yüzden mermi muhtemelen duvara ya da yere isabet ederdi. Yine de mermilerin göğsüne isabet ettiğini düşünmek daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Diğer zamanlarda ellerimi boynuna sarıp tüm gücümle sıktığımı hayal ediyordum. Ah, nefes almak için çırpınırken pörtleyen gözlerini izlemekten nasıl da keyif alırdım. Evet, sevgili kocama karşı çok yoğun duygular besliyordum.

Gürültülü bir çınlama sesi odanın sessizliğini bozarak donup kalmama sebep oldu. Ne olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Uzanıp komodinin üzerindeki telefonumu alıp ekrandaki bildirime baktım.

Yeni bir mesaj.

Nadiren mesaj alırdım. Rocco telefonuma sadece rehberimdeki kişilerle iletişim kurmamı sağlayan bir cihaz yönetim yazılımı yüklemişti. Kişi eklenmesine veya izinlerin değiştirilmesine izin veren şifreyi tek bilen de oydu. Aylardır listemde tam beş

numara vardı; Rocco'nunki, kâhyanınki ve üç güvenlik şefinin numarası. Her vardiya için bir taneydi. En güvendiği insanlardı. Ancak üç hafta önce bir numara daha eklenmişti.

Bildirime tıkladım ve yeni sohbet çerçevesi ekranı doldurdu. Şey, sadece tek bir kelime içerdiği için *doldurdu* demek pek de doğru bir kelime olmazdı.

19.47 Alessandro Zanetti: El?

Gülümsemekten kendimi alamadım. Tam ona göreymi. Parmağımın ucuyla mesajına dokundum. Sadece küçücük bir kelimeydi ama sadece ona bakmak bile göğsüme bir sıcaklık yayılmasına sebep oldu. Genelde bana attığı ters bakışlara bakılırsa, bir sebepten ötürü benden nefret ediyordu. Yine de... Üşüdüğümü ya da aç olduğumu düşündüğü zamanlar ve şimdi de yaralandığım zaman haricinde. Soracak kadar önemsiyordu.

Hızlı bir yanıt yazıp gönder tuşuna bastım.

19.52 Ravenna: İyi.

Başka bir şey gönderip göndermeyeceğini merak ederek on dakika boyunca ekrana baktım ama telefon sessiz kaldı. Muhtemelen konuşmayı silmeliydim. Her ne kadar zararsız olsa da Rocco görecektir olursa tepesi atardı. Hatta bu yüzden Alessandro'ya zarar bile verebilirdi. Alt dudağımı ısıtırıp başka bir mesaj daha yazdım, ardından tüm yazışmayı hemen sildim.

—••• Alessandro —•••

Buluşma noktası olarak seçilen terk edilmiş fabrikanın duvarları ve çatısı hâlâ sağlam sayılırdı ama pencerelerin çoğu kırık olduğu için içerisi buz gibiydi.

Rocco kollarını göğsünde kavuşturarak ayakta durmuş, tesisin arka girişinden gelen iki cipin içeri girişini izliyordu. Arturo geri dönünceye kadar Don Ajello uyuşturucu işlerini iki Capo, Cosimo ve Rocco, arasında bölüştürmüştü. İkisi de Don için

inşaat ve emlak işlerinden sorumluydu ama şimdi ekstra iş yükünü de taşıyorlardı. Rocco'nun yüzündeki sinirli ifadeye bakılırsa, ellerini kirletmek zorunda kalmaktan dolayı hiç mutlu değildi. Lüks bir restoranda bir şişe pahalı konyak eşliğinde emlak sözleşmelerini müzakere etmekle gecenin köründe, soğuk havada, hiçliğin ortasındaki yıkık dökük bir fabrikanın ortasında durmak arasında büyük bir fark vardı.

Telefonu cebimden çıkarıp Raveanna'nın daha önce gönderdiği mesaja hızlıca tekrar göz attım. Şu ana kadar bunu dördüncü kez yapıyordum.

20.02 Ravenna: Bu gece dikkatli ol.

Kapanan araba kapılarının gümbürtüleri benim dönük olduğum taraftan geldi, o yüzden telefonumu cebime koyup yeni gelenleri değerlendirdim.

New York'ta çeşitli suç örgütleri ve çeteler vardı. Kendi işine bakanlar ya da Cosa Nostra ile iş birliği yaparak gelişmesine izin verilenler. Diğerleri ise çok kısa sürede yok oluyordu. Az önce araçlardan inen adamlar, bu bölgede faaliyet göstermelerine izin verilen gruptandı. Bu izin, şimdiye kadar iki taraf için de kazançlı olmuştu.

Cosa Nostra birkaç yıl önce, Don Ajello'nun Don olarak başa geçmesinden sonra Sırplarla iş yapmaya başlamıştı. Cosa Nostra'nın Sırplarla olan iş ilişkilerinin kapsamı konusunda bilgim yoktu ama duyduğum kadarıyla, Ajello'nun uyuşturucusunun yüzde ellisine yakınını onlar taşıyordu. Ayrıca üst düzey müşteriler için bir eğlence mekânı olarak sunulan bir kulüp işletiyorlardı ama işin aslı, çoğu yeraltı işlemlerinin halledildiği tarafsız bir alandı.

Bu kulüp, aynı zamanda Sırp patronun işlerini yürüttüğü yerdi; karaborsa değerli taşlar, çoğunlukla elmas ticareti yapıyordu. Ajello'nun belirttiği gibi, gerçekten on parmağında on

marifet olan biri olarak, muhtemelen el ve ayak parmaklarının hepsini bir şeylere daldırmıştı. Don, birkaç yıldır Sırp örgütüne birini yerleştirmeye çalışıyor olsa da başarılı olamamıştı.

Drago Popov, Sırp örgütünün başı, yaklaştı ve yüzündeki ifadeden Rocco'yu görmekten mutlu olmadığını anladım.

Drago ile kısa bir süre önce, şahsi bir işimi halletmem gerektiğinde tanışmıştım. Deri ceketi ve siyah kot pantolonu ile tipik bir üst düzey suçluya benzemiyordu. Aslında, oldukça sıradan görünüyordu. Burada "görünüyor" anahtar kelimeydi. Ama ben bir katili gördüğümde tanıdım ve Drago Popov da bu etiketin altında yer alıyordu. Rocco'yu tanıyorsam, üstünlüğün kendi elinde olduğuna inanarak bu adamı hafife alacaktı.

Drago ağır aksanlı bir İngilizceyle, "Arturo nerede?" diye sordu.

"Arturo müsait değil. Onun yerine ben buradayım." Rocco çenesini kaldırdı. "Önce parayı görmek istiyorum."

Sırp lider tek kaşını kaldırdı sonra sağında duran sarışın adama döndü. "*Ko je ovaj idiot*?"

"Capo," dedi sarışın adam.

Drago *hmm* dedi ve arabasına doğru geri döndü. "Arturo döndüğünde konuşacağız."

"Hey!" diye bağırdı Rocco. "Buraya geri gel, yoksa ileride başka anlaşma yapmayı unutabilirsin."

Rocco ve adamları geri çekilen Sırp grubuna odaklanmışken bu fırsatı Rocco'nun yeni spor arabasının yanına gitmek için değerlendirdim. Garajını içindeki tüm pahalı oyuncaklarla birlikte yakmamdan bir gün sonra bu üstü açık arabayı almıştı. Bunu da bir noktada havaya uçurmayı planlıyordum ama henüz değildi. Belki bir hafta içinde falan.

* Srp. Bu aptal kim? -çn.

Önüne park eden iki araç, herkes tarafından görülmemi engelliyordu. Aracın yanına çömelip kolumu altına kaydırarak dün gece oraya yerleştirdiğim aleti kontrol ettim. Son derece karmaşık bir aletti ve bana küçük bir servete mal olmuştu ama buna değecekti.

Bomba yapmak hiçbir zaman güçlü yanım olmamıştı. Eki-bimizin bir şeyleri havaya uçurması gereken durumlarda görevleri yöneten kişi Sergei Belov'du. Sadece mutfakta bulunabilecek malzemelerle beş dakikadan kısa sürede bomba yapabiliirdi. Onları yapacak becerim olmayabiliirdi ama nasıl kullanacağımı çok iyi biliyordum.

Rocco hâlâ yırtınarak Drago'yu işini batırmakla tehdit ediyordu. Tetiklerin sesi mekânda yankılandı, ortalık karışmak üzereydi. Tam bombayı yerleştirmeyi bitirdiğim sırada ilk silah sesi havayı deldi. Tepedeki aydınlatma patlayarak etrafıma cam parçaları yağdırdı. Haklı olmaktan nefret ediyordum.

Alıcıyı açıp sinyalin aktif olduğundan emin oldum ve silahımı çıkardım. Mermilerden biri hemen ötemdeki arabanın camlarından birine isabet etti. Adamlarımızdan birkaçı arabanın arkasına siper almış, Sırp çete üyelerine ateş açıyorlardı. Her yandan silah sesleri yükseliyordu.

Rocco alçak bir beton duvarın diğer tarafına çömelmişti, korumalarından ikisi de onun yanındaydı. Biraz sağda, başka bir koruma yere yığılmış hâldeydi. Kalçasına bir kurşun yemiş olsa da hayattaydı.

Rocco, "Arabalara dönün!" bağırdı.

Doğrulup rakiplerimizin olduğu gruba nişan aldım ve Rocco'nun adamları araçlarına dönerken onları korudum. Şarjörü değiştirdikten sonra spor arabanın kaldırılmış tavanının üzerinden göz attım. Sırp çete üyelerinden ikisi yara almamıştı ve yaralıların ciplere binmelerine yardım ediyorlardı. Atışları-

mın hiçbirinin ölümcül olmadığından emin olmuştum. Zaman zaman aramızda küçük atışmalar yaşanırdı, yasa dışı işler böyle yürürdü. Kimse ölmediği sürece aramızdaki anlaşmalar devam ederdi.

Rocco ayağa kalkıp Popov'un adamlarından birinin sırtına kurşun sıktı. Drago yaralı adamı aracın arkasına itti ve Rocco'ya dönüp silahı onun kafasına nişan aldı. Silahımı kaldırıp ateşleyerek Sırp'ı omzundan vurdum. Elindeki silah düşüp yerde tangırdadı.

Rocco arabasına binerken çenesini havaya kaldırarak hayatını kurtardığım için bana teşekkür etti. Ailemden kalan son kişiyi öldürdüğünü öğrendiğim andan beri zavallı varlığının üzerinde bir son kullanma tarihi olduğundan salağın haberi yoktu. O zavallı hayatı sona erdirecek tek kişi ben olacaktım.

BÖLÜM 9

—❤️ Ravenna ❤️—

Rocco'nun babasını ziyaret etmekten nefret ediyordum. Tek sebebi onun kadın düşmanı bir domuz olması değildi, aynı zamanda kocamın babasının önünde gösteriş yapmak gibi son derece hastalıklı bir ihtiyacı vardı. Elio Pisano'nun evine şimdiye kadar üç kez gitmiştik ve her seferinde bir öncekinden daha kötü bir deneyim yaşamıştık. Bu gece iş ortaklarının da orada olacağı düşünülürse, önceki tüm olayları aşacağı kesindi.

Saçımı yapmayı bitirip boy aynasında kendime baktım. Bu davet için satın aldığım, gülünç derecede açık yakalı, dar kırmızı elbise kendimi bir sürtük gibi hissetmeme neden oluyordu. Rocco'yla evlenmeden önce zevklerim gündelik kıyafetlerden yanaydı; kot pantolonlar ve üstler, bazen de sade elbiseler. Rahatlığı ve pastel renkleri tercih ederdim. Ayrıca saçlarımı salık bırakırdım ve özel günler dışında asla makyaj yapmazdım. Rocco sıkı, şık bir topuz şeklinde derli toplu bir saç modeli ve ağır makyaj konusunda ısrar ediyordu çünkü ona göre bu beni daha olgun ve klas gösteriyordu. Bir keresinde işten eve erken döndüğünde beni makyajsız yakalamıştı. Çenemdeki morluğu

gizlemek için sonraki hafta boyunca çift kat kapatıcı ve fondöten uygulamak zorunda kalmıştım.

Her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olmak için aynaya son bir kez baktıktan sonra odamdan çıkıp aşağıya indim.

Rocco merdivenin dibinde durmuş, telefonda biriyle konuşuyordu. Geldiğimi duyunca başını kaldırıp baktı ve başını salladı. Sanırım kıyafetim onaylanmıştı çünkü arkasını dönüp konuşmasına kısık bir ses tonuyla devam etti. Merdivenlerden inerken gözlerim ön kapının yanında duran Alessandro'ya takıldı, bakışlarının yoğunluğuyla neredeyse tökezliyordum. Gördükleri hoşuna gitmiş miydi?

Hayatım iskambil kâğıtlarından bir ev gibi dağıldığından beri kendimi bok gibi hissediyordum. Arkadaşları beni görünce salyalarını akıtsın diye beni eskort gibi giydiren ancak daha sonra bunun için beni "cezalandıran" sapık bir adamın kum torbasıydım. Fakat korumamın tepkisinde Rocco'nunkine kıyasla hissedilir bir fark vardı. Kocamın yüzü, beni kelimenin tam anlamıyla yarı çıplak gördüğüne dair memnuniyetini gösteriyordu. Fazlasıyla açık bir kıyafet, daha fazla erkeğin bana bakacağı anlamına geliyordu. Öte yandan Alessandro'nun yüzündeki ifade ise tamamen boştu ama o çelik gibi derinliklerdeki bakış onaylamadığını gösteriyordu.

Aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istedim. Aylardır diğer erkeklerin bana attığı ateşli bakışlardan nefret etmişim çünkü bu, her bir bakışın bedelini ödeyeceğim anlamına geliyordu. Şimdi, içten içe *onun* şehvet dolu gözlerinin üzerimde olmasını arzuladığımda, bunun yerine küçümseme ile ödüllendiriliyordum. Şey, bugünlerde buna da alışmıştım. Artık her ne kadar daha imalı hissettirse de. Buluşan bakışlarımızı ayırarak ön kapıya doğru yürüdüm, doğruca karşıma bakıyordum.

Rocco garaj yoluna park ettiği parlak, yeni, üstü açık arabasına doğru yürüdü ve yolcu kapısını benim için açık tuttu. Arabayı bayiden eve getirdiğinde son derece iyi bir ruh hâli içindeydi ve cumartesileri de spaya gideceğimden bahsettiğimde yorum bile yapmamıştı. Yıl sonu yaklaşırken yapılması gereken daha fazla iş vardı ve Hazel, haftada iki kez gelme teklifime balıklama atlamıştı.

Kocama dokunmak zorunda olduğum her zamanda boğazıma doğru yükselen safrayı yutarak, uzattığı elini tuttum ve arabaya bindim. Rocco kaputun etrafında dolaşıp direksiyonun başına geçti ve yeni arabasının beygir gücü ile ulaşabileceği hız hakkında dırdır etmeye başladı.

“O orospu çocuğu Cosimo bu bebeği görünce kiskançlıktan ölecek.” Beyaz deri döşemeyi okşarken kahkaha attı. “Pietro’ya modelde gözü olduğunu ama yüz bin dolar harcamak istemediğini söylediğini duydum. Hâlâ dört yıl önce aldığı o teneke kutuyu kullandığını biliyor musun?” İğrenmiş bir yüz ifadesi takındı. “Bazı insanların kendine saygısı yok.”

Bazen bana, başkasının onunkinden daha parlak bir oyuncak olduğunda öfke nöbeti geçiren şımarık bir çocuğu hatırlatıyordu. Cosimo, Rocco için özellikle hassas bir konu gibiydi. Diğer Capo farkında olsun ya da olmasın, Rocco yaşlı adamla tam bir düello hâlindeydi. Her fırsatta onu alt etmeye çalışıyordu. Cosimo ne alırsa Rocco’nun onu geçmesi gerekiyordu. Cosimo ne isterse Rocco’nun onu önce alması gerekiyordu. Bence tüm bunlar, Don’un Cosimo’nun tavsiyesine daha çok önem veriyor gibi görünmesindendi ve Rocco bunu kaldıramıyordu.

Rocco motoru çalıştırıp bahçe kapısına doğru sürerken boş konuşmalarına devam etti. Gözlerim yan aynada gezinirken onun saçmalıklarını dinliyormuşum gibi yaptım. Alessandro’nun cipi arkamızda yakından takip ediyordu. Ayna-

daki yansımasında kasvetli yüzünü göremiyordum ama gözlerini neredeyse başımın arkasında hissedebiliyordum. Bu sabah beni Sağlık Merkezi'ne götürürken, ikimiz de oraya yüz bakımı yaptırmak için gitmediğimi bildiğimiz hâlde hiçbir şey söylememişti. Sonrasında annemin evine gittiğimizde, Bayan Natello için aldığım el çantasını kanepenin arkasına sokuşturduğumu fark ettiğinden emindim. O konuda da yorum yapmamıştı. Rocco'ya neden bir şey söylememişti?

Rocco'nun bana zarar verip vermediğini sorduğunda Alessandro'nun yüzünde beliren sert bakışları hatırlıyordum. Satın aldığım şeyler hakkında beni sorgularken çenesindeki seğirmeyi. Spada geçirdiğim zamanla ilgili sessiz kalacağı konusunda beni temin ederken sesindeki gerginliği. Belki de kocama olan nefreti, bana karşı olan hoşnutsuzluğundan daha fazlaydı.

Dün gece rüyamda onu görmüştüm. Asansörde birbirimize dönük duruyorduk, tepemizden bir düzine çakmak alevi süzülüyor, Alessandro'nun yüzüne sarımtırak bir ışık düşürüyordu. Dar alandan, gerçekte korkacağım şekilde korkmuyordum. Sanki Alessandro'nun sadece varlığı bile korkuyu ve endişeyi kovalıyordu. Bana doğru bir adım atıp elbisemin iki yanından tuttu. Elbiseyi bedenimden tek bir hareketle yırtıp çıkarırken ufacık alan yırtılan kumaşın sesiyle doldu. Elbisenin altında çıplaktım.

Fermuarını açıp aletini dışarı çıkarırken gözleri gözlerimden hiç ayrılmadı, ardından kalçamın altından kavrayıp beni kaldırdı ve sırtımı soğuk asansör duvarına dayadı. Sert avuçlarının pürüzsüz tenimi okşadığı yerde soğukluk eriyip gitti. Dokunuşu çok gerçekçi geldi. Aletini tek bir hamleyle içime gömdüğünde yaşadığım mutlak haz da öyle. Tepemizde asılı duran alevler Alessandro'nun hamlelerinin ritmiyle birlikte titriyor, durumu daha da gerçeküstü kılıyordu.

Önceki rüyamda olduğu gibi, sanki saatlerce sürmüşçesine, tüm bu süre boyunca tek bir kelime etmeden benimle merhametsizce sevişti. Katıksızdı, vahşiydi. Pişmanlık göstermedi. Ben de her saniyesinden zevk aldım. Özgürdüm. Uyandığımda öyle sıırılsıklam olmuşum ki külotumu değiştirmek zorunda kaldım.

Rocco, “Uslu durduğundan emin ol, *bellissima*,” diyerek beni yeryüzüne geri çekti.

Başımı kaldırıp ön camdan baktım ve sokağın aşağısındaki çitlerin üzerinden görünen büyük beyaz evin şeklini inceledim. Neredeyse varmıştık. Derin bir nefes alıp olacaklara karşı kendimi zihinsel olarak hazırlamaya çalıştım.

“Kuralları biliyorsun,” diye devam etti Rocco. “Birisi sana doğrudan bir soru sormadıkça konuşmak yok. Kimse senin söyleceklerinle ilgilenmiyor.”

“Evet, Rocco.” Başımı salladım.

Elio Pisano’nun evinin önüne park edip ön kapıya doğru yöneldiğimizde omzumun üzerinden kaçamak bir bakış attım. Alessandro birkaç adım gerimizden geliyor, karla kaplı arazinin üstüne yükselen bir gölge gibi yürüyordu. Kısacık bir saniyeliliğine gözlerimiz buluştu ve bakışları benimkileri yakıp geçerken kalbim yerinden fırladı.

“Ne zaman bir torun bekleyebilirim, Rocco?”

Kayınpederimin sorusunu duyunca vücudum kaskatı kesildi. Gözlerimi önümdeki tabaktan ayırmaya cesaret edemedim.

“Ravenna daha çok genç,” dedi kocam yanımdan. “Birkaç yıl beklemeyi planlıyoruz.”

“Sen otuz beş yaşındasın,” diye kükredi Elio. “Beklemek için vaktin yok. Ya ilk çocuk kız olursa?”

“Belki Rocco bir süre daha karısının sadece kendisine ait olmasının tadını çıkarmak istiyordur.” Masanın ilerisinde oturan adam kıs kıs güldü. “Ben isterdim.”

Masanın etrafındaki herkes kahkahalara boğuldu. Masa örtüsünün kenarını parmaklarımla arasına alıp sıktım.

“Mantıklı. Bir kadının emzirmeyi bitirdikten sonraki göğüslerinden daha iğrenç bir şey yok. Sonrasında onu hemen bir plastik cerraha götürdüğünden emin ol,” diye alay etti Elio, sonra sağ elime doğru başını salladı, çatalı bırakmak üzereyken hareketsiz kaldığımı fark etti. “Eline ne oldu? Yatakta çok mu sert davranıyorsun, Rocco?”

Rocco sırtarak, “Asla yapmam,” dedi ve bir kahkaha tufanı daha patladı.

“Hadi gidip iskambil oynayalım ve rahatlayalım. Rocco, kadını eve gönder.” Kayınpederim ayağa kalktı ve diğer adamlara da gelmelerini işaret etti. Tam kendimi daha kötü hissedemeyeceğimi düşündüğüm sırada bir sonraki sözleri yanıldığımı kanıtladı. “Oğlumun karısını bir poker oyununda kazandığını biliyor muydunuz?”

Daha fazla dayanamadım. Çantamı kaptığım gibi yemek odasının diğer tarafına doğru koşturdum. Antreye ulaştığımda durmadım, Alessandro’nun her zamanki gibi duruşu dimdik ve ellerini arkasında kenetlenmiş hâlde duvarın kenarında durduğu ön kapıya doğru aynı hızla devam ettim. Kapı kolunu kavradım ve onu beklemeden dışarı fırladım. Soğuk, temiz hava yüzüme çarptığında nefes alabilecek gücü buldum. Alessandro dışarı çıktığında ben çoktan arabasının yanında bekliyor ve soğuktan titriyordum. Çıkarken paltomu almayı unutmuştum.

O şekilde koşarak dışarı fırladığım için derdimin ne olduğunu sormasını bekliyordum. Sormadı. Bunu yapmak yerine paltosunu çıkardı ve benim için tuttu. Gözlerim seğirmeye başladı, tuttuğu paltoya bakarken gözyaşlarım akmakla tehdit ediyordu. Soğuktan titriyordum ama almaya cesaret edemiyordum. Eğer Rocco korumamın verdiği şeyi kabul ettiğimi görececek olursa Alessandro ölmüş sayılırdı.

“Ravenna.”

Kalp atışlarım sekteye uğradı. Alessandro ilk kez adımı kullanıyordu. Başımı kaldırdım ve onu beni izlerken buldum, gözleri yanağıma odaklanmıştı. Elini kaldırıp yüzümü kavradı ve başparmağıyla kaçak bir gözyaşı damlasını sildi. Teninin benimkine değmesinin hissiyle ensemdeki ufak tüyler havaya kalktı. Gözümün altını son bir kez daha okşadığında avucundaki nasırı hissedebildim, sonrasında elini çekti.

“Hadi, Ravenna.” Sesi her zamankinden daha derindi ve tonunda tuhaf bir öfke vardı, sanki bir şeye kızgındı da saklamaya çalışıyordu. Siyah saçlarına ve takım elbisesinin ceketine kar taneleri takılıyordu. O ana kadar kar yağdığını fark etmemiştim bile. Paltosunu tekrar önümde kaldırdı.

Eve doğru bir bakış attım ve görünürde kimsenin olmadığından emin olduğumda dönüp kollarımı paltonun kollarından geçirdim. Palto Alessandro’nun dizlerine geliyordu. Beni ayak bileklerime kadar yuttu.

Bakışlarımı Alessandro’nun arabanın kapısını açık tutan eline kaydırdım sonra etrafından dolandım. Yolcu koltuğunun kapısını çekiştirerek açıp koltuğa oturdum, kapıyı arkamdan kapattım. Sonrasında bekledim.

Birkaç saniye sonra sürücü tarafı açıldı ve Alessandro direksiyonun başına geçti. Hiçbir şey söylemedi. Ne o anda ne de malikâneye döndüğümüz bir saatlik yol boyunca.

—••••• Alessadro •••••

Yatak odamdaki tek ışık, önümdeki dizüstü bilgisayarımın geliyor, notlarla ve fotoğraflarla kaplı duvarların üstüne soluk bir ışık düşürüyordu. Natalie'nin fotoğrafına baktım, bakışlarıma karşılık veriyormuş gibi görünen sıcak, kahverengi gözlerinde kayboldum. Bu fotoğrafa bakmak beni hep sakinleştirirdi. Canımı da yakardı ama amacıma odaklanmama yardımcı olurdu. Ne zaman uykuya dalsam zihnimde yüzü olurdu.

Pisano malikânesine ayak basmadan önceki gün mezarını ziyarete gitmiştim ve ölümünün intikamını alacağıma dair yeminimi yinelemiştim. Göze göz. Karıma karşılık Rocco Pisano'nun karısı. Buna yemin etmiştim.

Ancak şimdi Natalie'nin fotoğrafına bakmak içimde farklı duygular uyandırıyor, ruhumda demlenmekte olanlarla aynıydı. Pişmanlık. Utanç. Suçluluk. Bir süredir içimi kemiriyorlardı çünkü artık uykuya daldığımda gördüğüm gözler kahverengi değildi. Yeşillerdi. Ravenna Pisano'yu soğukkanlılıkla öldürmenin hayalini kurmak yerine onu altıma almanın, benim olduğunu ilân ederken inlemesinin nasıl bir his olacağını hayal ediyordum.

Bu gecenin erken saatlerinde, Ravenna'yı yanında kolunu beline dolamış kocasıyla yürürken izlerken neredeyse öfkeden patlayacaktım. O orospu çocuğunun elini onun üzerinden çekme dürtüsü zar zor kontrol altına alınabilen türdendi. Ravenna'yı kavrayıp herkesin duyacağı şekilde, "O benim!" diye bağırarak istedim.

Bu delilikti ve bu deliliğin sona ermesi gerekiyordu.

Sol üst köşedeki simgeye tıkladım ve Rocco'nun evinin dışından gelen kamera görüntüsü ekranı doldurdu.

Rocco Pisano'nun evine girdiğimde, onu öldürme planım en ince ayrıntısına kadar düşünülmüş şekilde çoktan hazırды. İntikam planımı gökyüzüne doğru yükselen, kayadan büyük bir kale olarak hayal ediyordum. Sağlam. Sarsılmaz. İstenmeyen bir değişken ortaya çıkıp da planlanandan daha erken hareket etmeyi gerekli kılmadıkça planın olduğu yerde kalacağını düşünüyordum. Hiçbir istisna olmadan.

Her bir aşamanın, stratejik olarak iki aylık sürece yayılmış tüm adımların zaman çizelgesi çıktı olarak yatağımın tepesinde asılıydı. Garaj birinci aşamaydı. İkincisi ise inşaat işini mahvetmek ve onu Don'un önünde işe yaramaz bir aptal gibi göstermekti. Sırada Rocco'nun mali durumu vardı. Maddi işleri bitirdikten sonra dördüncü aşama olan zihniyle oynama aşamasına geçmeyi planlamıştım.

İnsanın hayatı için sürekli korku duyması, gölgelerde gizlenen bir tehdit olduğunu bilmesi en yoğun işkenceydi. Belirsizlik. Her an tetikte olmak. Plan, Rocco'yu birinin onu öldürmeye çalıştığına inandırmak ve bunu, bir şarap şişesinin mantarının patlamasıyla bile altına sıçacak hâle gelene kadar sürdürmekti. Ardından babasını ortadan kaldırmak gelecekti. En sonunda da karısını. Rocco Pisano'yu gebertmeden ve güzel evini yakıp kül etmeden hemen önce.

Ekranı Rocco'nun üstü açık, beyaz arabası kameranın kadrajına girdi ve araç yoluna park etti. Yanımdaki fûnyeye baktım. Spor arabasının altına yerleştirdiğim bombanın sinyali hâlâ aktifti, uzaktan etkinleştirilmeye hazırды. Eğer iyi uygulanırsa, havaya uçurulmak ne yazık ki çok hızlı ve oldukça acısız bir ölümdü. Rocco Pisano için düşündüğüm son ne hızlı ne de acısızdı. Korkutma taktiği olarak bu arabayı iki hafta içinde havaya uçurmayı planlıyordum. Bir planı harekete geçirdiğimde ondan asla sapmazdım.

Düşüncelerim Ravenna'ya, onu karla kaplı garaj yolunda, topuzundan kaçan birkaç tutam saçının rüzgârla savrularak dururken gördüğüm ana kaydı. Görüntüden kurtulmak için başımı iki yana salladım. Görüntü kaybolmak yerine zihnimde tekrar oynamaya devam etti, üzgün yüzünde ve yanağından aşağı kayan gözyaşında dönüp durdu.

Kaya gibi sağlam kalem sarsılmaya başladı. Yanlarında uzun ince çatlaklar belirdi ve surlarından büyük bir parça kopup ayrıldı.

Rocco arabadan inip malikâneye doğru ilerlerken, kopan parçanın uzaklardan gelen gümbürtüsü zihnimde gürledi. Fünneyi elime alıp başparmağımı kırmızı düğmenin üzerine koyduğumda artçı sarsıntıları hissediyordum.

Sekiz yıllık araştırma ve planlama...tehlikeye girmişti. Hepsi de öldürmeye yemin ettiğim kadının bir damla gözyaşı yüzündendi.

Taşın üzerindeki bir damla su. İnatçıydı.

Rocco merdivenlerden çıktı, ön kapıya ulaştı.

Bir damla.

Dügmeye bastım.

Araba havaya uçtu, şık ve sportif gövdesi ateşten, dumandan ve enkazdan bir yığın hâlinde birkaç metre havaya fırladı.

Yere serildiği noktada Rocco Pisano'nun dehşet içindeki yüzüne düşen turuncu parıltıyı izlerken dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Patlamadan da olabilirdi ama şoktan olduğuna bahse girerdim. Altına işedi mi merak ettim.

Pekâlâ, birinci aşamadan doğruca dördüncü aşamaya geçmiştim. Yeniden düzenleme ve tekrar rayına oturtma zamanıydı. Onunla işimi bitirdiğimde o orospu çocuğu değer verdiği her şeyi kaybedecekti. Yaldızlı hayatı paramparça olmak üzereydi.

Gözlerimi ekrandan ayırmadan telefonumu alıp Felix'i aradım. İki defa çaldı sonra kesildi. Tekrar aradım.

“Ne?” diye kükredi.

“Beni içeri soktun mu?”

“Saat sabahın biri!”

Rocco'yu daha iyi gören başka bir kameraya geçtim. “Ne olmuş yani?”

“Ben sekizde yatıyorum!” diye kükredi Felix.

“Sızlanmayı bırak da cevap ver.”

“Bahsin ne olduğunu biliyor musun? Elmaslar! Onlarla oynamak için en az yarım milyon değerinde taş ihtiyacın olacak.”

“Biliyorum. Beni içeri aldın mı, Felix?”

“Evet, evet, deli kışını içeri soktum. Oyuncuların doğrudan gelmesine izin verilmiyor, o yüzden senin için bir araç gönderecekler. Gizlilik falan işte. Oyundan önceki sabah seni alacakları yeri ve saati öğreneceksin.”

“Güzel.” Görüntüleri tekrar değiştirdim. Rocco ve bazı korumalar yangını söndürmeye çalışıyorlardı. “Peki istediğim cesetle ilgili hangi noktadayız?”

“Biz hiçbir noktada değiliz. Lanet olası cenaze levazımatçısı gibi davranıp senin için etrafı araştıran kişi benim. Ne zaman teslim edilmesini istiyorsun? Tarihe ihtiyacım var.”

“Uygun bir aday çıktığında al ve ben arayana kadar benim için sakla.”

“Saklamak mı?” diye bağırdı. “Lanet olası bir cesetten bahsediyorsun!”

“Dondurucun var, değil mi?”

“Peki ya Guadalupe, *carne asada* yapmaya karar verirse ve dondurucuda lanet olası bir ceset bulursa ona ne diyeceğim?”

“Guadalupe kim?”

“Kız arkadaşım,” diye tersledi.

Kaşlarım saç çizgime kadar kalktı. “Doksan yaşındasın.”

“Yetmiş beş yaşındayım! Bilgin olsun diye söylüyorum, Lupe elliden bir yaş fazla göstermediğimi söylüyor.”

“Ona ‘Üzgünüm bebeğim, sadece işle ilgili’ de. Anlayacaktır. Belki onu gözlerini kontrol ettirmeye götürürsün.”

“Cehenneme kadar yolun var Az.”

Hat kesildi.

Masanın üzerinde, dizüstü bilgisayarımın yanında duran siyah kadife keseyi aldım ve içinden küçük yeşil bir taş çıkarıp ışığa doğru kaldırdım. Drago Popov’un malları kesinlikle iyiydi.

BÖLÜM 10

—❤️ Ravenna ❤️—

Pencereyi biraz araladım ve perdenin arkasında gizli kaldığımdan emin olarak aşağıdaki araç yolunda dönen konuşmaya kulak kabarttım.

“Ölebilirdim, Nino!” diye böğürdü Rocco. “Eğer bomba on saniye önce patlasaydı barbekü olurdu! Araç yolumda sıkık bir delik var.”

“Arabayı kontrol ettireceğim. Belki teknisyenler bir şeyler bulabilir.” Don’un güvenlik şefi Nino, Rocco’nun arabasına ya da ondan geriye kalanlara yaklaştı ve ellerini beline dayadı. “Kahretsin.”

“Sanırım o Sloven orospu çocuğu yaptı. Drago,” dedi Rocco.

“Sırp demek istiyorsun.”

“Her ne haltsa. Birkaç gün önce bir çatışma yaşadık ve birkaç el ateş edildi. Bu ödeşme.”

“İlk kim ateş etti?” diye sordu Nino.

“Ben ateş ettim. O küstah herif benimle anlaşmayı reddetti! Cevabını vermek zorundaydım.”

Nino burun kemerini sıktı. “Patron bu davranışından hiç memnun olmayacak Rocco. Yerinde olsam gözden uzak dururdum.”

“Onlar başlattı!”

“Drago’yu arayıp ikna etmeye çalışacağım.”

“Arturo ne zaman dönüyor? Benim halledeceğim kendi işlerim var. İnşaat projelerimiz programın gerisinde kalıyor ve mülklerin teslim tarihleri resmen enseme bindi. Arturo’nun çalıştığı delillerle uğraşacak vaktim yok.”

“Hiçbir fikrim yok. Kız kardeşinden hâlâ haber yok. Aklını yitirmek üzere.” Nino iç çekti ve arabasına doğru yöneldi. “Bugün ilerleyen saatlerde biri kalıntıları toplamaya gelecek.”

Pencereden uzaklaşıp duş almak için banyoya girdim. Her zamanki gibi duvarlar üstüme kapanıyormuş gibi hissetmemek için banyonun kapısını açık bıraktım. Duşakabinle başa çıkmak yeterince zordu ama en azından cam kenarlar endişemi uzak tutmama yardımcı oluyordu. Çok fazla buğulanmadıkları zamanlarda.

Evin her yanına sinmiş olan duman ve yanık plastik kokusu kendimi kirli ve hasta hissetmeme neden oluyordu. Zemin kattaki pencerelere barikat kurulması gerekmişti, değiştirileceklerdi. Patlamanın etkisiyle camlar kırılmıştı. Patlama gerçekleştiğinde dehşet vericiydi. Gürültülü ses panik içinde uyanmama sebep olmuştu. Neler olduğunu görmek için pencereye koşmuş ve hurda yığını sarı alevleri görmüştüm. Kısa bir an için, patlama gerçekleştiğinde Rocco’nun arabada olduğunu sanmış ve rahatlamıştım.

Suyu kapatıp duştan dışarı çıktığımda Rocco’yu kapının ağzında dururken buldum. Yüzünde, sanki sırf zevk almak için boğazımı sıkmaya hazırmış gibi kindar bir ifade vardı. Bir adım geri çekildim ve çıplak vücudumu soğuk fayans duvara yapıştırdım.

“Babamın arkadaşları karımın dün gece neden o kadar çabuk gittiğini öğrenmek istediler,” dedi ve banyoya doğru bir

adım attı. “İçlerinden biri acaba onların varlığından hoşlanmadın mı diye sordu. Ya da benim varlığımdan. Bu doğru mu?”

“Hayır,” dedim boğuk sesle.

“Kesinlikle öyle görünüyordu.” Elini hızla uzatıp kolumu yukarıdan kavradı. “Gerçekten kötü bir ruh hâlindeyim, *bellissima*. Davranışlarına dikkat et, yoksa sonucundan hoşlanmayacaksın.”

“Dikkat edeceğim.” Başımı salladım.

“Elbette edeceksin.” Diğer eliyle pantolonunun kemerinden silahını çıkardı ve tepedeki lambaya nişan aldı. Silah sesi küçük alanda yankılandı ve aydınlatma armatürü paramparça oldu, tepeden parçalar düşerken banyoyu yarı karanlıkta bıraktı.

“Hayır,” diye fısıldadım.

“Evet.” Banyodan çıkarken Rocco’nun yüzüne uğursuz bir gülümseme yayıldı ve kapıyı arkasından kapattı. Karanlık beni sardı.

Ayağa fırlayıp kapıya doğru kör gibi koştum. Tam kapı kolunu bulmuşken, kilidin sesi kulaklarımda çınlandı.

“Rocco!” diye çığlık attım, göğsüm panikle doldu. “Lütfen! Lütfen, yapma!”

Cevap yoktu. Sadece kıs kıs güldü.

Gözlerimi kapatıp kendimi yere doğru bırakırken nefesimi kontrol altına almaya çalıştım. Evliliğimizin başında böyle paspas gibi değildim. Rocco beni ilk kez dolaba kilitleyip ışığı söndürdüğünde, ona gidip kendini becermesini söylemiştim. Geri dönmesini bekleyerek yerde oturmuştum. Dakikalar geçmişti. Sonra saatler. Bir şeyler duymaya başlamıştım. Muhtemelen alt kattan gelen seslerdi ama benim için sesler tam yanımda gibi gelmişti. Hemen dibimde. O zamana kadar çocukken bile karanlıktan hiç korkmamış olsam da ufacık karanlık bir yere kapatılmak ve etrafımdan garip sesler geldiğini duymak beni

ürkütmüştü. Rocco en sonunda ertesi sabah çıkmama izin verdiğinde aklımı kaçırmak üzereydim. O zamandan beri bunu iki defa daha yapmıştı, her seferinde de davranış şeklimden özellikle memnun olmadığı zamanlardı. Bu beni dehşete düşürüyordu ve böylece klostrofobim oluşmuştu.

Vücudum titremeye başladı, artan panikten mi yoksa altımda hızla soğuyan yer karolarından mı, emin değildim. Muhtemelen ikisi birdendi. Duştan sonra hâlâ sıırılsıklamdım ve etrafımdaki hava soğuyordu. Kaslarım kaskatı toplandı, havlu aramak için ayağa kalkamadım. Yumruklarının darbelerine katlanmak bundan daha kolaydı. Kollarımı çıplak bedenime doladım ve başımı dizlerime dayadım.

Alessandro'nun paltosunu almış olmayı diledim. Onun paltosuna sarınma fikri biraz daha az üşümemi sağladı. Neden sürekli onu düşündüğümü bilmiyordum. Rocco'yla yaşamak genel olarak erkeklerden nefret etmeme neden olmuştu.

Kocamdan kaçmayı başarırısam, sonrasında yeni biriyle tanışma ihtimalimi hayal ettiğimde boğazımda midemi kaldıran bir his oluşuyordu. Rocco'yla yaşamaya başlamadan önce, bir partnerle ilgili merak ettiğim şeyler genellikle şu tür sorulardan ibaretti: *Aynı şeylerden hoşlanır mıyız? Ya müzik zevklerimiz çok farklıysa? Ben erken kalkan biriyim, ya o uyumayı tercih ederse?* Bu tür saçmalıklardı. O zamanlar saçmalık gibi gelmiyordu. Ya şimdi? Şimdi ilk düşündüğüm şey, *bana o da vuracak mıydı?*

Rocco'nun ilk darbelerinden itibaren etrafımdaki çiftlere dikkat etmeye başlamıştım. Zaman zaman, dışarıdan mükemmel görünen evliliğin aslında hiç de öyle olmadığını fark ediyordum. Tıpkı benimki gibi.

Gözlerimi kapatıp Alessandro'nun yanımda oturduğunu, elinin benimkini tuttuğunu hayal ettim.

"Yetmiş üç," diye fısıldadım.

Etrafta kimse yokken yüksek sesle konuşmak garip geliyordu ve sesim, takırdayan dişlerimin arasından güçsüzce çıktı.

“Yetmiş bir,” diye devam ettim. “Altmış dokuz. Altmış yedi. Altmış...”

Kilidin tıkırtısı beni kapının açıldığına dair uyardı. Başımı kaldırıp Rocco'ya baktım. Yatak odasından gelen ışık şeklini belirginleştiriyor ve onu daha da tehditkâr gösteriyordu. Dehşet veren bir an için kendimi cehennemin kapılarında, Cerberus'un çıkışı engellediği bir yerdeymişim gibi hissettim.

“Giyin,” dedi ters bir şekilde. “Bir iş ortağımla yemek yiyeceğim ve seni de yanımda götüreceğim.”

Gidişini izledim ve yatak odasının kapısının kapandığını duyduğumda banyonun köşesindeki yerimden kalktım. Yatağın yanındaki, iç çamaşırlarımı koyduğum şifonyere doğru sürüklerken bacaklarıma binlerce iğne batıyormuş gibi hissettirdi. Şifonyerin üzerindeki beyaz, işlemeli saat öğleden sonra ikiyi gösteriyordu. Beni o banyoda günlerce tutmuş gibi hissettirse de sadece altı saat olmuştu.

Sütyenimi ve külotumu giyip aynadaki yansıma baktım. Banyoya ve giyinme dolabına gizlice tornavida ya da başka bir alet sokup onları iyice saklamalıydım, böylece Rocco bir daha beni içeri kilitlediğinde kilidi yerinden sökebilirdim. Bu fikir bugüne kadar hiç aklıma gelmemişti. Bunca zaman boyunca, sanki Rocco sadece bedenimi ve zihnimi değil, değer duygumu da alt etmeyi başarmıştı. Onunla savaşmayı bırakmış ve beni itaatkâr köpeğine dönüştürmesine izin vermişim. Aynaya son bir kez bakıp arkamı döndüm ve gömme dolaba yöneldim.

Aşağıya indiğimde Rocco mütevazı yakası olan siyah bluzuma iğrenerek baktı ama kıcımlı zar zor örten kısa, kırmızı eteğimi fark edince dudakları bir gülümsemeyle genişledi.

“Geç kalacağız.” Elimi tutup beni ön kapıya doğru sürükledi.

Evden çıktık ve şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Garaj yolunda park edilmiş dört araç vardı, ilk güvenlik vardiyasının şefi öndekinin yanında duruyordu. Sonraki sırada bir kiralık araba vardı, ben banyoda kilitliyken gelmiş olmalıydı. Onun hemen arkasında iki araç daha duruyordu. Rocco toplantılarına giderken nadiren yanına koruma alırdı. Toplantı yaptığı kişilerin çoğu yasa dışı işlere bulaşmamış kişilerdi. Tek daimî koruma benim için görevlendirilmişti ve onun da benim iyiliğim için duyduğu endişeyle falan bir ilgisi yoktu.

Gözlerim arkadaki cipe ve onun direksiyonunun başında oturan adama kaydı. Alessandro’yu her görüşümde olduğu gibi, kalp atışlarım hızlandı. Pilot güneş gözlüğü takıyordu ve doğrucaca karşıya bakıyor gibi görünüyordu ama bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

“Bin,” diye bağırdı Rocco, ardından beni kiralık arabasının yolcuğu koltuğuna doğru itti.

Önümüzdeki arabanın motoru çalıştı ve kapıya doğru yöneldi. Rocco arabasını çalıştırıp peşinden gitti. Yan aynadan bakınca arkamızdaki iki arabanın da peşimizden geldiğini fark ettim. Tüm bu durum bir film sahnesi gibiydi, tıpkı konutundan ayrılan başkanın konvoyu gibi.

“Neler oluyor?” diye sordum.

“Birisi beni öldürmeye çalışıyor, olan bu,” diye bağırdı Rocco.

Çantamdan güneş gözlüklerimi çıkarıp taktım ve bunu yaparken gizlice Rocco’yu dikizledim. İlk bakışta kızgın görü-

nüyordu. Çenesi kasılmış ve kaşları çatılmıştı. Daha dikkatli baktığımda gözümden kaçmayan bazı şeyler dikkatimi çekti. Gözlerinin sık sık dikiz aynasına ve yan aynalara doğru kayması, saç çizgisi boyunca biriken boncuk boncuk ter damlaları ve son olarak, normalden daha hızlı aldığı nefesler.

Bir gülümseme dudaklarımda belirmekle tehdit etti ve onu zar zor saklayabildim. Rocco Pisano, dünya üzerindeki en büyük taşaklara sahip olduğunu iddia eden adam, korkudan altına sığıyordu.

Birkaç düzine insanın aynı anda konuşmasının uğultusu. Kahkahalar. Tabaklara çarpan kaşık ve çatalların sesleri.

Her ses şakaklarımda küçük bir delik açıyordu. Çatalı ağızıma doğru kaldırdım ama canım yemek yemek istemiyordu. Boğazım ağrıyordu ve oda iyi ısıtılmış olsa da üşüyordum.

“İyi misin, Ravenna?”

Başımı kaldırıp solumda oturan kadına sahte bir gülümseme sundum. Restorana geldiğimizde Rocco beni onunla ve kocasıyla tanıştırmıştı ama kadının adını hatırlayamadım.

“Sanırım hasta olacağım,” dedim.

“Ah, çok üzüldüm, tatlım.” Kocasıyla emlak konusunda derin bir konuşmaya dalmış olan Rocco’ya döndü. “Rocco, Ravenna kendini iyi hissetmiyor. Belki de onu eve götürmelisin.”

“Öyle mi?” Rocco başını yana eğdi ve bakışlarıyla beni olduğum yere sabitledi. “Hasta mısın, *bellissima*?”

“Hayır.” Hızla başımı iki yana salladım. “Ben iyiyim.”

“Emin misin? Belki de eve gidip biraz dinlenmelisin.” Dudakları kulağımın dibine gelene kadar eğilip fısıldadı, “Bu gece

büyük bir oyunum var. Sabah eve geldiğimde hazır olduğundan emin ol.”

Omurgamdan aşağı bir ürperti inip gitti.

Rocco sık sık poker oynardı. Genellikle Cosa Nostra'nın diğer adamlarıyla birlikte Luigi'nin yerinde oynuyordu ama o oyunları yeterince zorlayıcı bulmuyordu. Sadece bağımlılığını sınırda tutuyorlardı. Ancak her üç ayda bir, şehrin dışındaki gizli bir yerde bir poker turnuvası düzenleniyordu ve Rocco o turnuvaya kafayı takmış durumdaydı.

Oyun, sadece davetlilerin katıldığı bir etkinlikti ve katılan oyuncular gizli oluyordu. Kimlikleri ve varlıkları rakiplerinden bile gizli tutuluyordu ama Rocco yine de bu konuda övünmeyi seviyordu, özellikle de diğer Capo'ların önünde. Bir önceki turnuva düğünümüzden hemen sonraydı. Rocco kazanmıştı ve eve döndüğünde, adrenalinle dolmuş ve kendini beğenmiş bir hâlde, gecenin köründe beni uyandırıp beni becermesi için yalvarmamı istemişti. Kıyafetlerimi çıkarıp yere diz çökmemi söylediğinde suratına tükürmüştüm. Bana öyle bir kuvvetle vurmuştu ki kendimi yerde bulmuştum. Ertesi sabah telefonumda bir mesajla uyanmıştım. Uyuyan annemin yakın plan bir fotoğrafıydı, kafasına bir silah doğrultulmuştu. Eğer bir daha ona itaatsizlik edersem olacaklara dair bir gözdağıydı.

“Tamam.” Ayağa kalkıp masadan ayrılmaya hazırlandım.

İnsanların içindeyken ilgili koca rolüne bürünen Rocco da ayağa kalktı ve çıkışta diğer iki korumayla birlikte bekleyen Alessandro'ya doğru elini salladı. Rocco yanağıma öpücük kondururken gözlerim Alessandro'ya kaydı, gözlerinde ölümcül bir bakışla bize doğru yaklaşıyordu. Benden nefret etmeye geri dönmüş gibi görünüyordu.

Rocco, “Sevgili eşimi eve götür,” dedi ve elimi okşadıktan sonra yerine geri oturdu.

Restorandan çıkıp cipe doğru giderken Alessandro beni sessizce takip etti. Aracı çalıştırıp caddeye çıkarken tek kelime etmedi. Neredeyse bir saat boyunca kendimi tutmayı başardım ama sonra malikâneye giden yola sapuğumuzda göğsüm endişeyle doldu.

“Lütfen dur,” dedim boğuk sesle.

Alessandro hemen arabayı yolun kenarına çekti. Park eder etmez dışarı çıktım ve sırtımı arabanın kenarına yasladım. Gözlerimi kapatıp derin nefesler almaya odaklandım ve Rocco eve geldiğinde olacakları düşünmemeye çalıştım.

Alessandro’nun arabanın etrafından yaklaştığını duymadım. Bu önemli değildi. Gözlerim sımsıkı kapalı olsa bile, onun karşısında durduğunu hissedebiliyordum.

“Biliyor musun,” dedim rüzgâr yüzümü karıncalandırırken, “çocukken matematik öğretmeni olacağımı düşünürdüm.”

“Neden?”

“Sayıları severim. Çocukları da. Sanırım kendimi öyle görüyordum.” İç çektim. “Sen? Sen kendini nerede görüyordun?”

Cevap vermeden önce sessizlik uzadı. “Hapiste.”

Şu anda içimden gelen son şey gülümsemekti ama verdiği yanıt dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu. “Detaylandırmak ister misin?”

“Hayır.”

Tabii ki hayırdı. Kollarımı karnıma doladım ama soğuk yüzünden olduğundan şüpheliydim. Bir kalp atışı geçti sonra yüzümü hafif bir dokunuş okşadı. Gözlerimi hızla açtığımda Alessandro’yu bana doğru eğilirken buldum. Sol eli arabanın üzerinde, hemen başımın yanındaydı ve diğer elinin tersiyle çenemin çizgisini takip ediyordu.

“Sorun ne?” diye sordu.

“Hiçbir şey ve her şey.”

“Ya hiçbir şeydir ya da her şeydir. İkisi birden olamaz.” Gözleri benimkilerden ayrılmadı. Sabitti. Esrarengizdi.

“Niye umursuyorsun ki? Benden hoşlanmıyorsun bile.”

“*Hoşlanmanın* ya da *hoşlanmamanın* bu durum için uygun terimler olduğunu söyleyemem, Ravenna.”

Şifreli sözlerine karşı tek kaşımı kaldırdım. “Değil mi? Peki uygun olan ne?”

“Daha ham bir şey.” Yüzü, keskin hatlarını belirginleştiren gölgelerle kaplandı.

“Ne?” diye fısıldadım.

Alessandro’nun dokunuşu yüzümden kayboldu. Dudaklarımızın arasında sadece birkaç santim kalana kadar başını eğdi.

“Ben de hâlâ anlamaya çalışıyorum,” dedi ve bedenime doğru eğildi.

Böyle iri yarı bir adam üzerime çullandığı için çekingen olmalıydım. Kocamın istismarının bir sonucu olarak ruhum dar maduman olmuşken, Alessandro’nun cüssesi ve gücü karşısında kendimi tehdit altında hissetmeliydim. Ancak yakınlığından korkmak yerine, daha da yakında olmasını istiyordum.

En son gördüğüm rüyam zihnimi işgal etti. Beni asansör duvarına dayayarak içime girip çıkışının ve benim hazla çığlık atışımın görüntüleriyle dolu olan düşüncelerdi. Nasıl hissettirirdi? Aklımda canlandırıdığım gibi olur muydu?

“Sor,” dedi.

“Neyi sorayım?”

“Gözlerinde gördüğüm soruyu.”

Sesinin tınısıyla titredim. “Rüyamdaki gibi hissettirip hissettirmeyeceğini merak ediyordum.”

“Neyin?”

“Senin,” diye fısıldadım.

Sözlerimi duyunca Alessandro'nun yüzünde bir şeyler oynadı; geçip giden bir duyguydu, bir an için vardı ve bir an için yoktu. Çenesini sıkı ve derin bir nefes aldı, kendini kontrol etmeye çalışıyor gibi görünüyordu. Yüzlerimiz öyle yakındı ki sıcak nefesinin ağzımı okşadığını hissedebiliyordum.

Başımı hafifçe yukarı doğru kaldırdım. Üst dudağımın ucu onun alt dudağına dokundu. Öpücük değildi. Sadece hafif bir dokunuştı ama doğruca varlığımın orta yerinden çarptı. Kıpırdamaya cesaret edemedim. Hatta nefes bile almadım.

Bir araç hızla geçip gitti, gürültülü sesi büyüü bozdu. Alessandro bir adım geriye çekildi.

“Yola koyulmalıyız,” dedi. “Gitmem gereken bir yer var ve şimdiden geç kaldım.”

Başımı sallayıp hızla arabaya bindim.

—••••• Alessandro •••••

Poker turnuvasını düzenleyenler oyuncuların kimliğini sırt olarak tutmaya kesinlikle özen gösteriyorlardı.

Arabadan inip fazla aydınlık olmayan tek katlı eve doğru baktım. Etrafta başka bir araç yoktu, o yüzden her oyuncunun farklı bir zaman aralığında gelmesinin planladığını varsaydım. Ön kapıda içeri girmem için eşlik edecek bir adam bekliyordu, mobilyasız koridorun karşısında ve binanın sol tarafındaki ufak odada, üç parça takım elbiseli ve siyah eldivenli bir adam, siyah bir örtüyle kaplı bir masanın arkasında oturuyordu. Bu da onu denetleyici yapıyor diye varsaydım.

“Kalite kontrol,” dedi ve avucunu masanın yüzeyine vurdu.

Cebimdeki kadife keseyi alıp ipini çözdüm ve içindekileri abanoz yüzeye döktüm.

Denetleyici ufak bir büyüteç aldı ve taşlardan birini alarak ışığa doğru kaldırdı. Değerli taş, Ravenna'nın gülümsediğinde parlayan gözleri gibi parladı.

"Yeşil elmaslar. Güzel," diye mırıldandı taşlara her yönden bakarken. "Çok güzel. Popov'un mu?"

"Evet."

"Olağanüstü kalite." Elması küçük bir terazinin üzerine yerleştirdi. Ağırlığını kontrol ettikten sonra deri cildi deftere not aldı ve bir sonrakine geçti.

Her biri en az yirmi beş bin dolar değerinde olduğu sürece, oyun için bahis olarak kullanılacak değerli taşların boyutu veya rengi konusunda belirli bir şart yoktu. Bir taş bir fişe denkti. Gerçek değerinin minimum değer üzerinde olması önemli değildi. Bu özel oyuna katılan insanlar için birkaç bin doların önemi yoktu.

Gözlerimi denetleyicinin tahmini değerleri not ettiği sayfaya kaydırıp rakamlara göz attım. Drago beni tek bir taşta bile kazıkladıysa, katılmama izin vermezlerdi.

Kuyumcu yirmi elmasımı da kontrol ettikten sonra tekrar keseye yerleştirdi ve bana buraya kadar eşlik eden adama başıyla işaret verdi.

"Sıkıntı yok," dedi ve keseyi bana geri verdi. "Sizinle bu akşam Steven ilgilenecek. Size iyi oyunlar dilerim efendim."

Steven beni evin derinliklerindeki perdeli bir alana yönlendirdi. Tavandan yere kadar uzanan ağır, siyah perdelerin kapladığı girinti, diğer taraftaki kavisli bir bank ve sandalyenin yerleştirildiği yere doğru huni şeklinde bir tünel yaratıyordu. En sonda, hemen bankın üzerine yerleştirilmiş olan bir pencere diğer tarafta olanları görmeme izin veriyordu. O tarafa gidip bir bakış attığımda kavisli bankın aslında yuvarlak bir masa olduğunu fark ettim, perdelerle bölünmüştü ve pencere de tek

tarafı camdı. Ben dışarıyı görebiliyordum ama kimse içeriyi göremiyordu.

Etrafımı inceleyerek masadaki yerimi aldım. Yerleri belirten diğer üç pencereye bakılacak olursa oyun dört kişilikti. Gizlenmemiş olan tek koltuk krupiyeye aitti, orada da papyonlu, tıknaz bir adam oturuyordu. Siyah perdeler kalın olmalarına rağmen yumuşak dalgalar hâlinde düşüyordu. Rengi bana Ravenna'nın saçlarını hatırlattı. Sanki gittiğim her yerde bana musallat oluyordu.

Onu malikânede bırakmamın üzerinden saatler geçmiş olmasına rağmen, bedenini bedenime bastırmış olmanın içimde yarattığı açlık hâlâ geçmemişti. Başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdirip o kısacık anlığına değen dudaklarının temasını hatırladım. O anda onu kavrayıp baştan çıkarıcı ağzını ısır-mamak için bütün kontrolümü kullanmam gerekmişti.

Sorunların ortaya çıkabileceğini, intikam planımı tehlikeye atabilecek veya yol boyunca işleri zorlaştırabilecek bir şeylerin olabileceğini zaten bekliyordum. Tüm bunların sürekli zihni-mi işgal eden, mücevher gibi gözleri olan bir kadın formatında gelmesini beklemiyordum. Onun kafamdan çıkmasını istiyordum. Keşke elime bir kerpeten alıp onunla ilgili her bir düşünceyi kafamdan kazıyarak çıkarabilseydim. Muhtemelen faydası olmazdı. Şu anda bile, onu bırakmamın üzerinden iki saat geçmiş olmasına rağmen, kokusu hâlâ burnumdaydı.

Steven gelip sağımda durdu, ben de bulunduğum yere yeniden odaklandım. Pencere ile masa arasındaki küçük boşluk ancak yirmi beş santim yüksekliğindeydi, sadece ellerimin kaymasına yetecek kadardı. Geri kalan her şey tek tarafı camın arkasında saklıydı.

Diğer üç oyuncu çoktan yerlerine oturmuştu, yüzleri gizlenmiş olsa da boşluklardan varlıklarını görebiliyordum. Her

birinin yanında bir ev sahibi olduğunu varsaydım, tıpkı benimkinin yakınlarda dikilmesi gibi. Karşımdaki adam sağ elini masanın üzerine koymuştu, parmaklarının arasında yanan bir puro tutuyordu. İşaret parmağında kırmızı mücevherli, kalın bir altın yüzük vardı. Rocco Pisano.

Gülümsedim ve elmasların olduğu keseyi önüme yerleştirdim. Oyun başlasın.

Solumdaki rakibimin ev sahibi, “Çekiliyoruz,” dedi.

Paravanın altındaki boşluktan, beyaz takım elbiseli bir adamın yavaşça ayağa kalktığını ve gizli yerini terk ettiğini gördüm. Ev sahibi de onu takip etti. Sağımdaki oyuncu yarım saat önce ayrılmıştı. Yani artık sadece Rocco ve ben vardık.

Arkama yaslanıp Rocco’nun tek taraflı camın altından görünen ellerini izledim. Masanın kenarını öyle sıkı kavriyordu ki eklemleri bembeyaz olmuştu. Önünde sadece bir elmas kalmıştı. Sadece giriş için yeterliydi ama oyuna devam edemeyecekti. Oyunda şimdiye kadar kullanılan diğer tüm taşlar artık benimdi.

Rocco’nun eli yana doğru fırladı ve sağında duran ev sahibinin bileğini kavrayarak onu daha yakına çekti. Bir mırıldanma oldu ve ardından adam geri çekildi.

“İzin verirseniz çekle devam etmek istiyoruz,” dedi Rocco’nun ev sahibi.

Tek kaşımı havaya kaldırdım. Fiş olarak sadece değerli taşlara izin veriliyordu ve elindekiler bittiğinde işin de bitiyordu. Çeke yalnızca diğer oyuncular da kabul ederse ve “ev” işlemi gerçekleştirme sorumluluğunu alırsa izin veriliyordu. Bariz bir

sebepten dolayı bu neredeyse asla yapılmazdı: Bahis yapmak için taşlardan başka bir şey kullanan oyuncu pas geçme seçeneğini kaybederdi ve bahsi görmek, oynamak veya bahsi yükseltmek zorunda kalırdı. Tur bitene kadar oynamaya devam etmek zorundaydı.

Gözlerimi yine masanın kenarını kavrayan ellerinden ayırmadan başımla onayladım ve masanın ortasında tek bir zümrüt attım.

“Onay verildi,” diye duyurdu ev sahibim ve krupiye sonraki eli dağıtmaya başladı.

Rocco Pisano’nun hem yasal hem de denizaşın banka hesaplarında ne kadar parası olduğunu öğrenmek kolay olmamıştı. Felix’in benim için bu bilgileri bulması birkaç hafta sürmüştü. Toplamda iki milyondan biraz fazlaydı. Bu miktar beni epey şaşırtmıştı. Arabalara harcadığı paralara bakınca bunun on katını falan beklemiştim.

Bahis oynama zamanı geldiğinde, önümdeki yığından yirmi mücevher alıp öne doğru kaydurdum. Rocco’yu göremiyordum ama yüzündeki ifadeyi hayal edebiliyordum. Birkaç dakika kıpırdamadan oturdu sonra bir çek defteri çıkarıp sert ve öfkeli hareketlerle bir şeyler karaladı. Ev sahibi Rocco’nun uzattığı çeki kabul etti.

“Bir milyon,” dedi adam ve Rocco’nun çekinin yerine masanın ortasına bir fiş koydu.

Kahkahamı zorlukla bastırabildim. Aptal herif bahsimi görmekle kalmamış, ayrıca iki katına çıkarmıştı. Elmaslarını geri almak için çaresizdi herhâlde. Taşlarımın kalanını da alıp onları da ileri iterek bahsi toplam iki milyona çıkardım.

Rocco Pisano’nun iki seçeneği vardı. Bir milyon daha ekleyerek bahsimi görmek ya da tekrar artırmak. Ancak bu turnuvanın kurallarına göre, yeni bahis az önce ortaya koyduğumun

iki katı olmak zorundaydı ve hesaplarında bunu yapacak kadar parası kalmadığını biliyordum. Kalemine uzanıp bir çek daha yazdı.

“Bir milyon, toplamda iki milyona çıkarıldı,” dedi Rocco’nun ev sahibi ve masaya bir fiş daha ekledi.

“Bahis açıklandı. Lütfen ellerinizi gösterin,” diye duyurdu krupiye.

Son artırmayı yapan ben olduğum için, kartlarını ilk gösteren ben olmalıydım. Rakibim çok hevesli görünüyordu çünkü kartlarını attı ve histerik kahkahası odayı doldurdu. Eline baktım. *Full house*⁵.

Kartlarımı masaya yerleştirdiğimde Rocco hâlâ gülüyordu sonra kahkahası kesildi. Odaya sessizlik çöktü ve tek ses, Rocco’nun paravanının arkasından gelen nefes alıp verme sesleriydi.

“Burada floş royal⁶ var,” diye anons etti ev sahibim ve bana döndü. “Tebrikler, efendim.”

Denetleyicinin krupiyeye yaklaşıp fişleri eş değer sayıda taşla değiştirmesini bekledim. Sonra elmasları bana doğru kaydırды ve ev sahibim onları toplayıp keseme yerleştirdi. Dört taş çıkarp turnuva organizatörlerine ücret olarak teslim ettim. İşlem tamamlandıktan sonra ev sahibim onu dışarı doğru takip etmemi işaret etti. Pisano’nun hâlâ oturmakta olduğu paravana bakarak gülümsedim ve odadan çıktım.

Binadan çıktığımda beni buraya getiren araba bekliyordu. Şoför arka kapının yanında duruyordu ve ben yaklaşırken kapıyı açmaya hazırlandı. Adamın önünde durup bir mücevheri yüzüne doğru kaldırdım.

⁵ Pokerde aynı sırada üç kart ve aynı sırada bir çift karttan oluşur. Pokerdeki en güçlü ellerden biridir. -çn.

⁶ As, Papaz, Kız, Vale ve 10’ludur. Kartların sembolleri de eşleşmelidir. Bu, pokerdeki en güçlü eldir. -çn.

Parlak taş karşısında gözleri büyürken, “Efendim?” diye sordu.

“Bu arabayı ödünç almam lazım.” Elması ona atum. “Beni aldığın yere geri bırakacağım.”

“Evet, evet. Elbette.” Hevesle başını sallarken arka kapıyı kapattı, şoför tarafına doğru koşup kapıyı açtı. “Anahtarı torpido gözüne bırakın yeter. Bende yedeği var.”

Direksiyonun başına geçtiğim anda gaza basıp araç yolundan fırladım.

Pisano malikânesine vardığımda arabayı yoldan kenara çekebileceğim bir nokta buldum ve araçla geçen kişilerin gözünden uzak tutmak için çalıların arkasına park ettim. Kalan mesafeyi yaya olarak kat ettim. Evi çevreleyen duvardaki ve giriş kapısındaki kameraların yerleşimi ve kapsadıkları görüş alanı konusunda yaptığım analizler, beni girişi doğrudan gören ama kör noktada kalan bir yere götürdü. Ardından bekledim.

Yarım saat sonra yolun aşağısında kapıya doğru yaklaşan farlar belirdi.

Rocco Pisano gibi adamları tanıyordum, biri onları alt ettiğinde gerçekte başa çıkamayan kibirli, kendini beğenmiş piç kuruları. Kendi başarısızlıklarıyla yüzleştiklerinde öfkelelerinden kurtulmak için genellikle bir yola ihtiyaç duyarlardı ve başkasını suçlarken de sıklıkla şiddete başvururlardı. Pisano’larla geçirdiğim haftalarda Rocco’nun karısına zarar verdiğini görmemiştim ama yine de tam oturmayan bir şeyler vardı. Ravenna’nın gözlerindeki o endişeli bakışı aklımdan çıkaramıyordum.

Öfkeli bir adam şiddete başvurabilirdi ama korkmuş bir adamın saklanacak bir delik araması daha muhtemeldi. Rocco’nun ikincisi olduğundan emin olmak istiyordum. O yüzden, arabası kapıda durup metal kapının yana kaymasını beklediği sırada silahımı çıkarıp arabanın arkasına nişan aldım. Sonra şarjörü-

mü arka cama, çamurluğa, arka lambalara boşalttım, Pisano'yu vurmaktan kaçınmak için elimden geleni yaptım.

Korumalar silahlarını kaldırmış bir hâlde güvenlik kulübesinden dışarı fırladılar ve patronlarını kontrol etmek için arabaya yöneldiler. Onlar kapının etrafındaki araziye taramaya başladıklarında ben çoktan arazinin diğer tarafına geçmiştim bile, geçen hafta çalıların arasına kancalı bir tırmanma ipi saklamıştım.

Duvarı aşmak sorun değildi ama bahçeyi boydan boya geçmek on dakikadan fazla zamanımı aldı çünkü kameraların görüş alanının dışında kalmamı sağlayan rota boyunca zikzaklar çizerek ilerlemem gerekiyordu. Malikânenin batı kanadındaki başka bir kör noktaya ulaştığımda kancayı fırlatıp balkonun tırabzanına taktım. Tepeye ulaştığımda, eldiven takmadan ipe tırmanmaktan ellerimin derisi acımıştı. İpi yukarı çektim ve görünmemek için korkuluğun arkasına çömeldim.

Cam kapı kapalıydı ve perde çekilmişti ama beyaz şeffaf kumaş içeriği görmeme izin veriyordu. Ravenna bir battaniyenin altında kıvrılmış uyuyordu. Onu ne zaman “Bayan Pisano” yerine “Ravenna” olarak düşünmeye başladığımdan bile emin değildim ama artık öyleydi. Artık onu Pisano olarak etiketlemeye dayanamıyordum. O şerefsizin soyadı onun taşıyamayacağı kadar iğrençti.

Dikkatimi odanın diğer tarafındaki yatak odası kapısına verdim ve silahımı kılıfından çıkardım.

Etrafı arayan korumaların bağırıışları ve koşuşturmaları bana doğru yaklaştı. Bu tarafa doğru ilerliyor olmalılardı.

Ne sikimi yapıyordum ben? Öldürmeyi planladığım kadının başında nöbet mi tutuyordum? O orospu çocuğunun ona zarar vermeyeceğinden emin olmak için ifşa olma riskini göze

mi alıyordum? Sanki boku yiyen kafamı toparlamama yardımcı olacakmış gibi başımı iki yana salladım.

Belki de Felix haklıydı. Belki de delirmiştım ama gördüğüm ve yaptığım vahşet ve şiddet yüzünden değildi. Deliliğimin tetikleyicisi sadece birkaç metre ötemde uyuyan bir kadındı.

BÖLÜM 11

—————♥ Ravenna ♥—————

Battaniyeyi etrafıma daha sıkı sardım. Neden bu kadar soğuktu? Balkon kapılarını açık mı bırakmıştım? Emin değildim. Hatırladığım son şey yatakta uzandığım, yatak odamın kapısına gözlerimi dikip Rocco'nun gelmesini beklediğimdi. Belki de uyuyakalmıştım.

Doğrulup şifonyerin üzerindeki saate baktım. Sabahın beş buçuğuydu. Rocco dün gece odama gelmemişti. Dudaklarımdan rahat bir nefes çıkıverdi. Oyundan sonra sarhoş olup eve döndüğünde doğruca yatağa gitmiş olma ihtimali vardı ama bu pek olası görünmüyordu. İçtiği zaman daha da sinirli oluyordu. Sebep ne olursa olsun, dün gece paçayı kurtarmıştım ama bu bir dahaki sefere şanslı olacağım anlamına gelmiyordu. Damarlarımda dehşet gezindi ve bir tiksinti ürpertisi içimi kapladı.

Gözümün ucuyla hafif bir hareket fark ettim ve balkon kapılarına baktığımda kapalı olduklarını gördüm. Dışarısı hâlâ karanlıktı ama manzarayı bozan perdelere rağmen Alessandro'nun heybetli vücudunu tanıdım. Bir an için oradaydı, sonrakindeyse ortadan kayboluverdi.

Balkon kapılarına doğru koşturdum, bunu yaparken de battaniyeyi üstüme doladım ve kapıyı kaydırarak açtım. Soğuk

sabah rüzgârı yüzüme çarptı, ben boş balkona çıkarken uzun, şeffaf perdelerin iki yanımdan dalgalanmasına sebep oldu. Tam da Alessandro'yu burada gördüğümü hayal ettiğime kendimi ikna etmek üzereydim ki balkon korkuluğuna takılı olan metal kancayı gördüm. İki adım daha atıp kenardan aşağı baktım.

Korumamın, kancaya bağlı ipten aşağı hızla inişini izlerken, “Bu da ne...?” diye mırıldandım.

Alessandro hâlâ yerden birkaç metre yüksekten atladı ve zarif bir şekilde ayaklarının üzerine indi. Ağzım açık kaldı. Onun cüssesindeki biri nasıl bu kadar çevik olabilirdi? Ben hâlâ şok içindeyken kafasını kaldırdı ve bakışlarımız buluştu.

Sanki insanların balkonlarına tırmanmak dünyanın en doğal şeyiymiş gibi, “Kanca,” dedi sakince.

Kancaya sonra tekrar ona baktım.

“Hadi, Ravenna.”

Göz temasını koparmadan metal şeyi yerinden çıkardım ve yere düşmesine izin verdim. Alessandro ekipmanını toplamak için eğildi sonra rahat bir tavırla yürüyerek garaja doğru yöneldi. Yolu yarılادığında sağa doğru keskin bir dönüş yaptı ve o yönde bir düzine kadar adım attı. Bahçe çeşmesinin yanındaki meşe ağacına ulaştığında bir daha yön değiştirdi. Ne halt ediyordu? Eğer birisi onu görürse ölü bir adam demekti.

Ancak muhtemelen uyuyan Rocco dışında evin bu kadar yakınında kimse olmazdı, değil mi? Sadece kameralar. Bahçeye, elektrik direklerine ve üzerlerine monte edilmiş kameralara baktım. Hâlâ kayıt aldıklarından emindim. Nöbetçi kulübesindeki monitörler yedi yirmi dört açıktı ama davetsiz misafiri yakalamak için dışarı koşan kimseyi görmedim.

Alessandro sağa, arka bahçeye doğru yönelip görüş alanımdan çıktı. Yatak odamdan dışarı fırlayıp koridora çıktım. Koridorun sonunda kocaman bir pencere vardı ve korumamın kan-

casını dış bahçe duvarına attığı anı görmek için tam zamanında oraya vardım. Şafaktan önceki loşluk onu görmemi zorlaştırıyordu ama tırmanmaya başlamadan benim durduğum pencereye doğru baktığına emindim. Saniyeler sonra duvarın diğer tarafından kayboldu.

Yatak odama döndüğüm anda komodinin üzerindeki telefonum titredi.

05.47 Alessandro: *Uyumaya devam et.*

Mesaja baktıktan sonra bir cevap yazdım.

05.47 Ravenna: *Balkonumda ne yapıyordun?*

Cevap verene kadar birkaç dakika geçti.

05.54 Alessandro: *Bu da benim güzellik merkezi versiyonum.*

Senin her çarşamba ve cumartesi günleri yaptığın gibi, Ravenna.

Kahkahalar göğsümde kabarıp dışarı çıkmakla tehdit etti. Yüzümü yastığa gömdüm ve kendimi serbest bıraktım.

Rocco'nun geri dönüşünden korkarak huzursuz bir gece geçirdikten sonra nihayet kendimi daha sakin hissederek tekrar uykuya daldım. Sekizi biraz geçte uyandığımda dünya üzerindeki en kötü baş ağrısını çekiyordum ve burnumun akıntısı durmuyordu. Nadiren hasta olurdum, o yüzden odamda ilaç bulundurmazdım. Belki hizmetçilerden birinde bir şey vardı? Rocco odamdan makyajsız çıkmamı yasaklamıştı ama dün gece bahsettiği toplantıya gitmiş olmalıydı. Hemen aşağı inip ağrı için bir şeyler almam muhtemelen güvenliydi. Odamdan çıkıp koridorda ilerlerken Rocco'nun yatak odasının kapısının açıldığını duydum.

"Ravenna!"

Derin bir nefes alıp yavaşça ona döndüm. Gözleri geceliğimden aşağı indi sonra yukarı çıkıp makyajsız yüzümde durdu.

“Bu hâlde nereye gittiğini sanıyorsun sen?” Bana doğru bir adım attı.

“Sadece mutfaktan ilaç almam gerekiyor sonra hazırlanmak için yukarı çıkacaktım.”

“Peki sana etrafta bir kedinin sürüklediği bir şey gibi görünmen konusunda ne demiştin?”

Elini boynuma dolayıp nefes almamı zorlaştırdı. Parmaklarını kavrayıp boğazımdan ayırmaya çalıştım ama sadece tutuşu sıkılaştı.

“Bana karşı gelme, *bellissima*.” Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Senin itaatsizliğinle uğraşacak havada değilim. Eğer mecbur kalırsam cezandan hiç keyif almazsın.”

Bir kez daha sıktıktan sonra boğazımı bıraktı ve iki büküm olup öksürerek ciğerlerimi havayla doldurmaya çalıştım.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 12

—•••••Alessandro•••••—

Cipimden indiğim sırada Pisano malikânesinin ön kapısı açıldı. Rocco kolunun altında büyük bir dosyayla dışarı fırladı ve taş basamaklardan inerek garaj yoluna park edilmiş dört arabadan birine yöneldi. Ceketinin düğmeleri açıldı ve gömleğinin altına kurşungeçirmez yelek giydiğini görebiliyordum. Bindiği arabayı ölçüp biçtim. Binmeyi çok sevdiği süslü, üstü açık arabalardan biri değildi, camları filmli sağlam bir cipti. Dün gece yaşanan olaylar onu zırhlı bir araç kullanmaya itecek kadar korkutmuş gibiydi. Güzel. Araçlarla birlikte garaj yolundan çıkmasını bekledikten sonra malikâneye yöneldim.

Hizmetçilerden biri merdiven boşluğunda duruyor, ekşi kokulu bir kimyasalla ahşap tırabzanı parlatıyordu. Ravenna etrafında görünmüyordu, o yüzden doğu kanadına döndüm. Bu sabah eve gittiğimde biraz kestirmeye çalışmışım ama onu düşünmeden duramamışım.

İçime bir huzursuzluk çökmüştü. O balkondan aşağı indiğim andan itibaren içimden bir ses, Pisano evden çıkana kadar kalmam gerektiğini söylemişti ve içgüdülerim asla yanılmazdı.

Ravenna mutfakta değildi. Orada sadece kâhya kadın vardı, buzdolabına yiyecekleri koyuyordu.

“Bayan Pisano nerede?” diye bağırdım.

Kadın irkilerek sıçradı. “Hâlâ uyuyor.”

Saat dokuzdu. Ravenna hep ben gelmeden önce kalkardı. Yemek odasını ve kütüphaneyi kontrol etmek için sakince yürümek niyetiyle arkamı döndüm ama sonunda koşmaya başladım. Orada da yoktu. Siktir! Merdiveni yanılamıştım, yatak odasına bakmaya gideceğim sırada telefonum çaldı. Telefonu cebimden çıkarıp ekrandaki adına baktım.

“Beni eczaneye bırakabilir misin?” diye sordu telefonu açtığımda. Sesi kısık geliyordu.

Parmak eklemlerim bembeyaz oluncaya kadar tırabzanı sık-tım. “Niçin?”

“Sanırım üşüttüm.”

Tutuşum gevşedi, kan uzuvlarıma geri döndü.

“Aşağıdayım,” dedim ve telefonu cebime attım.

Hizmetçinin hâlâ merdivenin dibinde olduğunu o sırada fark ettim. Ahşabı parlatıyormuş gibi davranmakla meşguldü ama gözünün ucuyla beni izlediğini yakaladım. Meraklı bakışlarını neredeyse görebiliyordum. Kahretsin. Onu tamamen aklımdan çıkarmıştım. Ravenna Pisano söz konusu olduğunda bazı şeyleri sık sık unutuyorum gibi görünüyordu. Hizmetçinin bakışlarını görmezden gelerek yanından geçtim ve ön kapının yanında durdum.

On dakika sonra Ravenna üst katın sahanlığında belirdi. Merdivenden inerken başının tepesinden siyah topuklu ayakka-bılarına kadar vücudunu inceledim. İyi gibi görünüyordu ama emin olmak için tekrar baştan aşağı süzdüm. Yanımdan hızla geçip kapıya doğru giderken pudramsı kokusu burun delikle-rimi işgal etti.

Arabama biner binmez dikiz aynasından ona daha dikkatli baktım ve gözlerinin altında makyajına rağmen görünen koyu renkli halkalar olduğunu fark ettim.

“Eczane hemen burada.” Ravenna çantasından bir peçete çıkarıp burnunu sildi.

Arabayı park edip onu içeri kadar takip ettim. Kasadaki adam onun aldıklarını geçirip ufak bir kâğıt torbaya koymaya başladı, alınanları not ettim. Burun damlası, ağrı kesici, ateş düşürücü ve C vitamini.

Arabaya yaklaşırken Ravenna sendeledi, onu sabitlemek için uzandım. Gözleri kolunu kavrayan parmaklarıma takıldı sonra bakışlarımız buluşana kadar başını kaldırdı.

“Yatakta olman gerekiyor,” dedim ve kolunu bıraktım.

“Annemi kontrol etmem gerekiyor.”

Kaşlarımı çattım. Kendi başına zar zor ayakta durabiliyordu, ateşi olduğundan emindim. Gözlerimi ondan ayırmadan diğer elimi kaldırdım ve avucumu alnına dayadığımda ateş gibi olduğunu hissettim. Zümrüt rengi gözleri bakışlarıma karşılık verdi ama uzaklaşmadı.

“Seni eve götürüyorum,” dedim ama elimi çekmedim. Uzun, koyu yeşil bir palto ve boynuna doladığı uyumlu bir eşarfbı vardı. İkisi de bu kasvetli günde gözlerinin rengini ortaya çıkarıyordu.

“Tamam,” diye fısıldadı.

Başımı sallayıp kapısını açmak için elimi indirdim. Arka koltuğa baktıktan sonra ilerleyip yolcu kapısını açtı ve ön koltuğa oturdu. Ona arkaya oturmasını söylemeliydim.

Söylemedim.

Bahçe kapılarına gelmeden önce ona arkaya geçmesini söyledim. Yanımda oturduğunu Rocco'ya yetiştirmeyecekleri konusunda kimseye güvenmiyordum. O evde ne olduğundan hâlâ emin değildim ama *kendi* çıkarım için Ravenna'nın güvenliğini ve refahını tehlikeye atacak bir şey yapmayacaktım.

Malikâneye vardığımızda Ravenna'yı içeri kadar takip ettim. Arkasından yürüdüğümü fark ettiğini bile sanmıyordum, burnunu silmek için çantasında peçete aramaya fazlasıyla odaklanmıştı. Neden doğruca yatağa gittiğinden emin olmak gibi saçma bir dürtü hissediyordum ki? Rocco Pisano'yla bağlantılı olan her şeyden nefret etmeliydim. Karısı da buna dahildi. Özellikle karısı. Öte yandan, iyi olduğundan emin olmam *gerekiyordu*. Bu çok boktan bir durumdu.

Ravenna merdivenleri çıkmaya başladı ama üçüncü basamakta durdu ve hapsirme krizine girdi. Çıkardığı ses bana küçük bir kedi yavrusunu hatırlattı. İnanması zordu ama hapsirirken bile muhteşem görünüyordu. Başımı iki yana sallayarak öne doğru eğildim ve onu kollarımın arasına alıp kaldırdım.

“Ne?” Ravenna şaşkınlıkla yutkunduktan sonra tekrar hapsirdi.

Onu merdivenlerden yukarı taşıdım, gözlerimi önüme dikerek ona bu kadar yakın olmanın verdiği boğucu keyfi görmezden gelmeye çalıştım. Kendimi, onu göğsüme daha da yaklaştırma ihtiyacımdan mahrum bıraktım. Yüzü çok yakınımdaydı, nefesinin boynumu okşadığını hissedebiliyordum. Sahanlığa ulaştığımda onu koridordan aşağı taşıdım ve kapısının önünde yere indirdim.

“Şey... Teşekkür ederim. Gerçekten gerekli değildi ama” hapsirdikten sonra bana baktı “teşekkür ederim.”

Onu izledim, peçeteyle en az yüz kere sildiği için burnunun ne kadar kırmızı olduğunu ve ne kadar yorgun görüldüğünü

fark ettim. Sanki onu bir şekilde daha iyi hissettirecekmiş gibi onu tekrar kollarıma almak istedim.

Bunun yerine bir kez daha başımı salladım.

Ravenna gözlerini kırptırıp gülümsedi. Onu ilk gördüğümde olduğu gibi nefesim kesildi.

“İnsanların senden bir kelime duymak için gerçekten uğraşması gerekiyor, Alessandro.” Başını yana eğdi.

Boynundaki eşarp çözülünce gözlerim boğazına indi. Daha doğrusu boğazındaki canlı kırmızı izlere. Göğsümde canice bir öfke tutuştu. Avuçlarımı onun iki yanından kapıya dayayıp yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim kalana kadar başımı eğdim.

“Rocco muydu?” Dişlerimi sıkarak konuştum.

Ravenna’nın ağzından bir soluk çıkıverdi.

“Ne zaman, Ravenna?”

Arkasını dönüp kapının tokmağını çevirdi ve kapıyı arkasından kapatarak odasında kayboldu. Ellerimi yumruk yapıp sıktım ve derin bir nefes aldım. Sonra bir tane daha. Ona dokunmaya cüret etmişti. Onu incitmeye. Bu sabah, ben gittikten sonra olmuş olmalıydı.

Telefonumu çıkarıp takip uygulamasını açtım. Rocco’nun yeni arabasına takip cihazı koyma şansım olmamıştı ama güvenlik araçlarını halletmiştim. Rocco nereye giderse, onlar da onu takip ediyordu.

Bu inşası henüz bitmemiş garajın en üst katı bana çevrenin açık bir görüntüsünü sunuyordu. Çantamı yere indirip sokağın diğer tarafındaki inşaat alanına baktım.

Rocco, yan tarafa yerleştirilmiş derme çatma bir masanın yanında duruyordu. Şantiye şefi olduğunu tahmin ettiğim bir adam da onun karşısında duruyor ve aralarında açılmış planlara bakıyordu. Rocco'nun güvenlik görevlilerinin beşi de ellerini silah kılıflarından hiç ayırmıyordu, patronlarının dibinden ayrılmadan etrafını sarmışlardı.

Çantamın yanına çömelip tüfeğimi yeniden monte etmeye başladım. Yerinde monte edilmek üzere tasarlanmış pek fazla keskin nişancı tüfeği yoktu. Çoğu birleşmiş hâlde taşınmak ve kullanılmak üzere tasarlanmıştı çünkü hassas silahlar her sökölüp takıldığında isabetliliği etkilenirdi. Bu güzelliğin namlusu ve optik aksamı tek parçaydı, bu nedenle de her an ateşlenmeye hazırdı. Arabamdan daha pahalıya mal olmuştu ama bunun alternatifi bir metre uzunluğunda bir silahı taşımak olurdu. Bunu sadece bir deli yapardı. Ya bir deli ya da Kai Mazur.

Eski birliğimdeki adamların hiçbiri tam olarak akli başında değildi ama Kai Mazur benzersiz türden bir deliydi. Bana vahşi doğasını asla unutmayan, kana susamış eğitilmiş bir hayvanı hatırlatırdı. Onu lanet olası bir ormanda bulup medeni davranmayı öğrettikten sonra programa sokup sokmadıklarını merak ediyordum. Kai, ekibin on sekizine gelmeden görevlere gönderilen tek üyesiydi. Sanırım komutanımız Kruger, Kai'ı aldığına pişman olmuştu ve geri dönmeyeceğini umarak onu en tehlikeli görevlere gönderip durmuştu. Fakat manyak herif her seferinde geri dönmüştü. Gün ortasında sırtında lanet olası bir keskin nişancı tüfeğiyle şehrin ortasında dolaştığı için yakalandığı bir sefer haricinde. Bizim iş kolumuzda yerel kolluk kuvvetlerinin dikkatini çekmek büyük bir "hayırdı" ama Kai'ın bunu sırf Kruger'ı kızdırmak için kasten yaptığından emindim.

Silahımı hazırlamayı bitirip bitmemiş korkuluk duvarında siper aldım. Rocco hâlâ şantiye müdürüyle hararetli bir tartış-

manın içindeydi, avuçlarını masanın ahşap yüzeyine dayayarak öne doğru eğilmişti. Dürbünden bakıp piç kurusunun kafasına nişan aldım. Çok kolaydı. Hayatını hemen şu anda sona erdirmem acayip kolaydı. Kurşunun şakağından geçtiğini hayal ettim ve beyninin diğer tarafa patlamasının düşüncesiyle oyalandım ama öte yandan, aldığım hedefi aşağı indirip sağ elinin ortasına hedef aldım. Ravenna'nın boynundaki izlerden sorumlu olan ele.

Ve tetiği çektim.

—————♥ Ravenna ♥—————

Görmüştü.

Kendimi âna kaptırıp Alessandro'nun boynumu görmesine izin verdiğime inanamıyordum. Morlukları her seferinde fondötenle iyice kapattığımdan emin olurdum ama bu sabah o kadar yorgundum ki, eşarpla gizlemeye karar vermiştim. Tüm yüzüme makyaj yapmak, az olan enerjimi de tükettirdi.

Komodinin üzerindeki ağrı kesici ve ateş düşürücü ilaçlara uzanıp iki hap aldım. Başım çatlayacakmış gibi hissediyordum. Kendimi iki battaniyeye sardım ve gözlerimi kapatıp uykuya daldım.

Tak.

Gözlerimi daha sıkı kapatıp örtüyü başıma çektim.

Tak. Tak.

“Bayan Pisano!” Kapının diğer tarafından hizmetçinin sesi geldi.

“Uyuyorum,” dedim boğuk sesle ve duvara doğru döndüm.

“Nino’nun sizinle konuşması gerekiyor, Bayan Pisano. Acil olduğunu söyledi.”

Kalkıp oturdum. Don’un güvenlik şefinin bana niye ihtiyacı vardı?

“On beş dakikaya aşağıda olacağım,” dedim ve kendimi yaktan zorla çıkardım.

Hızlıca duş alıp yeni bir kat makyaj yaptıktan sonra odamdan çıktım ve aşağı indim. Uyurken biraz ateşim düşmüştü, o yüzden kendimi daha iyi hissediyordum. Yüzümden belli olmuyordu, o yüzden bu gerçeği saklamak adına yüzüme yeterince savaş boyası sürdüğümünden emin oldum. Rocco’nun ofisine girdiğimde Nino masanın yanında duruyordu. Alessandro onun birkaç adım arkasındaydı, sırtını duvara yaslamıştı.

“Silahlı bir saldırı oldu, Ravenna,” dedi Nino.

“Silahlı saldırı mı?” Bunu neden bana söylediğini anlamadım. Bana kimse “işle ilgili” şeyleri anlatmazdı.

“Birisi Rocco’yu öldürmeye çalıştı. Bir keskin nişancıydı ama biz yerini tespit edemedi kaçtı,” diye devam etti Nino. “Rocco şu anda özel bir hastanede. Doktorlar elini kurtarmaya çalışıyor.”

“Elini mi?”

“Evet.” Nino başını salladı. “Ateş eden ıskalamış. Kurşun Rocco’nun sağ eline isabet etti.”

Kalp atışlarım hızlandı, içimde bir duygu dalgası kabardı ama özellikle birini anlamlandıramayacak kadar dolup taşmış durumdaydım. Gözlerimi Nino’dan ayırıp onun arkasında beliren gölgeye çevirdim. Alessandro’nun benimkileri delip geçen gözlerindeki bakışı tarif edebilecek bir kelime yoktu. Dipsiz, lacivert derinlikler gözünü kırpmadan kararlılıkla bana bakıyordu. Öfke ve kinle ama aynı zamanda tatminle doluydu. Başım

yana eğdi ve bakışlarını, morlukların birkaç kat kapatıcı altında gizlendiği boynuma kaydırıldı. Sonra gözlerimiz tekrar buluşana kadar yukarı baktı.

Ve jetonum düştü.

Keskin nişancı ıskalamamıştı.

“Ravenna,” diye sordu Nino. “İyi misin? Oturmak ister misin?”

Gözlerimi Alessandro’dan kaçırdım ve başımı iki yana salladım. “İyiyim, Nino.”

“Bugün ziyarete izin yok ama Zanetti seni sabah Rocco’yu görmeye götürebilir,” dedi ve omzunun üzerinden Alessandro’ya baktı. “Git toparlan. Üç saat içinde buraya dönmeni istiyorum.”

“Toplanmak mı?” diye sordum.

“Rocco taburcu edilene kadar Zanetti malikânede seninle kalacak.”

Kesinlikle oturmalıydım. Kalbimin göğsümden dışarı fırlamak üzere olduğundan oldukça emindim. “Pekâlâ,” demeyi başardım. “Başka bir şey var mı?”

“Hepsi bu kadar. Rocco ameliyattan çıktığında sana haber veririm. Endişelenme, bu doktorlar ne yaptıklarını biliyorlar ve Cosa Nostra adamlarını ilk kez tedavi etmiyorlar.”

Ofisten çıkan Nino’yu gözlerimle takip ettim. Gözden kaybolduğunda derin bir nefes aldım ve hâlâ odanın diğer tarafında sessizce duvara yaslanmakta olan Alessandro’ya döndüm. Doğrulup bana doğru yöneldi. Attığı her adım göğsümde bir elektrik hissi yarattı. Önümde durdu, kocaman bedeni bedenimin üzerinde yükseldi. Bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırdım.

“Sendin, değil mi?” Gözlerinin içine bakarak fısıldadım.

Alessandro cevap vermedi. Bir müddet beni izledikten sonra elinin tersiyle yanağımı hafifçe okşadı. Çok hafif bir dokunuştu ama yine de yıldırım çarpmış gibi hissettim. Parmaklarını yü-

zūmden çekmeden, ağzı kulağımın hemen yanına gelene kadar eğildi.

Derin ve kontrollü bir sesle, “Eğer kocan eve geldiğinde eli hâlâ yerindeyse,” dedi ve omurgamda bir ürperti dalgalandı, “bunu hemen düzelteceğim.”

Dokunuşu kayboldu ve bir saniyeliğine gözlerimi kapatıp sıcaklığını kaybetmenin yasını tuttum. Gözlerimi tekrar açtığımda, gitmişti.

ğu görünüyordu ancak şemada girişi işaretlenmemiştir. Çamaşır odasının arka ucunda, temizlik malzemeleriyle dolu raflardan birinin arkasında bodrum kapısını buldum. Kilitliydi.

Telefonumu çıkarıp giriş kapısındaki kamera görüntülerini kontrol ettim. Güvenlik görevlileri vardiyalarının ortasındaydılar ve oldukça gevşek davranıyorlardı, görünürde araba da yoktu. Telefonu bir kenara bırakıp kilit açma aletlerimi çıkardım. Bodrum kapısının sadece standart bir kilidi vardı ve kilidi açmak yirmi saniyeden az sürdü. Merdivenlerden indiğimde geniş alanda gözlerimi gezdirdim. Köşede bir fırının ve su deposunun bulunduğu, boruların ve elektrik kablolarının açığındaki kırıntılar boyunca uzandığı tek bir odadan oluşuyordu. Kalın destek sütunları dışında bir şey yoktu.

Acele etmeden ısıtma ünitesini ve boruları inceledim sonra bir elektrik panosu bulana kadar duvarları kontrol ettim. Bunu yaptıktan sonra kafamda hesaplamalar yaparak destek sütunlarına doğru ilerledim. Ev başta beklediğimden daha küçük olabilirdi ama devreleri aşırı yüklemek yeterli olmayacaktı. Sütunların da gitmesi gerekecekti. Hiçbir şeyi gözden kaçırmadığımdan emin olmak için bir tur daha attıktan sonra çamaşır odasına döndüm.

Koridorda ilerledim, yukarı çıkıp üst katı kontrol etmek niyetindeyken arkamdaki mutfaktan sesler geldiğini duydum. Hizmetçilerin burada olması için çok erken değil miydi? Saatime baktığımda henüz sekiz olmadığını gördüm. Geri dönüp adımlarımı takip ettim ancak mutfak kapısına geldiğimde olduğum yerde kalakaldım.

Açık buzdolabının önünde bir kadın duruyor, içinde bir şey arıyordu. Yüzü buzdolabı kapağının arkasına gizlenmiş olsa da onu daha önce burada hiç görmediğime emindim. Üzerinde siyah bir tayt ve kolları kıvrılmış büyük boy, gri bir kazak vardı.

Ayakları çıplaktı. Uzun siyah saçları yumuşak dalgalar hâlinde sırtından aşağı dökülüyordu.

“Kimsin sen ve burada ne arıyorsun?” diye bağırdım.

Bir çığlıkla sıçradı, buzdolabını kapatıp yüzünü bana döndü. Gözlerim şokla büyüdü.

“Günaydın,” diye mırıldandı Ravenna.

Gözlerimi ayıramadım. Onu sokakta yürürken görseydim muhtemelen tanıyamazdım. Ravenna makyajsızken yüz kat daha güzeldi. Cennetten inmiş bir melek gibi görünüyordu ve gözlerimi ondan ayırmam imkânsızdı. Ayrıca düşündüğümünden çok daha gençti.

“Şey...” Başını yana eğdi ve siyah saç tutamlarından birini parmaklarının arasına alıp çevirdi. “Sen iyi misin?”

Hayır, iyi değildim.

Çok fazla makyaj yapan kadınlardan hiçbir zaman etkilenmemiş olmama rağmen, şatafatlı kıyafetler giydiği ve yüzüne bir ton saçmalık sürdüğü zamanlarda bile ondan büyülenmiştim. Onu şimdi meleksi yüzü ve özgürce salınmış saçlarıyla çevriliyken görünce kendimi yumruk yemiş gibi hissettim, nefes alamadım.

“Önce hastaneye sonra da annemi kontrol etmeye gitmem lazım,” dedi.

Bakışlarım aşağı inip boğazında durdu. Boynundaki lekeler bugün koyu mor renkteydi, onlara bakmak karnımdaki öfkeyi tekrar alevlendirdi. Bu benim hatamdı. O lanet balkonda kalmalı ve odasına girdiği anda o orospu çocuğunu gebertmeliydim, sonuçları ne olursa olsun.

“Alessandro?” Ravenna bir adım yaklaştı ve başını eğdi.

Dikkatle uzandım ve daha iyi bakabilmek için saçını geriye doğru çektim. Siyah tutamlar avucumda ipeksi bir his bıraktı.

“Saçlarını sevdim,” diye mırıldandım.

Ravenna'nın dudakları yukarı kıvrıldı. "Ben de senin saçlarını sevdim." Elini kaldırdı ve bir saniye tereddüt ettikten sonra parmaklarını başımın yanından aşağı kaydırıldı.

"Epey kısa." Gülümsedi.

Lanet olası saç kesimlerini konuşmamalıydım, defolup gitmeliydim ama kendimi hareket ettiremedim.

"Alışkanlık."

Elimi boynuna koyup parmağımın ucuyla morlukların şeklini takip ettim. Derisi çok yumuşaktı, bu şekilde berelendiğini görmek hastaneye gidip piç kurusunun elini kesmek ve lanet şeyi ona yedirmek istememe sebep oluyordu.

"Bu ilk miydi?" Dişlerimi sıkarak sordum.

"Evet." Omzunu silkti. Eli artık kolumun üst kısmındaydı, üzerimdeki gömleğe ve cekete rağmen dokunuşunun sıcaklığını hissedebiliyordum.

Yalan söylüyordu. Kocasının onu incittiğini daha erken fark etmeliydim. Aralarında bir şeylerin yanlış olduğunu gösteren çok fazla işaret vardı ama ben nefretimle kör olmuştum ve onların üzerine düşmemeyi seçecek kadar intikam odaklıydım.

Hâlâ istemiyordum. Hâlâ umursamak istemiyordum. Bu, intikamımla vedalaşmam ve kendimle Natalie'ye vermiş olduğum sözü bozmam anlamına gelirdi. Öyle bir şey olamazdı. Şimdiye kadar planımdan sapmış olabilirdim ama en sonunda planımı eksiksiz olarak uygulayacaktım. İçimde büyümeye başlayan, buz gibi kalbimi alevden pençeleriyle kavrayan bu aptalca hislerin söndürülmesi gerekiyordu. Ravenna Pisano'dan nefret ediyordum ve aptal kalbim bunu hatırlasa iyi olurdu.

Koridordan bize doğru kadınların konuşmalarının ve aceleci adımlarının sesleri geliyordu. Hizmetçiler gelmişti.

Ravenna elini hızla kolumdan çekip uzaklaştı. "Senin için de uygunsa yirmi dakika içinde hazır olurum."

Başımla onayladım ve mutfaktan çıktım.

—————♥ Ravenna ♥—————

Tek kelime etmedi.

Yanımda oturan adam, sırf beni incittiği için kocamı elinden vurmuştu ama arabasına bindiğimizden beri bana tek kelime etmemişti. Fakat onu fark etmeyeceğimi düşündüğünde bana bakarken yakalamıştım; arka koltuk yerine yanındaki yolcu koltuğuna binerken yandan attığı bakışı, çantamı talan ederek yeni peçete paketini ararken gözlerini kısarak bakışını, ısıyı yükseltmek için gösterge panelindeki tuşu bulmaya çalışırken yan camdaki yansımadan atılan bakışı.

“Ee...” diye sordum. “Dilini kedi mi yedi?”

Hiçbir şey yoktu. Alessandro önündeki yola bakmaya devam etti.

“Öyle görünüyor.” Burnumu mendile sildim. “Yazık. Tek kelimelik monologlarından oldukça keyif alıyordum.”

Homurdandı. Adam bana resmen homurdandı.

“Üzgünüm, o dili konuşamıyorum. Tekrar deneyebilir misin?”

Bu defa yandan bir bakış kazandım sonra da tekrar yola döndü.

“Birdenbire varlığım seni rahatsız eder mi oldu, Alessandro?”

Direksiyonu sıkıca tuttuğunda derinin gıcirtısını duydum. Kısa bir an geçtikten sonra sert ellerinin üstündeki tendonlar rahatladı. Yemin ederim bu adamı anlamıyordum. Başımı iki yana salladım ve yanlarından geçip gittiğimiz binalara odaklandım. Neredeyse hastaneye varmıştık.

“Rocco’yu vurmamalıydın,” dedim. Belki de Alessandro, Don’un onun yaptıklarını öğrenmesinden korkuyordu? Ya da yaptığı şey için onu cezalandırmasından. Beni mi suçluyordu?

“Beni yanlış anlama, yaptığına memnunum ama şu anda pişman olduğun bariz. Başka neden bu şekilde davranasın—”

Araba aniden sağa savruldu, çığlık atıp hayatım buna bağılmış gibi kapı kolunu kavradım. Sokak lambasına doğru hızla ilerlerken gözlerimi sımsıkı yumdum. Sıyrıp geçtiğimizi varsaydım çünkü bir saniye sonra cip ciyaklayarak durdu. Araba kapısı çarptı ve sessizlik içinde kaldım.

Tereddüt ederek gözlerimi açtım ve Alessandro’nun arabasının yanından geçip gitmesini, birkaç metre ötedeki kaldırımda durmasını izledim. Üzerinde paltosu olmamasına rağmen ısıran rüzgâr onu pek etkiliyormuş gibi görünmüyordu. Paltosu hâlâ aracın arka koltuğundaydı, öne oturmayı tercih ettiğimde atığı yerde duruyordu.

Tam olarak olmasa da kısacık bakışını yakalayacağım kadar bana doğru döndü ve başını arkaya doğru atıp göğe baktı. Ne yapıyordu? Göklerden yardım mı bekliyordu? Ellerini beline dayamış hâldeyken, üzerinden yayılan huzursuzluk neredeyse hissediliyordu. En sonunda başım öne doğru indirmesini izledim, çenesi neredeyse göğsüne çarpacaktı. Başını yavaşça iki yana salladı ve içinde bir çeşit iç mücadele yaşadığı izlenimine kapıldım.

En sonunda ön camdan bana doğru baktı, gözlerimiz birbirini buldu ve ayrılmadı. Bana doğru gelirken adeta yanıyor gibi görünüyordu, bakışlarını hiç ayırmadı. Yaklaştıkça daha hızlı hareket ediyordu. Adeta avını gözüne kestiren bir avcıydı.

Benden tarafa yaklaşıp kapı kolunu kavradı ve güçlü bir çekişle kapıyı açtı. İçeri doğru eğildiğinde nefesim kesildi, kaslı cüssesi alanımı işgal ediyordu. Gözlerindeki bakış resmen vahşiydi, sanki beni oracıkta tüketmek istiyor gibiydi.

“Bu yüzden,” dedi dişlerinin arasından ve ensemini kavrayıp ağzını benimkine yapıştırdı.

Nefes almadım. Alamadım! Dudaklarının benimkilere yapıştığı bu kırık dökük saniyeler boyunca kalbim bile atmaya bırakmış gibiydi. Olanları işlemeye ya da tepki vermeye vakit bulamadan Alessandro beni bıraktı ve aniden geri çekildi.

“Siktir!” diye bağırıp yumruğunu arabanın tavanına vurdu ve kapıyı çarpıp kapattı.

Artık sakın olamayan kalbim onun arabanın etrafından dolaşıp direksiyonun başına geçmesini izlerken göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyordu. Arabayı vitesine takıp caddeye çıktı. Dudaklarını birbirine sımsıkı bastırmıştı ve gözlerini ön camdan görünen beton şeride dikmişti, bana bakmıyordu bile. Öte yandan ben, kendimi onun sert profiline bakmaktan alıkoyamıyordum.

Bir öpücüğün beni bu kadar sarstığını hiç sanmıyordum, hele de bu kadar hızlı bir öpücüğün. Ya da bu kadar kızgın. Rocco’yla evlenmeden önce sadece iki erkek arkadaşım olmuştu ama ikisi de Alessandro’nun çok kısa süren öpücüğünün hissettirdiği gibi hissetmeme neden olmamıştı. Tanrım, beni tekrar öpmesini istiyordum.

Dün gece onu yine rüyamda görmüştüm. Geceleri gelen bu hayalleri arzulamaya başlamıştım. Bu sefer ben üstteydim, elleri karnımda, göğüslerimde ve boynumda gezinirken ona biniyordum. Bu beni korkutmalıydı, elleri boğazıma dolanmıştı. Rocco üstüme çıktığında genelde beni aşağı bastırıyordu. Bana gücünü hatırlatmaktan hoşlanıyordu. Ancak rüyamda bile, Alessandro’nun boğazımdaki parmakları beni korkutmamıştı. Bilinçaltım ona güvenebileceğimi biliyordu. Öyle sert boşalmıştım ki uyandığımda hâlâ bu düşünceyle titriyordum.

Şimdi ne olacaktı? Bacaklarımı birbirine basturdım, içimdeki kasılmayı durdurmak için çaresizdim.

Alessandro hastanenin otoparkına park etti ve kapımı açmak için cipin önünden dolandı. Duruşu katıydı, bakışları arabanın ötesinde bir şeye odaklıydı. Araçtan çıkıp ziyaretçi girişine yöneldim, o da birkaç adım peşimden takip etti.

Hastane koridorunun sonundaki beyaz kapıya baktım. Kamının odasına yönlendirilmeme gerek yoktu, iki yanında nöbetçi olan tek bir kapı vardı. Bekleme odasında dururken o kapıya sanki saatlerdir kilitlenmiş gibiydim ama birkaç dakikadan fazla olmadığını biliyordum.

Arkamı dönmeden Alessandro'ya, "Lütfen burada kal," dedim, ardından koridorda ilerledim.

Odaya girdiğimde Rocco'yu yatağında yatariken buldum, daha rahat etmesi için başını kaldırmışlardı. Karşı taraftaki duvara monte edilmiş televizyonda haberler vardı. Yatağın yanındaki hayati fonksiyonlarını; kalp atışı ve kan basıncını takip eden monitör arada bir sabit bir bip sesi çıkarıyordu. Kalın bir bandaj katmanıyla sarılmış olan sağ eli görünmüyordu.

"Hâlâ orada. Şimdilik."

Rocco'nun sesini duyunca gerildim ve kendimi ona bakmaya zorladım.

"O Sırp piçler yaptı. Başka biri olamaz," diye devam etti. "Ama yakında icaplarına bakılacak. Adamlarımdan bazılarının onların kulübünü basıp oradaki herkesi öldürmeleri için ayarlamalar yaptım."

“Don, onun onayı olmadan hareket etmenden hoşlanmayacaktır,” dedim. Aile’nin reisi işlerin yürütölme şekli konusunda çok katıydı.

“Onlardan biri lanet elimi neredeyse koparıyordu!” diye hırladı. “Doktor beni en az üç hafta burada tutacaklarını söyledi. Üç hafta!”

Göğsümdeki baskının birazcık hafıflediğini hissedebiliyordum. Onsuz neredeyse bir ay.

“Sonra o adi herif, Cosimo, beni arayıp olanlar için ne kadar üzgün olduğunu ve sorumluluklarımı üstleneceğini söyledi. Yarın Giancarlo’nun sikik partisine katılamayacak olmamın ne kadar utanç verici olduğunu söyledi,” diye anlatmaya devam etti. “Her zaman herkesten daha iyiymiş gibi davranıyor, oysa sadece Don’un annesini becerdiği için özel muamele gördüğünü hepimiz biliyoruz. Ben gitmeyeceğim ama sen gideceksin, orada olan her şeyi bana anlatacaksın. Orada kimlerin olduğunu ve benim hakkımda neler söylendiğini bilmek istiyorum.”

Derin bir nefes alıp elimdeki çantayı sıktım. Rocco bana tonlarca pahalı mücevher ve abartılı kıyafetler almış olabilirdi ama kendimi asla o çevreye ait hissetmeyecektim. Ailemde para her zaman kıttı ve etrafımın bu kadar zenginlikle çevrili olması bana kendimi berbat hissettiriyordu çünkü annem ve erkek kardeşimin, annemin kazandığı parayla bir ayı zor geçirdiklerini biliyordum. Cosa Nostra toplantılarına gitmekten nefret ediyordum.

“Beni dinliyor musun, Ravenna?”

Banyoda yere kıvrıldığım anın hatırası aklıma gelince yavaş yavaş içini ısırdım. Dışarı çıkmak için kilidi açmaya ya da kırmaya hiç çalışmadığımı farkına varmak beni asit gibi içten içe yiyip bitirdi.

“O partiye gitmek istemiyorum,” deyiverdim.

Rocco bana ters ters baktı ve öne doğru eğildi. İstemsizce geriye doğru bir adım attım ve sırtımı kapıya çarptım.

“Senin ne istediğin kimin umurunda!” diye bağırıp televizyon kumandasını bana fırlattı. Kumandanın kafama çarpmasını engellemek için eğilecek zamanı zor buldum.

“Dediğimi yapacaksın ve kendine dikkat edeceksin. Zanetti davranışın konusunda bana rapor verecek. Burası açık mı?”

“Evet,” dedim boğuk sesle.

“Güzel. Şimdi, dışarı çık! Sana bakmaya katlanamıyorum!”

Kapıyı açıp odadan dışarı fırladım. Koridordan koşarken yanlarından geçtiğim insanların meraklı bakışlarını görmezden geldim. Hastanenin önündeki kaldırıma varana kadar durmadım. Kalbim göğüs kafesimi dövüyordu ve her nefes için mücadele ediyordum.

Bir el kolumu üst tarafından tuttu, uzun ve güçlü parmakları hafifçe sıktı.

“Bir şey yaptı mı?” Alessandro’nun sesi sırtımda yankılandı.

Gözlerimi kapatıp başımı iki yana salladım. Acınasıydı. Rocco yatakta, benden neredeyse üç metre uzaktaydı. Bana vuramazdı bile ama yine de paniklemiş ve bir korkak gibi kaçmıştım. Her zaman kendime güvenim olduğuna inanmam acayip komikti. Yüzleşmekten hiç çekinmezdim. Bir keresinde, okuldan büyük bir çocuğu kardeşime zorbalık yaparken yakalamıştım. Hayalarına dizimi geçirmiştım. Bir de şimdiki hâlime bak. O piç kurusu sesini yükselttiği için dehşete düşmüştüm.

“Ravenna.”

Omurgamdan aşağı bir ürperti indi. Alessandro’nun adımı söylemesine bayılıyordum.

Yavaşça dönüp sertleşmiş yüzüne baktım. On santimlik topuklu ayakkabılarımla bile, onunla göz göze gelmek için başımı geriye doğru eğmem gerekiyordu.

Dişlerini sıkarak, “Ne yaptı?” diye sordu.

“Hiçbir şey yapmadı.” Gözyaşlarımın dökülmesini engellemek için gözlerimi kırıştırdım. Neden ağlamak istediğimi bilmiyordum. Belki de Rocco’ya karşı durmak için yaptığım acınası girişimin yasını tutuyordum. “Sadece bağırdı, korktum. Bu aptalca.”

Alessandro’nun burun delikleri genişledi ve başını eğip yüzüme baktı. Gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı ve onun yerinde başka bir adam olsaydı, muhtemelen geri çekilirdim. Sütten ağzı yanan misaliydi ama geri çekilmedim.

Onunla tanıştığımdan beri, Alessandro bana çok sayıda farklı bakışla bakmıştı. Küçümseme vardı. Kızgınlık. Rahatsızlık. Hatta nefret bile, özellikle de başlangıçta. Onun tarafından bir kez bile tehdit edildiğimi hissetmemiştim.

“Sana bir daha asla dokunamayacak,” dedi kısık bir sesle.

Biri beni savunmaya kalkmayalı çok uzun zaman olmuştu. Özellikle de bir yabancıнын ya da en azından aile üyesi olmayan birinin. İnanmak için kendime güvenebileceğimden emin değildim.

“Bunun sözünü veremezsin,” diye fısıldadım. Eğer Alessandro herhangi bir şekilde Rocco ile yüzleşecek olursa kocam onu öldürttü. Ya da bizzat kendisi yapardı.

“Evet, verebilirim,” dedi Alessandro ve gülümsedi.

Gözlerimi ağzından ayıramadım, böyle hınzırca bir gülümsemenin ne kadar günahkarca çekici olabileceğinin büyüüne kapılmıştım.

Arabasına doğru ilerlerken elinin tersi kazayla benimkine değdi. Yanağımın içini ısırp biraz daha yaklaştım ve serçe parmağımı onunkine geçirdim.

Alessandro durdu.

Ben de duraksadım ama ona bakmaya cüret etmedim. Birkaç saniye geçti. Alessandro yürümeye devam etti, ben de takip ettim. Elini elimden çekmedi.

Annemin dairesine vardığımızda, Alessandro her zamanki gibi kapının yanındaki yerini aldı, ben de annemin öğle yemeği hazırladığı mutfığa yöneldim.

Soğan almak için uzanırken, “Her zamankinden daha geç kaldın,” diye fısıldadı. “Bir şey mi oldu?”

“Rocco vuruldu.”

“Öldü mü?”

“Hayır. Hastanede.” Poşetten birkaç havuç çıkarıp birini soymaya başladım. “Bilezik için ne kadar aldın?”

“Sekiz bin.”

Kahretsin. En az on bin olmasını ummuştum. “Çok ayırt edici özelliği olmayan bir kolyem var mı diye bakacağım ve bir dahaki sefere onu getireceğim.”

“Ya Rocco fark ederse?”

“Kaybettiğimi söylerim.”

Annem, karşı duvardaki pencereyle fazlasıyla ilgili görünen Alessandro’ya hızlıca bir bakış attı sonra soğanı doğrama işine odaklandı. “Peki yeterince paramız olunca nereye gideceğiz?”

“Olabildiğince uzağa.”

“Peşimize düşecek, Ravi. Bunu biliyorsun.”

Bir saniyeliğine gözlerimi kapattım. Anneme yalan söylemek yapmak istediğim son şeydi ama eğer gerçeği öğrenirse asla kabul etmezdi.

Kocamdan kaçmanın neredeyse imkânsız olacağını daha başından biliyordum. Nereye gidersem gideyim beni bulacak kaynakları ve bağlantıları vardı, o yüzden annem ve Vitto'yla kalmayacağıma karar vermiştim. Onları birkaç ay kadar yetecek bir parayla New York'tan uzak bir yere yerleştirecek ve yanlarından ayrılacaktım. Rocco'nun peşine düşeceği kişi ben olacaktım ve ailemin bu süreçteki yan hasarlar olmasına izin vermeyecektim. Muhtemelen beni yakaladığında öldürecekti. Kimse Rocco Pisano'ya yamuk yapıp da bunu anlatacak kadar yaşamazdı.

“Zamanı geldiğinde bir şeyler düşünürüz,” dedim. “Vitto nerede?”

“Hâlâ uyuyor. Dün gece arkadaşlarıyla dışarı çıktı ve bu sabah geri geldi.”

“Hangi arkadaşlar?”

Omzunu silkti, göz teması kurmaktan kaçınıyordu.

“Anne?”

“Bu defa son olduğuna dair söz verdirdim. Bir daha yapmayacak.”

“Ugo ile mi gitti?” diye çığlık attım. “Lanet olsun, anne. Yine o bara kart oynamaya mı gittiler?”

“Sadece izlemeye gittiklerini söyledi. Artık oynamıyor.”

“Sen de ona inandın mı?” Elimdeki yarısı soyulmuş havucu tezgâha atıp oturma odasından kardeşimin yatak odasına doğru yürüdüm.

Vitto yatağın üzerine yayılmıştı, üzerinde hâlâ kot pantolonu ve kapüşonlusu vardı. Perdeler çekilmişti, dışarıdan gelen ışığı engelliyordu. Düğmeye basıp sağdaki lambayı yaktım ve yerdeki eşofmanın üzerinden atlayarak masasının üzerindeki siyah sırt çantasına uzandım.

“Hey, anne?” Vitto uyukulu bir şekilde homurdandı. “Kapat şu lambayı.”

Sırt çantasını açtım ve içindekileri masasına boşalttım. Yarı-
sı dolu bir şişe soda. Boş atıştırma paketi. Kulaklıklar. Biraz
bozuk para. Daha fazla çöp. Bir deste de para.

“Bu da ne sikim oluyor Vitto?” diye bağırdım.

“Ravi?” Kalkıp oturdu ve gözlerini kısarak bana baktı. “Sen
ne—”

“Açıkla!”

Elimdeki paraya baktı ve yataktan fırlayıp kolumu tuttu. “O
benim. Geri ver onu!”

“Yine mi kumar? Olan bitenlerden sonra? Nasıl yaparsın?!”

“Bu benim hayatım! Bana ne yapamayacağımı söylemeye
hakkın yok!” Parmaklarını benimkileri sararak açmaya çalıştı.

“Ama sen benim hayatımı mahvedebilirsin, öyle mi?”

“Siktir git, Ravenna!” diye bağırdı suratıma doğru.

Kalın bir kol Vitto’nun arkasından karnına dolandı.
Alessandro’nun kardeşimi odanın dışına taşımasını şok içinde
izledim sonra peşlerinden koştum. Vitto kendini kurtarmak
için her şeyi deniyor, ayakları yerden bir karış yüksekteyken çırpıp
duruyor ve küfürler savuruyordu. Alessandro onu oturma
odasının ortasında yere indirdi ve kanepayı işaret etti.

“Otur.”

“Ne sikim oluyor lan?” diye böğürdü Vitto. “Sen kim oldu-
ğunu...”

Alessandro bir adım öne çıktı. “Otur. Dedim.”

Kardeşim kendini kanepeye bıraktı ve kollarını göğsünde
kavuşturdu.

“Şimdi, ablandan özür dile.”

Vitto yan gözle Alessandro’ya baktıktan sonra bana dönüp
çenesini eğdi. “Özür dilerim, Ravi.”

Başımı iki yana salladım ve gidip kanepede onun yanına
oturdum. Alessandro dış kapının yanındaki yerine geri döndü

ama bakışları kardeşimin üzerindeydi. Annem hâlâ mutfaktaydı, tezgâhın kenarını kavrıyordu ve başı da önüne eğilmişti. Yüzünü göremiyordum ama omuzlarının titreyişinden ağladığını biliyordum.

“Durman lazım, Vitto. Bu bir oyun değil.” Elini tutup Alessandro’ya bir bakış attım. Hâlâ bizi izliyordu. “Son seferinde ne olduğunu biliyorsun.”

“Ama iyi sonuçlandı, Ravi. Artık güzel bir yerde yaşıyorsun. Rocco’nun bir ton parası var ve sana hep şık kıyafetler alıyor. Harika bir hayatın var ve—”

Annem mutfaktan, “Kapa çeneni, Vitto,” diye patladı.

“Ama gerçek bu anne. Eğer ben olmasaydım ablam zengin olmazdı. Cosa Nostra’ya katılmama ve Rocco gibi para kazanmaya başlamama izin verilmesi için en az birkaç yıl daha beklemem gerekirdi.”

Annem oturma odasına fırtına gibi daldı ve kardeşimi kapüşonlusunun önünden kavrayıp onu sarstı. “Ablanın neden buraya ne zaman gelse güneş gözlüğü taktığını hiç merak ettin mi?” diye bağırdı suratına.

“Anne, yapma.” Kolunu tuttum. “Lütfen.”

“Ettin mi, Vitto?” diye bağırmayı sürdürdüğü sırada yanaklarından aşağı yaşlar aktı. “Çünkü morluklarını görmemizi istemiyor! Rocco en başından beri onu dövüyor. Sıçıp batırdın ve bedelini o ödemek zorunda kaldı. Sen ise hâlâ yapıyorsun.”

Vitto anneme baktı sonra bana döndü. “Ravi? Bu doğru değil, değil mi? Rocco’yu seviyorsun. Bana kendin söyledin.”

Ellerimin ayalarını gözlerimi bastırdım ve başımı iki yana salladım. Annem kardeşime asla söylemeyeceğine söz vermişti.

“Hay sikeyim.” Vitto zorlukla konuştu. “Onu öldüreceğim.”

Kanepeden fırlayıp kapıya doğru koşturdu.

“Vitto!” Onu durdurmak için atladım ama gerek yoktu.

Kardeşim kapıya vardığında Alessandro onu ayı gibi kucakladı. Vitto başını sağa sola savurup kıpırdandı, Alessandro'ya kafa atmaya çalıştı. Ancak koruyucum olduğu yerde durdu, öfkeli gözleri beni dağlayıp geçiyordu.

“Orada kal,” dedi ve kapıyı açıp erkek kardeşimi dışarı taşıdı.

— Alessandro —

“Bırak beni, seni orospu çocuğu!” Çocuk kıvrandı, her yere rükürüğü sıçradı.

Onu yere indirip koridor duvarına yapıştırdım. “Sakinleş.”

“Sakin falan olamam! O götveren ablama vuruyormuş! Onu öldüreceğim.”

“Kimseyi öldürmeyeceksin.”

“İzle de gör!” diye bağırıp kendini kurtarmaya çalıştı. Tutuşuma biraz daha baskı kattım.

“Ablanın senin hapishaneye sürüklenmeni izlemesini ister misin? Ya da daha kötüsü, cenazene katılmasını? Çünkü inan bana, ailenden birinin tabutunun toprağa indirilmesini izlemekten daha dayanılmaz bir şey yok.”

Çocuk kıvrınmayı bıraktı ve bana bakmak için başını kaldırdı.

“Şimdi, sakınleşeceksin, içeri gireceksin ve ablana sarılacaksın. Onu sevdiğini söyleyeceksin ve gelecekte başka sorunlar yaratmayacaksın.”

Çocuk bana baktı sonra başını salladı. “Peki ya Rocco? Ya o...”

“Rocco Pisano ölüm fermanını yıllar önce imzaladı,” dedim. “Ablana bir daha dokunamayacak.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü ellerin olmazsa kimseye vuramazsın. Ayrıca bir daha ablanın yanına yaşama fırsatını bulamadan onu öldü-

receğim.” Çocuğu bıraktım. “İçeri gir. Ravenna’ya onu burada bekleyeceğimi söyle.”

Arkasını dönüp gözlerini kısarak bana baktı. “Onu gerçekten öldüreceksin.”

“Evet.”

“Umarım acı çeker.”

Suratıma rahat bir gülümseme yayıldı. “Hem de çok çekecek.”

Artık birkaç dakika önceki asabi gence benzemeyen Vitto, bana durumun ciddiyetini anlayan bir adamın bakışıyla baktı ve içeri girdi. Sırtımı daire kapısının karşısındaki duvara yaslayıp içeriden gelen boğuk sesleri dinledim ama daha net duyabilmek için daha fazla yaklaşmadım. Zaten pamuk ipliğine bağlı duruyordum ve eğer o orospu çocuğunun onu nasıl dövdüğüne dair birkaç şey daha duyarsam hastaneye gidip o pisliğin kafasını gövdesinden ayırırdım.

Birkaç dakika sonra Ravenna dışarı çıktı, bakışları eskimiş zemine dikilmişti.

“Buna tanık olmak zorunda kaldığın için üzgünüm,” diye mırıldandı.

Uzanıp çenesini kaldırdım. Gözleri benimkilerle buluştu. Hüzünlü. Kaygılı.

“Rocco’yla neden evlendin?” diye sordum. “Ona âşık mıydın?”

Dudaklarından acı dolu bir kahkaha kaçtı. “Kardeşim pokerde Rocco’ya meydan okumanın eğlenceli olacağını düşündü. Vitto kaybetti. Ben de borç anlaşmasının bir parçasıydım.”

Ona bakakaldım. Rocco’nun karısını bir kart oyununda kazandığına dair hikâyeler dolaşıyordu ama ben bunun saçma sapan bir dedikodudan başka bir şey olmadığını düşünmüştüm.

Dişlerimi sıkarak sordum. “Kim biliyor?”

“Rocco’nun beni dövdüğünü mü? Annem dışında hiç kimse. Belki morlukları gören korumalardan biri.”

“Adı ne?”

Ravenna’nın gözleri büyüdü. “Neden?”

Neden mi? Çünkü onun acı çektiğini görüp de hiçbir şey yapmayan o ibneyi bulmam gerekiyordu. Bu fikri aklımdan silmeye çalışarak gözlerimi sımsıkı kapattım. O benim hedefimdi. İstismara uğradığı gerçeğinin üzerimde bir etkisi olmamalıydı. Onun yüzünden planımı daha fazla riske atmayacaktım. O benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Uzanıp yanağını avucuma aldım. Parmaklarımın altındaki derisi çok yumuşak, kuş tüyü gibiydi.

“Adı, Ravenna.”

“Federico.”

İkinci vardiyada kapıda çalışan kel adam. Başımı salladım. “Başka biri var mı?”

“Hayır. Rocco birine söylersem anneme ve kardeşime ne olacağı konusunda çok netti.” Omuzları çöktü. “Annem ona verdiğim kıyafetleri ve mücevherleri satıyordu. Birkaç ay içinde üçümüzün kaçmasına yetecek kadar param olacak. Ancak o olana kadar katlanmak zorundayım.”

Çenesini tutup başını kaldırdım. “Katlanmak mı?”

“Benim güçsüz olduğumu mu sanıyorsun? Olanlara izin verip hiçbir şey yapmadığımı?” Ravenna başını iki yana salladı. “Karşı koymayı denedim. Rocco bana ilk tokat attığında kafasında masa lambasını kırmaya yeltendim. Bana öyle sert vurdu ki haftanın geri kalanı boyunca katı gıda yiyemedim.”

Beynimde patlayan lanet bir el bombası gibi, taş gibi soğuk kalemin sarsıldığını hissettim. Sarsıntılar intikam planımın temellerini sarstı. Evet, başlangıçta onun güçsüz, sığ, tek ilgi alanı kıyafet satın almak ve kendini beğenmiş bir kraliçe gibi

ortalıkta dolaşmak olan bir miras avcısı olduğunu düşünmüştüm. Beni de kandırmıştı. Ya da daha doğrusu, beni kandırmasına izin vermiştim çünkü bu şekilde ondan nefret etmek daha kolaydı. Başından beri o orospu çocuğuyla mücadele etmeye çalışıyordu ve bunu kas gücüyle yapamayınca, onu zekâsıyla alt etmeye başvurmuştu. Tek başına.

“Sen güçsüz olmaktan çok uzaksın, Ravenna.” Elimin tersiyle yanağını okşadığım sırada kalemin devasa bir parçası daha kopup toz bulutuna karıştı.

Malikâneye geri döndüğümüzde, Ravenna'ya evin kapısına kadar eşlik ettim, ardından dönüp arazide dolaşıyormuşum gibi davranarak nöbetçi kulübesine doğru yöneldim. Yaşlı meşe ağacına yakın bir yerde kör nokta vardı. Burada kameraların sorun olmayacağını bilerek durdum ve telefonumu çıkardım.

Dizüstü bilgisayarım olmadan birden fazla yayını geçersiz kılmam mümkün değildi ama telefonumdaki programla bir tanesini karıştırabilirdim. Nöbetçi kulübesine bakan kamerayı seçtim ve birkaç gün önce hazırladığım sahte kaydı bulup geçiş yaptım. Doğru an geldiğinde kapıdan içeri süzüldüğümü artık kimse görmeyecekti.

Gölgelerin arasına sığınıp beklemeye koyuldum, nöbetçi kulübesinin dış duvarına yaslandım, ana kapının hemen yanındaki yaya kapısından çok uzakta değildim. Pencereden içeride neler olup bittiğini görebiliyordum.

Federico ve başka bir güvenlik görevlisi monitörlerin önünde, hazır yiyecek paketleriyle kaplı bir masanın başında oturuyorlardı. On beş dakika sonra diğer adam kulübeden çıktı

ve ağaçlara doğru yöneldi, herhâlde işeyecekti. Federico içerde kaldı, dikkati önündeki monitörlerden duvardaydı. İçeri girip arkasından yaklaştım. Sol avucumu ağzına kapatıp aynı anda diğer elimle boğazını kavrayarak şah damarlarına baskı uyguladım.

Bu bir Vulkan⁷ sinir sıkıştırması değildi ve siktiğimin filmlerindeki gibi rakibin anında bilincini falan da kaybetmiyordu. Gerçekte beyne giden kan akışını kesmek için her iki noktaya da en az yedi saniye baskı uygulamak zorundaydın. Federico'nun vücudu gevşediğinde burnunu sıktım ve yemek paketlerinin birinden bir hamburger alıp gırtlığına tıktırdım. Kendine gelmesi epey hızlı oldu ve nefes nefese kalarak sarsılmaya başladı ama ağzını ve burnunu kapalı tuttum. Saniyeler sonra mücadelesi yavaşladı ve vücudu tekrar gevşedi. Bu sefer temelli. Federico'nun vücudunun sandalyeye sarkmasına izin verdim, ağzından ve çenesinden kusmuk sızıyordu sonra da kulübeden dışarı çıktım.

Malikâneye doğru giderken ikinci kata ve soldan sonuncu pencereye baktım. Ravenna'nın ışığı kapalıydı ama şeffaf perdenin arkasındaki silüetini görebiliyordum. Duraksayıp telefonumu çıkardım ve numarasını tuşladım. Pencereden kayboldu, ardından birkaç saniye sonra geri geldi. Perde kenara kayıp elinde telefonla duran Ravenna'yı ortaya çıkardı.

Çalma sesi kesildi ve telefon açıldı ama hiçbir şey söylemedi. Tek duyabildiğim yumuşak nefesinin sesiydi.

“Yarın sabah altıda,” dedim telefona. “Kütüphanede. Rahat bir şeyler giy.”

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, “Neden?” diye fısıldadı.

⁷ Vulkanlar, Star Trek (Uzay Yolu) dizisinde yer alan kurgusal bir dünya dışı türdür. Vulkan sinir sıkıştırma yöntemi ile düşmanlarının boyunlarındaki iki noktayı sıkarak bayıltabilmektedirler. -çn.

“Çünkü öyle daha rahat olur.” Çünkü bir daha asla kendini savunmasız hissetmeyeceğinden emin olacaktım.

Telefonu kapatıp onu izledim. Yol kenarındaki sokak lambasından vuran ışık Ravenna’nın yüzünü aydınlatıyordu. Durduğum yere bakıp durdu sonra başıyla onayladı. Perde kapandı, bir saniye sonra Ravenna gözden kayboldu.

Bu eve ayak bastığım anda onu öldürmeliydim. Öldürmemiştim. Şimdiyse, artık bunu yapabilecek durumda değildim.

BÖLÜM 14

—●●●●●♥ Ravenna ♥●●●●—

Kütüphaneye girip her duvarı kaplayan uzun, ahşap kitaplıklara baktım. Bu odaya ilk girdiğimde, güzel, eski rafları dolduran deri ciltli kitapların sayısı karşısında hayrete düşmüştüm. Her kitaplık aynı renkteki kitapları bulunduracak şekilde düzenlenmişti.

Kitapların kocamın onları okumayı sevdiği için değil de odayı güzel göstermeleri için orada olduklarını anlamam uzun sürmedi. Rocco, arkadaşlarına burada davet düzenlemeyi çok seviyordu, böylece onlar da lüks odaya bakıp kendilerinden geçebiliyolardı. Kocam için önemli olan tek şey insanların ne düşündüğüydü. Misafirler olmadan, bu odanın tek ziyaretçileri ben ve haftada iki defa kütüphaneyi temizleyen hizmetçiydi.

Alessandro saat altıda beni burada bekleyeceğini söylemişti ama odanın sol tarafındaki saate bakılırsa saat altıyı on geçiyordu ve kendisi ortalıkta yoktu. Neden buraya gelmemi söylediğini hiç bilmiyordum. Odama geri dönmeye karar vererek arkamı döndüğüm an geniş bir erkek göğsüyle çarpıştım. Alessandro'nun bakışlarıyla karşılaşana kadar başımı geriye doğru yatırdım.

“Üzgünüm geciktim,” dedi. “Bir olay oldu.”

“Olay mı?”

“Dün gece korumalardan biri yemek yerken boğulmuş. Nino onun yerine birini getirmek için geldi.”

“Koruma öldü mü?”

“Hem de nasıl.” Alessandro başını sallayarak yanımdan geçti, bahçeye bakan büyük pencereye doğru yöneldi.

Gözlerimi kırıştıtarak onun sırtına baktım. Alessandro ne giyerse giysin, görünüşü hep çok ürkütücüydü. Sadece cüssesi yüzünden değildi, kaldı ki genel izlenimde o da büyük bir etki yaratıyordu. Bu etkinin nedeni onu ikinci bir deri gibi saran sessizliği ve soğuk mesafeliliği idi. Kalçasından düşecek gibi duran lacivert eşofmanı ve omuzlarıyla, devasa sırtını sımsıkı sararak esneyen beyaz tişörtüyle bile Alessandro tek bir damla ter akıtmadan bir düzine adamla güreşebilirmiş gibi görünüyordu. Ben onun kaslı vücuduna hayranlıkla bakarken o pencereye yaklaştı ve perdeyi çekip kapattı.

Kol saatine bakarak, “Çalışanların gelmesine iki saatten az bir zaman var,” dedi. “Başlasak iyi olur.”

“Neye başlayalım?”

Alessandro tam önümde durdu. “İlk kendini savunma dersine,” dedi ve ben daha bu cümleyi anlamaya vakit bulamadan iki elini birden boynuma doladı.

Donup kaldım. Canımı acıtmıyordu ve tutuşu çoğunlukla gevşekti ama yine de hareket edemedim.

“Kendini kurtar.”

Ona bakakaldım.

“Şimdi, Ravenna.”

“Kilon benimkinin iki katı,” diye mırıldandım.

“Muhtemelen üç katına yakın ama bu önemli değil. Senden beni nakavt etmeni istemiyorum. Sadece elimden kurtulmanı istiyorum.”

“Neden?”

Eğilip yüzüme doğru yaklaştı. “Çünkü kaçabileceğini bilmek soğukkanlılığını korumana yardımcı olacak. Serbest kalmak, durumun kontrolünü ele almanı sağlayacak.”

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Alessandro’nun elleri boynumda kaldı ve orada olmaları hoşuma gitti. “Rocco’nun elinden kurtulsam bile, eninde sonunda beni yakalayacak. O zaman da her şey daha kötü olacak.”

“Bana bak.”

Gözlerimi açtığımda Alessandro daha da yaklaştı, alını neredeyse benimkine değiyordu.

“Sana daha önce de söyledim. Kocan bir daha asla sana elini sürmeyecek.” O kadar yakınımıdaydı ki nefesini tenimde hissediyordum. “Bu Rocco’yla ilgili değil. Seninle ilgili, Ravenna. Böylece asla çaresiz hissetmezsin ve her zaman kendini koruyabilirsin. Şimdi kurtulmaya çalış.”

Ona değerlendirdim, çatık kaşlı yüzüne ve koyu mavi gözlerine sonra ellerimi bileklerine dolayarak yana doğru ittim. Hiçbir şey olmadı. Bir santim bile hareket yoktu.

“Benimle güce karşı güç yarıştıyorsun,” dedi. “Çoğu erkek senden daha iri ve güçlü olacaktır.”

“Peki, o zaman ne olacak?”

“En zayıf noktalarım karşı savaş. Başparmaklarıma.” Sağ elini boğazımdan kaldırıp başımın üstüne koydu. “Sağ bacağınla geri adım at. Sonra eğil.” Başımı aşağı itti ve sol kolunun altına aldı. Boynumdaki tutuşu kayboldu. “Artık özgürsün.”

“Tutuşun gevşekti.”

“Bir dahaki sefere olmayacak. Bir daha.”

Parmaklarını tekrar boğazıma dolandı ama tutuşu yine gevşekti. “Bacak. Kıvrır. Bütün vücudun, Ravenna, sadece kafanı değil. Tekrar.”

Pratik yapmaya devam ettim ama beynimin sadece küçük bir kısmı asıl harekete odaklanıyordu. Kalanı Alessandro'nun boynumdaki ellerine fazlasıyla odaklanmıştı. Yeterince eğilmediğimde beni yönlendirmek için saçlarıma daldırdığı parmaklarında. Vücudunun yakınlığında.

“Ara vermek ister misin?” diye sordu yirminci seferden sonra.

Evet. Hayır. Emin değildim. Beynim bulanıktı ve bunun sebebi aynı hareketi defalarca tekrarlamaktan mı yoksa onun bu kadar yakın olmasından mı emin değildim. Sanırım ikincisiydi. Onun dokunuşunu daha çok hissetmek istiyordum.

“Birkaç kez daha yapalım,” dedim nefes nefese.

Alessandro başını sallayıp ellerini boynuma doladı. Eğilmek için bir hamle yapmadım. Onun yerine ellerimi kaldırıp parmaklarımı bileklerine doladım. Ya da en azından denedim. El bilekleri benim ayak bileklerimden daha kalındı.

“Bu yaklaşımın işe yaramayacağını çoktan kararlaştırdık, Ravenna.”

“Hatırlıyorum,” dedim ve gözlerinin içine baktım. Alessandro'nun gözleri dudaklarıma indi. Tanrım, dudaklarını bir kez daha dudaklarımda hissetmeyi öyle çok istiyordum ki.

Boynumu tutuşu gevşedi ve yüzümü avuçlamak için ellerini yukarı doğru hareket ettirdi. İfadesi tamamen okunaksızdı, gözlerindeki tehlikeli bakışla tamamen zıttı. Dışarıdan bakılınca birbirimize bu kadar yakın olmak onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi görünüyordu ama için için yanan bakışlarından gerçeği görüyordum. O bakış altında kalp atışlarım iki katına çıktı. O koyu mavi küreler beni canlı canlı yemek istiyor gibiydi; saldırmaya hazır, iri, aç, vahşi bir kediymiş adeta. Bunu yapsa itiraz etmezdim.

Ellerimi kollarından yukarı kaydırırken avuçlarımın altında gergin kasları hissettim. Duruşunu değiştirdi ve kalbim küt küt attı.

“Hadi başka bir şey deneyelim,” dedi aniden. Sonraki saniyede sırtımı onun önüne yapışmış hâlde buldum, kollarını etrafımdan sardı. “Buna arkadan ayı sarılması deniyor. Ne yapardın?”

Vücudumu sağa sola salladım ama onu yerinden kıpırdatamadım. Kolları sımsıkı etrafımda kaldı.

“Senden daha iri ve daha güçlüyüm, yararlanabileceğin zayıf noktalarımın olmadığı avantajlı bir pozisyondayım. Bütün vücudunu kontrol ediyorum. Benim için biraz daha zorlaştırman gerek. Ne yapmalısın?”

“Bilmiyorum,” dedim.

“Daha geniş dur, ağırlığını bırak. Evet, işte böyle. Şimdi, ayağıma basabilirsin. Ya da hayalarımına vurabilirsin.”

Omzumun üzerinden ona baktım. “Neden önce bunu denemiyorum?”

Alessandro ağzı kulağıma değene kadar başını eğdi. “Çünkü duruşunu genişleterek seni yere atmamı ve orada tutmamı zorlaştırıyorsun.”

Bana zarar vermeyeceğini biliyordum ama savunmasız olmak beni en azından biraz olsun korkutmalıydı ama korkutmuyordu. Korkmak yerine dudağımı ısırıp göğsüne yaslandım ve o bedenin altında sıkışmanın nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Rüyamdaki gibi mi hissederdim?

Alessandro burnunu saçlarıma gömüp derin bir nefes aldı. Tutuşu daha da sıkılaştı ama artık beni sadece sol koluyla sarıyordu. Sağ eli yavaşça yoga şortumun üzerinden geçip karnıma ve oradan da daha aşağılara indi.

“Bir kadının beni nasıl bu kadar feci sikip bıraktığını anlamıyorum, Ravenna.” Avucunu kasığımdan kaydırıp bastırarak nefesimi kesti. Arkamı dönmeyi çok istiyordum ama bana sarıışı çok kuvvetliydi. “Yılların planlaması. Çöp oldu.”

Parmakları beni okşadı. Sertçe. Şortumun ince kumaşı doğru düzgün bir engel sağlamıyordu. Külotum sıırıslıklam oldu. Bacaklarımı daha genişçe açıp kolunu kavradıktan sonra eline sürtünmeye başladım. Alessandro’nun ağzı boynumun yan tarafına inip hassas derimi ısırdı.

“Seni gördüğüm andan beri zihnimi bir veba gibi istila ettin Ravenna,” dedi kulağımın yanına yaklaşp ve hemen altına bir öpücük kondurdu. Kızgındı. Hayal kırıklığına uğramıştı. Ses tonundan bunu duyabiliyordum ve tenimi nazikçe ısırmasıyla tamamen çelişiyordu. “Beynimi karıştırıyorsun, artık doğru düzgün düşünemiyorum bile.”

Şortumun bel bandını kavrayıp külotumla birlikte aşağı doğru ittiğinde inledim. Avucu tekrar kasığımın üzerinden kaydđ ve parmağını açıkta kalan vajinamda hissettim, kıvrımlarımın arasından kaydđrdı. Öyle yavaştı ki sanki bir ceza gibi geldi.

“Seni rüyamda görüyorum,” dedim miyavlar gibi, dizlerimi büküp parmağını daha fazla içime almaya çalıştım. Sert aletini belime dayadı ve temasla birlikte titredim. “Yanlıı olduğunu biliyorum ama rüyalarımı yok edemiyorum.”

Parmağı daha derinlerime kaydđ sonra bir parmağını daha ekleyip beni esnetti. “Bana rüyalarından bahset, Ravenna.”

“Hep sensin. Beni alıyorsun. Beni ele geçiriyorsun.”

Boğazından yoğun bir homurtu çıktı sonraki nefeste dilini tenimde hissettim. “Nasıl?”

“Mümkün olan her şekilde,” dedim boğulur gibi.

Alessandro tamamen hareketsizleşti, birkaç saniye boyunca hissedebildiğim tek hareket sırtımda yükselip alçalan göğsüydü.

Küfretti. Dişleri boğazımı sıyrırken sıcak nefesi tenime vurup beni titretti. Elini geri çekip beni çevirdi ve kendimi sırtım duvara dayanmış hâlde buldum.

“Bunun olmaması gerekiyordu,” derken elleriyle kıcımlı kavrayıp beni kaldırdı. Sesi kontrolsüzdü. Gergindi.

Bacaklarımı beline dolayıp yüzünü ellerimin arasına aldım. “Biliyorum,” dedim ve ağzımı onunkine yapıştırdım.

Alt dudağımı ısırp dişlerinin arasında çekti, aletiyle beni dürterken dudağımı emdi. Kısa saçlarının arasından geçirdiğim parmaklarım da vücudumun kalanı gibi titredi. Bunun nasıl hissettireceğini o kadar uzun süre hayal etmişim ki ve bu en çılgın hayallerimin bile ötesindeydi. Sadece öpüşüyordum ve ben şimdiden patlamaya yakındım.

“Neden burada olduğumu biliyor musun? Neden bu işi yaptığımı?” diye sorarken boynumdan aşağı öpücükleri sıraladı. Sesi hırçındı. Tonunda bir suçlama vardı.

Elimi vücutlarımızın arasına kaydırıp eşofmanının bağını çözüp aletini çıkardım.

“Neden?” derken sert uzunluğunun ucunu girişimde hissettim.

Alessandro dudaklarını çenemden ağzıma doğru çıkardı ve hedefine ulaşınca durdu.

Aleti, içime doğru yavaşça kayarken, “Buraya kocandan intikam almaya geldim,” dedi dudaklarıma doğru. “Sen de benim intikamımdın, Ravenna.”

Sözlerinde çok fazla kızgınlık vardı. Kendimi tehdit altında hissetmeliydim. Az önce hayatımı sona erdirmeye planını itiraf etmişti ama hem bedenim hem de zihnim bu gerçeği görmezden geliyordu, dudaklarını istemekle fazlasıyla meşgullerdi.

Alessandro aletini çıkarıp sonra tekrar içeri itti, dibine kadar, vücudunu benimkine dayadı. Duvarlarım onu uzunluğu

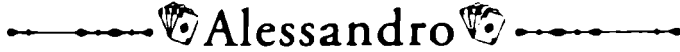
boyunca sıkarken ciğerlerimde hava kalmadı. Alessandro tek kasını bile oynatmadı, vücudu benimkine dayalı, aleti içime gömülmüş bir hâlde öylece durdu.

“Senden nefret ediyorum, Ravenna Pisano,” diye yüzüme kükredi, içime bir kez daha daldı.

Ciğerlerimdeki hava kısa kısa soluklar hâlinde çıktı, vücudum titrerken görüşüm bulanıklaştı. Omuzlarına tutunup çığlık attım, sanki sözlerini kemiklerime kazımak istiyormuş gibi içimi delip geçiyordu. Fakat kendimi bıraktım ve hazzın dalgalarına bindim.

Alessandro hamlesinin ortasında boğuk sesle, “Söylesene bana Ravenna,” dedi. “Kocan da seni böyle beceriyor mu?”

Başımı eğip dişlerimi boynuna geçirdim. “Neden umurunda ki?”

“Neden umurunda ki?” diye fısıldadı ve o sözlerin kafamın içinde tahribat yarattıklarını hissettim.

Neden mi umurumda? Yarattığım kaleden büyük bir parça daha düşerken zihnimin arkasında gök gürültüsü gibi bir ses yankılandı. O parçayı yakalamaya, yerine geri koymaya çalıştım ama öylece hiçliğe karıştı.

Gergin ve ter içinde kalmış bir hâlde, “Cevap ver bana!” diye o meleksi yüzüne kükredim.

Bilmem gerekiyordu. O şerefsizin ona bu şekilde sahip olması fikri bile beni çileden çıkarıyordu. Akıl sağlığım hakkındaki karar hâlâ belirsizdi.

Ravenna enseme kavradı, uzun tırnakları derime battı.

“Rocco iktidarsız,” dedi. “Hiç yapamadı...”

Beynim duyduklarımı algıarken vücudum bir an için hareketsiz kaldı. Siktiğimin Rocco Pisano’su ona asla sahip ola-

mamıştı. Parmaklarımı Ravenna'nın başının arkasındaki uzun siyah tutamlara doladım ve kendimi onun dibine kadar sapladım. Ravenna'nın nefesi kesildi ve ağzımı onunkine yapıştırıp zevkinin o tatlı mı tatlı sesini sadece kendime saklamak için yuttum.

Elimi başının arkasına koyup onu güvende tutarak içine girip çıktım, en sonunda haftalar süren kızılgınlığı ve beni maruz bıraktığı uykusuz geceleri ondan alıyordum. Kendime acımasız tempomun bir ceza olduğunu söyledim. Onun için miydi? Benim için miydi? Yeminime ihanet etmeme sebep olduğu için onu mahvetmek istedim. Son sekiz yıldır uğruna yaşadığım her şeyi yok ettiği için. Zihnimin içinde kuvvetli bir fırtına koparken kendimi buna inanmaya zorladım. Kalem sarsıldı ve yapıdan sayısız parça döküldü, intikamımın parçalarını bir kenara attı. Düşen parçalar o kadar fazlaydı ki onları asla geri toplayıp bir araya getiremeyecektim.

Kuzgun saçlı meleğin, öldürmek için yemin ettiğim kadının içine kafamda aynı sözleri tekrarlayarak girip çıkıyordum.

Ondan nefret ediyorum. Nefret ediyorum.

Yine de elimi başının arkasından çekemiyordum, biz delilik girdabının içinde yanarken onun en ufak bir zarar görmesini göze alamıyordum.

Ravenna kollarımı sıkı, zevkle titrerken tırnaklarını derime batırıyordu. Hızımı artırdım, gözlerimi yüzüne diktim. Gözlerim içlerine giren ter damlaları yüzünden yanıyordu ama bırakın onları silmeyi, gözümü kırpmaya bile cesaret edemedim. Boşaldığında onu görmek zorundaydım. Onun yıkımına şahit olma ihtiyacı ilkel ve amansız bir histi. Ravenna sırtını yay gibi gerdi, aletimin etrafında kasılırken dudaklarından kendinden geçercesine bir çığlık çıktı. Son bir hamleyle birlikte kendimi içine gömdüm ve dölüm içini doldururken kükredim. Çıkan

ses gırtlaktan ve boğuktu, aynı anda hem bir zaferin hem de yenilginin haykırışıydı.

Gözlerimi yumup alnımı alnına dayadım. Ben ne yapmıştım?

Yumuşak, günahkâr dudaklar benimkilere dokundu. Sıcak nefesi yüzüme vurdu. Yapmam gereken son şey olmasına rağmen öpüşüne karşılık verdim. Elimde değildi. Dillerimizin her darbesi, her minik ısırık aynı anda hem cennet hem de cehennemdi. Haz ve acı.

Bir parçam ebediyen bu şekilde, kollarımda onunla kalmak istiyordu. Ancak diğer parçam öfkeyle haykırıyor, bana hain diyordu. Ruhumda bir üstünlük savaşı patlak verip parçalara ayırdı. Acı adeta fizikseldi, taraflardan biri en sonunda galip gelinceye kadar beni avucunun içinde tuttu.

Ravenna'nın saçını bırakıp dudaklarımı dudaklarından çektim.

“Bu bir daha tekrarlanmayacak,” deyip onu yere indirdim.

BÖLÜM 15

—♥ Ravenna ♥—

“**B**irinin Rocco’yu öldürmeye çalıştığına inanamıyorum!” Capo Giancarlo Medici’nin karısı Eleonora şaşkınlıkla konuştu. “Yıkılmış olmalısın canım.”

Garsonun elindeki tepsiden bir kadeh şarap aldım ve büyük bir yudum içtim. “Evet. Korkunç bir şey.”

“Kimin yaptığını biliyor muyuz?” Sanki uzun zamandır sırdaşmışız gibi kulağıma fısıldamak için öne doğru eğildi. “Sırp-
ların yapmış olabileceğini duydum. Aralarındaki sürtüşmenin intikamı olarak.”

“Belki de.” Bir yudum daha içip salonun köşesinde duran siyah takım elbiseli, iri figüre doğru baktım. Gözlerim onu bulduğu anda yüreğim bir kez daha kanamaya başladı.

Alessandro bu sabah aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Beni yarınlar yokmuş gibi becermiş, bana hayatımın en iyi seksini yaşatmış sonra da tek kelime etmeden kapıyı ardından çarparak beni kütüphanede bırakmıştı. Orada terli ve endişeli, menisi bacaklarımdan aşağı damlarken durmuş, kim bilir ne kadar süre o kapıya bakmış ve ağlamıştım. Kafa karışıklığı. Acı. Pişmanlık. Neler olduğunu ve neden öyle hışımla

çıkıp gittiğini anlamaya çalışırken tüm bu duygular göğsümde fırtınalar koparmıştı.

Sen benim intikamımdın, demişti.

Onun için sadece bu muydum? Kocamın yaptığı bir şey için intikam mıydım? Tüm o öpüşler ve okşamalar bir yalan mıydı? Evet, muhtemelen öylelerdi.

Elimdeki şarap kadehine baktım ve yutkundum. İntikam seksinden başka bir şey olmadığı bir adama âşık olmuştum. İçimden hüznünlü bir kahkaha kaçtı. Yaşamış en büyük aptal ben olmalıydım çünkü onun da bana karşı hisleri olduğunu düşünmüştüm. Sanırım söyledikleri doğrudu, âşık bir kadından daha kör ya da aptal bir şey yoktu.

Eleonora, “Pekâlâ, Sırlarsa da hiç şaşırmam,” diye devam etti. “Kesinlikle hepsi kaçık. Serafina bana Popov denen adamın kulübündeki bar tezgâhında bir adamın parmağını kestiğini gördüğünü söyledi. Bunu müşterilerin önünde yapmış. Tam bir hayvan.”

Eleonora'nın saçmalıklarını duymazdan gelip Alessandro'yu gözlemledim. Ellerini arkasında kavuşturmuş, yüzünde acımasız bir ifadeyle kalabalığı izliyordu. Bütün akşam, ona doğrudan bakmaktan kaçınmaya çalışmışım çünkü ona bakmak çok acı veriyordu ama gözlerim tıpkı mıknaş gibi ona çekilip duruyordu. Tıpkı şu anda olduğu gibi.

Kütüphanede olanlardan sonra öğleden sonra kocamı ziyaret edip eşlik görevimi yerine getirebileyim diye beni hastaneye götürünceye kadar onu görmemiştim. Oraya gidişimiz hastane ziyaretimden daha uzun sürmüştü. Bunu göstermelik yaptığımızı Rocco da ben de biliyorduk çünkü Tanrı esirgesin, aramızda sorun olduğunu biri fark edip yorumda bulunabilirdi. Odasına girip benden getirmemi istediği şeyleri teslim etmiş ve

oradan ayrılmıştım. Birkaç dakikadan kısa sürmüş olsa da yeterince hızlı gelmemiştii ve oradan çıkmak için sabırsızlanmıştım.

O görevimi yerine getirdiğimde Alessandro beni alışveriş merkezine götürmüştü, daha fazla kıyafet satın aldıktan sonra da annemin evine bırakmıştı, böylece satın aldığım şeyleri Bayan Natello'ya satsın diye anneme bırakmıştım. Eve geri döndüğümüzde Alessandro odasında kaybolmuş, bu lanet partiye gelme zamanı gelene kadar ortaya çıkmamıştı.

Alessandro başını kaldırdı ve kısa bir an için bakışlarımız birleşti ama hemen gözlerini kaçırdı. Acıdı. Özellikle de hiç bu sabah onun vücuduyla sarmalanmış, sıcak nefesi yüzümde ve aleti içimdeyken hissettiğim gibi hissetmediğim için. Kendimi...özgür hissetmişim. Sanki hiçbir şey ve hiç kimse bana ulaşamayacak ya da beni bir daha incitemeyecek gibi hissetmişim. Onun varlığı aşılmaz bir duvardı, beni koruyor ve zarar görmemi engelliyordu.

Kocamı aldattığım için utanmalıydım ama utanmıyordum. Zamanı geri alabilseydim, her şeyi yeni baştan yapardım. Alessandro'nun bedenini tekrar yanımda hissetmek istiyordum ve bu sadece seksle ilgili değildi. Onunla ilgiliydi. Tanıştığımız günden beri ona karşı bir çekim hissediyordum. Onun da bana karşı bir şeyler hissettiğini düşünmüştüm. Acınası sevilme ihtiyacımla, kendime orada olmayan şeyleri görme izni vermişim. O sadece *ödeşmek* için patronunun karısını becermek istiyordu.

"Ravenna, canım?"

"Pardon." Gözlerimi çabucak korumamdan kaçırdım. "Düşüncelere dalmışım."

"Bu anlaşılır bir şey. Rocco için endişeleniyor olmalısın. Eve ne zaman dönebileceğini söylediler mi?"

Bu sözle birlikte safra boğazıma çıktı. "Birkaç hafta içinde."

“Ah, o kadar uzun mu? Onu özlüyor olmalısın. İkiniz öyle güzel bir çiftsiniz ki.” Gülümsedi ve tam bir şey söyleyecekti ki salonun bir yerlerinde bağırışlar koptu.

Masalardan birinde toplanmış bir gruba doğru, yaşlı bir adamın başka bir adama yumruk savurduğunu görmek için tam zamanında döndüm.

“O adamın ayaklı bela olduğunu biliyordum,” dedi Eleonora yanımdan. Başıyla, yumruktan kaçan ve rakibinin karnına tekme atarak karşılık veren daha genç adamı işaret etti.

“O kim?” diye sordum.

“Damian Rossi. Ağabeyi Şikago’nun Don’u.” Pis pis güldü. “Ortensia onun yatakta tam bir canavar olduğunu söylüyor.”

“Buraya gelmesine izin var mı?” diye sordum. Diğer Cosa Nostra ailelerinin Don’umuzun izni olmadan New York bölgesine girmeleri kesinlikle yasaklanmıştı.

“Ajello onun ağabeyiyle büyük bir iş yapıyormuş. Damian onay almış olmalı, ki eminim yakında o onay iptal edilecektir. Onu boğmaya çalışan şu adam, Ortensia’nın kocası.”

Güvenlik görevlileri Damian Rossi’ye yaklaşıp onu etkisiz hâle getirmeye çalıştı. Tüm o kargaşa içinde ihanete uğrayan koca bir şeyler bağırıp ceketine uzandı. Sonraki saniyede ne olduğunu görmedim çünkü siyah takım elbiseye bürünmüş bir kas yığını gözlerimin önünde beliriverdi. Bir el silah sesi duydum.

İki koca kol etrafımı sardı ve Alessandro beni odanın diğer ucuna doğru taşıırken kendimi ayaklarım yerden kesilmiş bir hâlde buldum. Nereye gittiğini ya da neler olduğunu göremiyordum çünkü yüzüm ve vücudum onun önüne yapışmış hâldeydi. Sadece Alessandro’nun arkasından gelen bağırışları ve silah sesini duyabiliyordum. Bu sırada Alessandro gezintiye çıkmış gibi ilerlemeye devam ediyordu. Onun iş kolunda bu

rürden saçmalıkların sürekli olduğunu anlıyordum ama etrafta silah sesleri varken koşmamız falan gerekmez miydi?

“Gezintiye mi çıktık?” diye mırıldandım göğsüne doğru.

“Hayır.”

“O zaman belki daha hızlı yürüyebilirsin?”

“Hiçbir kurşun sana isabet edemez, Ravenna.”

Elbette edemezdi, bütün vücudum onunkiyle kaplıydı!

“Sana edebilir!” diye bağırdım.

“Bunun olma ihtimali çok düşük.”

Arkamızda kaos azalmış gibiydi çünkü artık sadece sessiz mırıltılar duyuluyordu. Konukların çoktan panikten dedikoduya geçiş yaptıklarına şüphem yoktu. Alessandro’nun ölçülü adımları duraksadı ve beni yere indirdi ama kollarını sıkı sıkı dolanmış hâlde tuttu.

“Kıpırdama,” dedikten sonra beni bıraktı ve odayı araştırmak için döndü.

Gülünç genişlikteki sırtı dışında bir şey göremiyordum, o yüzden arkasından bakmak için biraz yana eğildim. Damian Rossi, birkaç adam tarafından sürüklenerek götürülüyordu. Tepesi atmış ama zarar görmemiş gibiydi. Diğer adam, Ortensia’nın kocası, yakındaki bir sandalyeye çökmüş çenesine bir buz torbası tutuyordu. Konukların geri kalanı üçer, dörderli küçük gruplar hâlinde toplanmış kendi aralarında kıs kıs gülüyor ve daha fazla içki getirmeleri için garsonlara el sallıyorlardı. Tipik bir durumdu.

“Güvenli,” dedi Alessandro.

Yanımdan dolanırken ona bakmadım bile, doğruca Eleonara’nın Pietro ile birlikte durduğu bara doğru yöneldim. Alessandro’nun kollarıyla sımsıkı kucaklanma hissi geçmedi. Daha fazlasını istedim. Sadece onun besleyebildiği anlık bir bağımlılık gibiydi. Bundan nefret ettim.

Barmene, “Cin tonik,” dedim ve Eleonara’nın sağına geçtim.

Eğer kocam burada olsaydı kriz geçirirdi. Rocco Pisano’nun karısı asla şarap dışında bir şey içerken görülmemeliydi. Pekâlâ, sikerler Rocco’yu. Ve sikerler *Rocco’nun karısını*. Ben kendi sevdikleri ve sevmedikleri olan bir bireydim. Şaraptan nefret ediyordum. Rocco, olduğum kişiyi bastırmak için elinden geleni yapmıştı ve ben de ona izin vermiştim. Her aşağılayıcı sözde, her vuruşta, geriye neredeyse hiçbir şey kalmayınca kadar daha da derine batmama izin vermiştim. Aklımın başıma gelmesi için korumam tarafından becerilip bir kenara atılmam gerekmişti.

“Tanrım, berbattı,” diye haykırdı Eleonora. “Kurşunlardan biri tavana zarar verdi. Bu yeri bir daha kiralamamıza izin vereceklerini sanmıyorum.”

“Herhâlde vermezler.” Omzumu silkip barmenin önümdeki bardak altlığına koyduğu bardağı aldım ve büyük bir yudum içtim.

“Giancarlo’yu bulmam lazım. Belki müdürü ikna edebilir. Pietro, Ravenna’ya eşlik edebilir misin?”

“Tabii ki.” Pietro başını salladı. “Sen nasılsın, Ravenna?”

“Düğünümle kıyaslandığında, bu sadece küçük bir arbede.”

“Evet, o geceyi hatırlıyorum.”

“Ben de hatırlıyorum. Hem de çok iyi,” dedim.

Düğün ziyafetim sırasında, herkes dışarıda havai fişek gösterisini izlerken İrlandalı paralı askerler saldırmıştı. Birkaç kişi ölmüştü ve Rocco sabaha kadar yetkililerle uğraşmak zorunda kalmıştı. Eve öfkeyle gelerek beni becermeye çalışmıştı. Sonra da onun yerine beni dövmüştü.

“Nino bana Rocco’nun geçen gece güvenlik elemanlarından birini kaybettiğini söyledi. Federico, değil mi? Zavallı piç kurusu, yemek yerken öyle boğulması...”

Bu kadın söz konusu olduğunda ne yapacağımı bilemiyordum. Ondan nefret ediyor olabilirdim ama aletim etmediğimi söylüyordu. Bana hissettirdikleri daha önce hiç yaşamadığım şeylerdi. Natalie'yle bile. Karımı seviyordum ama konu Ravenna olunca, ona olan ihtiyacım artık inkâr edebileceğim bir arzu değildi. Derimin altına yerleşmişti, ruhuma bir dövme gibi işlemişti. Hangi ara onu korumak, planımı gerçekleştirmek için onu öldürmekten daha önemli olmuştu? Bir kadını kurtarmak demek diğerine ihanet etmek demekti, mezarında verdiğim sözüme ihanet etmekti. Ama Ravenna'nın hayatını almak? Silahımı kendi kafama dayasam yeri ydi.

Taş basamaklardan çıkıp malikânenin içine girdim. Neredeyse gece yarısı olduğu için koridordan yatak odama doğru yürürken ortalıkta kimse yoktu. İçeri girdiğimde ceketimi ve silah askımı çıkardım, evin planlarını açıp köşedeki ufak masanın üstüne yaydım. Ravenna'yı düşünmemi engellemesi için bir şeyler yapmam gerekiyordu.

İki saat sonra zemin katın zayıf noktalarını işaretlerken dokuzuncu defa hata yapmamın ardından kalemi odanın karşısına fırlatıp kâğıtları bir kenara ittim.

Odamdan çıkıp boş antrede volta attım ve merdivenden ikinci kata çıktım. Gecenin ilerleyen saatleriydi, sahanlıktaki ayaklı saatini tik takları dışında ev sessizdi. Sola dönüp koridorun sonuna doğru ilerledim, Ravenna'nın yatak odasının kapısında durdum. Dikkatlice çevirdiğim kapı kolu avucumun altında soğuktu, kapıyı itip biraz açtım. Ravenna uyuyordu, uzun saçları yastığına dağılmıştı. Kabarık, beyaz battaniyesi ayaklarına dolanmış hâlde ayakucundaydı.

Yatağa yaklaşıp yüzüne ve boynuna düşen bir tutamı çekmek için uzandım. Çok değil, kısa bir süre önce o narin boğazı kesip kanının akışını izlemeyi hayal ediyordum. Ama şimdi?

Şimdi herhangi birinin ona bir şekilde zarar vermesi fikri bile beni tamamen deliye çeviriyordu.

Bu işi alıp buraya geldiğimde her şey çok kolay olacak gibi gelmişti. Bir amacım ve ona ulaşacağım bir yol vardı. Fakat Ravenna Pisano'nun ve onun hüznünlü yeşil gözlerinin her şeyi altüst edeceğini hesaba katmamıştım.

Başka bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacım vardı. Aklımı Ravenna'dan uzaklaştıracak her şey olurdu. Planımda ilerlemem gerekiyordu. Yeniden değerlendir ve adapte ol, ben bunu yapmak için eğitilmiştim. Hiçbir plan, düşmanla temastan sağ çıkamazdı. O yüzden, değişim zamanıydı.

Rocco'nun inşaat işlerini mahvetmek için odaklanma ve günler sürecekle hazırlık gerekecekti ama şu anda ikisini de yapmak için gereken şeylerle başa çıkamayacak kadar yıpranmış hâldeydim. Kan istiyordum. Hemen! Görünüşe göre Rocco'nun babasının ölme vakti gelmişti. Ne yazık ki, Pisano izlemek için orada olmayacaktı.

Elio Pisano'nun evini inceleme fırsatım olmamıştı ve güvenlik görevlilerinin hareketlerini bilmiyordum. Rocco ve Ravenna'ya orada eşlik ederken gördüğüm kadarıyla alarm sistemleri çok basitti ama tüm mülk sıkı bir şekilde korunuyordu. Yeterli devriye keşfi olmadan oraya sızmaya çalışmak çok riskli olacaktı. Ama bunun bir önemi yoktu.

Ravenna'nın uyuyan yüzüne son bir kez bakıp battaniyeyi üzerine çektim ve sessizce odadan çıktım.

Elio Pisano'nun evi diğerk iki evin arasında yer alıyordu. Sol-dakinide bahçe fenerleri yanıyordu ama sağdaki evin etrafındaki çimenlik karanlıkla örtölüydü. İş görürdü.

Komşunun arazisine girmek için kilitli olmayan bahçe kapısını kullandım ve o evi Elio Pisano'nun evine bağlayan çit duvarı boyunca sürünerek, aradaki duvarın üzerinden büyüyen akçağaca çıktım. Etrafı taramak için kalktığımda dallar ağırlığım altında çıtırdayıp eğildi.

Ana kapıda iki nöbetçi vardı ama dış çevrede hiç nöbetçi yoktu. Ancak çit duvarlarının içinde, en az beş adam devriye geziyordu ve ön kapıda daha fazlası vardı. Mülkün tek girişi gibi görünen bahçe kapısındaki kamera dışında, başka bir kamera görmedim.

Ağaçtan aşağı indim ve giriş noktası olarak seçtiğim yere ulaşana kadar çit duvarı boyunca yürüdüm, sırt çantamdan yakalama kancasını ve ipi çıkardım. Z.E.R.O. birimindeki görevlerim sırasında her zaman son teknoloji, basınçla çalışan borda fırlatıcıları kullanırdık ancak onlar çok yüksek yerlere güvenle çıkmak için tasarlanmıştı ve çok gürültülü olma eğilimindeydiler. Normal ev duvarları için eski tip ekipmanlar gerekirdi.

Kanca yerini bulana kadar üç deneme yaptım. İpi kullanarak düz duvara tırmandım, kancayı diğerk tarafta yere atıp aşağı atladım.

Avlunun büyük kısmı iyi aydınlatılmıştı ama etrafa dağılmış ağaçlar ve dekoratif çalılar vardı. Evin arka tarafındaki korumasız kapıya doğru giderken onları siper olarak kullandım. Tam oraya vardığım sırada korumalardan biri köşeyi döndü ve girişin önünde durdu. Beş dakika geçmesine rağmen oradan ayrılmadığında binanın köşesine ulaşmak için gölgeleri ve yeşillikleri kullandım. Korumanın sırtı bana dönüktü ve telefonunda bir şeye bakıyordu. Ona arkasından yaklaşıp elimi ağzına bastırdım

ve diğer kolumu boynuna doladım. Adam çırpınıp kurtulmaya çalıştı ama kolumu daha da sıkarak boynunu kırdım.

Cesedi çalının arkasına taşıdıktan sonra Elio Pisano'nun evinde gördüğüm güvenlik sistemiyle uyumlu alarm bozucuyu çıkarmak için sırt çantama uzandım. Bir dakika sonra içerideydim.

Evin düzeni Rocco'nunkiyle benzerdi; devasa bir giriş ve aynı şekilde dekoratif ahşap merdiven boşluğu, tavanda freskler. Etrafa hızlıca attığım bakışla kimsenin olmadığını gördüm. İkinci kata çıkarken basamaklar ayaklarımın altında gıcırdatıktan sonra sola döndüm. Bu taraftaki dört yatak odası da boştu, o yüzden diğer tarafa yöneldim, tam o anda ayak seslerini ve döşeme gıcırtilarını duydum. Sırtımı duvara dayayıp bıçağımı çıkardım.

Uşak kıyafeti giymiş bir adam sahanlığa adım attı. Sabahın üçünde evde ne iş yapıyordu bilmiyordum ama bugün şanslı günü değildi. Ceketinin önünü kavradım ve bıçağımı boğazına geçirdim. Vücudu birkaç defa seğirirken elim kana bulandı. Ölü uşağı boş yatak odalarından birine taşıyıp arayışına devam ettim.

Elio Pisano'nun yatak odasını koridorun en sonunda buldum. Dört direkli yatağın ortasına yayılmış yatıyordu, üzerinde baksırından başka bir şey yoktu, horluyordu. Taktik yeleğimin cebine uzanıp şırınganın bulunduğu ufak bir kutu çıkardım ve yatağa yaklaştım.

Birkaç dakika boyunca Rocco'nun babasını izledim, olacakların heyecanıyla keyiflendikten sonra elimle ağzını kapatıp iğneyi boynuna gömdüm. Elio'nun gözleri açılıverdi ve içlerinde gördüğüm panikten zevk aldım. Elini kaldırıp kolumu kavradı ama sonra göğsüne geri düştü. Vücudunun geri kalanı gibi gevşemişti.

Elimi ağzından çektim ve diğer elimdeki boş hipodermik iğneye bakan pörtlemiş gözlerini izledim.

İğneyi kutusuna geri koyarken, “Kullanışlı, küçük bir ka-
nışım,” dedim. “Ordu bazen bunu kullanır. Vücudu felç ettiği
için kişi konuşamaz ya da hareket edemez.”

Baldırımdaki bıçağı kılıfından çıkardım ve kenarını başpar-
mağının ucuna yerleştirdim.

“Eğlenceli kısmını bilmek ister misin? Acıyı uyuşturmuyor.”
Gülümsedim ve parmak etinin bir kısmını kestim.

Daha önce sadece bir kez bir adamın gözleriyle çılgılık attığı-
na şahit olmuştum. On yıldan uzun bir süre önceydi, Kai’ın bir
görevden sonra firar ettiği ve sonrasında Kruger’in ona bir ders
vermeye karar verdiği zamandı. Az önce Elio’da kullandığım ila-
cın aynısını Kai’ya da vermiş ve onu gelişigüzelce bıçaklamıştı.
Ama o zaman ile şu an arasında çok büyük bir fark vardı. Kai’ın
gözlerinde öfke dolu bir çılgılık vardı. Elio’nun gözlerinde ise
sadece dehşet vardı.

“Sana bir hikâye anlatayım.” Bıçağı Elio’nun elinde ve ön
kolunda gezdirdim, ucunu sürttüğüm yerde sığ bir kesik açtım.
Kanama ihtimali olmadan, ciddi bir acı vermeye yetecek ka-
dardı. “İlkbaharda çiçek açan ağaçların kokusunu sevdiği için
mahallede sabah yürüyüşüne çıkan bir kadının hikâyesi.”

Dirseğine ulaştığımda durdum. Vücutta yüzeye yakın sinir-
lerin olduğu, acıya daha duyarlı belirli bölgeler vardı; parmak
uçları, dizler, ayak kemeri, kaval kemiği, dirsekler. Bıçağın ucu-
nu onunkinin tam ortasına, ulnar sinire⁸ gömdüm.

“Süslü arabası olan bir adam, kırmızı ışıktaki geçti ve karşıdan
karşıya geçen kadına çarptı,” diye devam ederken bıçağı etinde
çevirdim. “Herif sarhoştı ve hız limitinin iki katıyla gidiyordu.
Arkasına bile bakmadan olay yerinden kaçtı.”

⁸ Dirsek kemiği siniri. -çn.

Burun deliklerim idrar kokusuyla doldu. Başımı kaldırdığımda Elio'nun gözlerini kan çanağına dönmüş hâlde buldum, alnını kaplayan bir ter tabakası vardı. Üzerine doğru eğilip bıçağı boğazında gezdirerek ardında ince, kırmızı bir iz bıraktım.

“Şoförün babacığı, New York'un yeni donunu etkilemeye çalışan taze Capo, her şeyi örtbas ettiğinden öyle bir emin oldu ki, suçluyu bulmam yıllarımı aldı.”

Bıçağın kenarını boğazından kaydurdım, kesiği derin tutmadım sonra da aşağıya doğru devam ettirip tam kalbinin üstünde durdum. Bıçağı yerine getirdiğimde ağzımı kulağına dayayana kadar başımı eğdim.

“O kadın benim karımdı,” diye fısıldadım. “Kendi kanından ve sidiğinden bir gölün içinde ölürken, oğluna ne yapacağımı düşün.”

Bıçağı daha sertçe kavradım ve kabzasına kadar kalbine sapladım.

————— ♥ R a v e n n a ♥ —————

Kapı kolunun dönme sesi ve ağır adımların altında gıcırdayan döşemeler beni uyandırdı. Gözlerimi açtım ama hareket etmeye cesaret edemedim. Bir an için tecavüze yeltenmeye gelen Rocco olduğunu sandım. Sonra hatırladım; o burada değildi. Kalkıp yatakta oturdum, örtüyü göğsüme yapıştırıp tutarken Alessandro'nun balkon kapısının yanındaki tekli koltukta oturduğunu fark ettim. Pencereden sızan soluk ışığa bakılırsa sabahın erken saatleri olmalıydı. Hiç uyumamış gibi görünüyordu ve üzerindeki tuhaf kıyafet de beni şüpheye düşürdü.

“Odamda ne yapıyorsun?” diye sordum. Siyah kargo pantolon ve uzun kollu tişörtten oluşan kıyafetine baktım. Koltuğun kolundan siyah bir askeri yelek sallanıyordu. Kütüphanedeki

savunma derslerim dışında onu takım elbise dışında bir şey giyerken görmemiştim.

Alessandro cevap vermedi, sadece bana dik dik bakmayı sürdürdü.

“Dışarı çık,” diye patladım. “Dün istediğin şeyi aldın. Bir daha olmayacak. Dışarı.”

Burun delikleri genişledi ve dudaklarından boğuk bir homurtu çıktı. Elllerine baktım. Koltuğun kollarını tutuyordu, vücudu gergindi. Üzerindeki kollarını dirseklerine kadar sıyırmıştı, kollarındaki gergin kasları ortaya sermişti. Sağ elinde ve parmaklarında koyu kırmızı lekeler vardı.

“O kan mı?”

“Evet,” dedi dişlerini sıkarak. “Dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum.”

“Ne türden bir dikkat dağınıklığı bir insanı dirseklerine kadar kana bulaştırır?”

“Öldüren türden.”

Gözlerimi kırpıştırarak dehşetin omurgamdan aşağı akmasını bekledim ama bu olmadı. Kocamın evde olduğu düşüncesi kaçıp saklanma isteği uyandırıyor ama Alessandro’nun belli ki birinin hayatına son verdikten sonra benden sadece birkaç adım ötede oturuyor olması beni hiç korkutmuyordu. Beni korkutan tek şey onun kucağına kıvrılmak için duyduğum ihtiyaç ve bunun her şeyi daha iyi hâle getireceğine olan inancımdı.

“Peki neden böyle uç noktada bir dikkat dağınıklığına ihtiyaç duydun?” diye sordum.

“Seni düşünmeyi bırakmak için, Ravenna.” Koltuktan kalktı ve yatağımın ayakucunda durana kadar birkaç adım attı. “Kor-karım işe yaramadı.”

Yatak örtüsünü kenarından tuttu. Çektiği kumaş ellerimden kaydığında onu alıp kenara attı. Uyurken geceliğim belime ka-

dar sıyrılmış, mavi dantel külotumu tamamen ortaya çıkarmıştı. Alessandro'nun gözleri yavaşça vücudumdan yukarı çıkıp da ağzımda durduğunda nefes alıp verişim hızlandı.

“Pietro'dan hoşlanıyor musun?” diye sordu bakışlarım dudaklarımdan ayırmadan.

“Babamın bir arkadaşıydı ve bana karşı hep iyi davranırdı.”

Alessandro'nun gözleri yukarı kalkıp benimkilerle buluştu. “Soruyu yeniden sorayım. Nefes almaya devam etmesini istiyor musun?”

“Evet.”

“Bu durumda, lütfen bir daha ondan seni eve bırakmasını isteme.”

Gözleri tekrar aşağı kayıp bacaklarımdan arasında durakladı.

Alt dudağımı ısırıp yatakta geriye doğru yatarken elimi külotumun içine kaydırdım. “Beni eve kimin bıraktığı neden umurunda?”

Ayak bileklerimden tutup beni yatağın ucuna doğru çekerken, “Umurumda değil,” diye bağırdı.

Avuç içlerini yavaşça bacaklarımdan yukarı doğru kaydırırken tenini benimde hissetmek vücudumdaki rüyelerin diken diken olmasına neden oldu. Parmakları külotumu kenarlarından kavrarken gözleri okşayışlarının izini takip etti ve benimle göz göze geldi. Gözleri iki karanlık havuzdu ve derinliklerinde bir fırtına kopuyordu.

“Bana durmamı söyle,” dedi gergin bir sesle.

Dudaklarımı birbirine bastırıp davet edercesine kalçamı kaldırdım.

Gözlerinde bir şey parladı. Çok kısacık bir saniye için fırtına dindi, ardındaki saklı sırları görmeme izin verdi. Bir an için oradaydı sonraki anda gidiverdi, bir kez daha tutku ve arzunun

arkasına gizlendi. Gördüğüm şeylerin ne olduğunu çözecek zamanım yoktu, sırları kilitli kaldı.

Dantel kumaşı kaydırıldığı anda yere dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü bacaklarımın arasına gömdü.

Dilini ilk kaydırışıyla birlikte benden bir inilti kaçtı. Daha önce hiç oral seks deneyimim olmamıştı, hatta aklımdan bile geçirmemiştim. Fazla şehvetliydi. Müstehcendi. Bir erkeğin bu denli yaklaşmasına izin verecek kadar rahat hissedeceğimi düşünmemiştim.

“Daha hızlı,” diye fısıldadım.

Yalvarışımı duymazdan gelerek dilini aynı yavaşlıkla içeri ve dışarı kaydırmaya devam etti. Bana işkence ediyordu. Avuçlarıyla uyluklarımı okşuyor, dokunduğu her yerde derimi yakıyordu. Ayak bileklerime ulaşınca bacaklarımı ayırıp beni daha da açtı.

“Günlerdir bunu yapmanın hayalini kuruyordum,” dedi yalamalarının arasında. “Senin güzel ıslaklığını yemeyi. Şüphelendiğim kadar tatlı olup olmadığını görmeyi.”

“Peki öyle mi?” Sözlerim karşısında tamamen şok olmuş bir hâlde sordum.

“Evet. Fantezilerimdekinden bile daha tatlı. Yasak bir meyve, tadına bakmaya cüret ettiğim için beni doğruca Hades’e göndereceğinden eminim.” Kokumu içine çektiğinde nefesinin tenime vurduğunu hissedebiliyordum. “Lanetlendim.”

O benimle ziyafet çekerken omurgamın dibinden bir titreme başladı ve beni bir dalga gibi yıkadı, dilinin her darbesi öncekinden biraz daha hızlıydı. Sol elini uyluğumun içinden geçirip parmağını içime kaydırды, ağzıyla işkencesine devam ediyordu. Hızla nefes alırken sırtım yataktan kalktı. Bacaklarımın arasında ıslaklık birikti, titrerken yüzüne damladım.

Alessandro sularımı yalamaya devam ediyor, parmağını daha da derinime kaydırıyordu.

Yalamalarının arasında, “Boşal benim için, zümrüt gözlü meleğim,” diye fısıldadı ve dudaklarını klitorisime bastırıp emdi.

Göz kapaklarımın arkasında beyaz ışık patladı. Alessandro klitorisimi mahvetmeye devam ediyordu, tam aklım başımdan gitmeye başladığında bir parmağını daha sokuverdi.

Çığlık attım.

Yüksek sesli ve vahşi bir çığlıktı. Tutkudan ama aynı zamanda özgürlükten atılan bir çığlıktı. Sonunda zincirlerinden kurulan, özgürleşmiş bir ruhun şuh çığlığıydı.

Alessandro bir öpücük kondurup parmaklarını çıkardıktan sonra ayağa kalktı. Ben hâlâ artçı şoklarla titrerken yerden battaniyeyi aldı ve üzerime örttü. Sonra dönüp kapıya yöneldi.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum.

Elini kapı koluna koyarak durdu ama arkasını dönmedi.

“Kişisel cehennemime geri dönüyorum, Ravenna.”

BÖLÜM 16

—♥ Ravenna ♥—

Kahvaltıya inmek için odamdan çıktığım sırada hizmetçi köşeden döndü ve koşturarak bana doğru geldi. “Ana kapıdaki koruma aradı Bayan Pisano. Bay Nino sizi görmeye geliyor.”

“Nedenini söyledi mi?”

“Hayır. Sadece acil olduğunu söyledi.”

Ne olmuş olabileceğini merak ederek koridordan koşup merdivenlerden aşağı fırladım. Hizmetçi önüme atılıp ön kapıyı açtı.

“Ravenna.” Nino içeri girerken başıyla selam verdi. “Konuşmamız lazım.”

“Ne oldu?”

“Burada olmaz,” dedi ciddi bir sesle.

“Tamam.” Onu girişten geçirip Rocco’nun ofisine doğru götürdüm ve içeri girdiğimizde sürgülü kapıyı kapattım. Nino pencerenin yanındaki deri kanepeye oturdu ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi.

“Elio öldü,” dedi.

Kafa karışıklığıyla gözlerimi kırıştırdım ve kendimi karşı-sındaki tekli koltuğa bıraktım. “Hasta olduğumu bilmiyordum. Daha bir hafta önce gördük, iyi görünüyordu.”

“Doğal sebeplerden ölmedi. Dün gece birisi evine girdi ve onu yatağında öldürdü. Görünüşe göre önce işkence etmişler.”

Alessandro’nun kan lekeli elinin görüntüsü gözlerimin önünden geçerken koltuğun yastıklı kollarını sıktım. İki saat önce benimle ziyafet çekerken tenimi okşayan eli. Islandığımı hissettim ve vücudumun tepkisi karşısında dehşete düşerek dizlerimi hızla birbirine bastırdım.

“Nasıl öldü?” diye sordum.

“Kalbinden bıçaklanarak.”

“Kimin yaptığını biliyor musun?”

“Hiçbir fikrim yok.” Başını iki yana salladığında rahatladığımı gizlemeyi başardım. “Sırlar yapmış olabilir. Rocco kendisini vuran tetikçiden onların sorumlu olduğuna inanıyor, o yüzden dün gece Popov’un kulübüne saldırımları için paralı askerler yolladı. Sırlar kulübe yapılan saldırıya misilleme yapmış olabilirler ama zamanlama çok sıkış tepiş. Onların yapmış olmalarına imkân yok.”

“Rocco babasının öldüğünü biliyor mu?”

“Hayır. Ona sen söylersen daha iyi olur diye düşündüm.”

Ürpertimi zorlukla bastırdım. “Evet, hazırlanır hazırlanmaz hastaneye gideceğim.”

“Güzel. Biz neler olduğunu öğrenene kadar Alessandro olmadan evden çıkmamaya dikkat et,” dedi. “Ben kendim giderim.”

Nino gidince üzerimi değiştirmek ve yeni bir külot giymek için odama döndüm. İç çamaşırı çekmecemin önünde dururken, içimde alışılmadık bir isyan dürtüsü yükseldi. Çekmece-den çıkardığım yeni külotlara baktıktan sonra onları geri atıp

çekmeceyi kapattım. Kocamla görüşmeyi, bunu başka bir erkeğe olan ilgimin kalıntılarını taşıırken yapacaktım.

Gerçekten giymekten hoşlandığım birkaç kıyafetten birisi olan soluk şeftali rengi bir pantolon ve ceketini seçtim. Rocco siyahlar ve kırmızılar gibi koyu renkler giymemi tercih ediyordu. Bu takımı tutmama izin vermesinin tek nedeni, ceketindeki markanın logosunu gösteren büyük, altın rengi düğmeleriydi.

El çantam şifonyerin üzerinde duruyordu, ona uzandığımda gördüğüm manzara karşısında nefretle doldum. Diğer kadınlar çantalarını kendileri için en önemli eşyaları taşımak için kullanırdı; belgeler, cüzdan, telefon. Benim çantamdaki şeyler, git-tikçe nefret ettiğim ufak bir makyaj çantası ve iki paket kâğıt mendildi. Kimliklerim Rocco'nun kasasında kilitliydi ve para taşımama izin verilmiyordu. Telefonumu genelde komodinin üzerinde bırakıyordum. Kocam dışında kimseyi arayamadıktan sonra taşımamanın manası neydi? Çantam, onun benden aldıklarının başka bir hatırlatıcısıydı. Benden almasına izin verdiğim şeylerin. Bakışlarım çantadan ayrılıp şifonyerin üstündeki aynaya kaydı. Yansıma odaklandım, büyük elmas küpelere, ışığın taşlardan ve parlayan altından yansımasına baktım. Uzun saçımı tepeden topuz yapmıştım, mükemmel bir sıkılıkla toplanmıştı ve ağır makyaj yüzümü kaplıyordu.

“Kimsin sen?” diye fısıldadım. Aynadaki kadın bana benziyordu ama hiçbir ortak noktamız yoktu.

Elbette bir cevap yoktu. Yabancıya uzun bir süre boyunca bakıp yüzümdeki çizgilerden daha fazla benzerlik bulmaya çalıştım ama bulamadım. O piç kurusu bana diğer her şeyle birlikte kendimi de kaybettirmişti.

Yansıma son bir bakış attuktan sonra koltuktan paltomu aldım, bir yandan da boşta elimle topuzumdaki tokaları çekip çıkardım.

Merdivene doğru giderken topuklu ayakkabılarımın sabit temposu teker teker çıkarmaya devam ettiğim iğnelerin yere çarparken çıkardığı narin tıngırtılarla birlikte yankılandı. Sahaneliğe ulaştığımda arkamda odama doğru küçük, siyah saç tokalarından oluşan bir yol vardı.

Alessandro yüzünde karanlık bir bakışla merdivenin dibinde duruyordu. Bu sabah, bana haftalardır ilk yemeğini yiyen bir adamın açlığıyla yumulmuştu sonra da ortadan kaybolmuştu. Veda cümlesini düşünmeden edemiyordum. Kişisel cehennemine geri döneceğini söylemişti. Bununla neyi kast etmişti? Ben düşmanın karısıydım ancak yine de ses tonunda övünme, tatmin ya da zafer ifadesi yoktu. Yenilgiye uğramış gibiydi. Başka bir şeyler oluyordu.

Bakışlarım Alessandro'nun gözlerinden dudaklarına kaydı. Hâlâ tadımı alabiliyor muydu? Bu gece yine odama gelecek miydi? Ağzının üstümdeki hissi hâlâ devam ediyordu. Beni derinden sarsan şey, cinsel eylemin kendisinden çok daha fazlasıydı. Bana dokunuş biçimiydi; sanki ben kıymetli, değerli bir şeymişim gibi. Benden nefret ettiğini söylemişti. Okşamaları bana aksini söylüyordu.

Şiddet yanlısı, öfkeli bir adamın nasıl davrandığını hiç bilmek istemediğim şekilde biliyordum. Gülümsemelerine ve yapmacıklıklarına rağmen öyle olan birini hissedebiliyordum. Alessandro'nun düşmanca sözlerine rağmen, kendimi koruma içgüdüm tetiklenmemişti. Kendini savunma dersi sırasında parmaklarını boynuma doladığında bile. Onun kocaman elinin boğazıma dolanması aslında beni heyecanlandırmıştı. Alessandro gibi bir adamın üzerimde o türden bir güç kullanmasına izin vermekte çok çekici bir yan vardı. Eğer isteseydi boynumu kolayca kırabilirdi ama onun yerine. dokunuşu bana

kendimi güvende hissettirmişti. Korunduğumu hissetmiştim. Beni tahrik etmişti.

Çünkü saçımın teline bile zarar vermeyeceğini biliyordum.

“Neden evden bu hâlde çıktın?” Rocco yataktan hırladı. “Saçlarını her yöne savurarak dolaşan lanet olası bir köylü değilsin sen!”

Ellerimin titrediğini görmesin diye paltomun ceplerine soktum ve derin bir nefes aldım. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

“Sikimde değil!” Kükrerken suratı kıpkırmızı oldu ve yatağın yan tarafından eğilip iyi durumdaki eliyle banyo kapısını işaret etti. “Hemen banyoya girip saçını düzelt!”

“Saçımda bir sorun yok,” dedim. “Nino sana bazı bilgiler vermemi istedi.”

“Ne bilgisi?”

“Baban öldü.”

Rocco’nun vücudu hareketsizleşti ve yüzünden çeşit çeşit duygular geçti. Şok. İnkâr. Sonrasında da saklamak için büyük çaba sarf ettiği, zorlukla algılanabilen bir heyecan.

Kocamın babasıyla olan ilişkisi hep müphemdi. Bir yandan, Elio’ya saygı duyuyor ve durmaksızın onun onayını arıyordu, öte yandan Rocco’ya saygı göstermediği için Rocco babasından nefret ediyordu. Elio, herkesin içindeyken Rocco’nun Don’un en güvendiği adamlarından birisi olmasıyla övünürdü ama kapalı kapılar ardındayken oğlunu hor görmekten zevk alır, onun patronun sağ kolu olacak kadar iyi olmadığını söylerdi.

“Nasıl öldü?” diye sordu.

“Dün gece evinde öldürüldü.”

Rocco’nun gözleri inanılmaz derecede büyüdü. “Yalan söylüyorsun!”

“Söylemiyorum.”

Rocco’nun yüzü kırmızının daha da koyu bir tonuna büründü, burun delikleri genişledi ve boynundaki damar nabız gibi atmaya başladı. Yatağın üzerinde duran telefonuna uzanıp huysuz bir çocuk gibi onu bana fırlattı. Niyetini tam zamanında fark edip kenara kaçtım ve telefonunun kapıya çarpıp yere düşmesine izin verdim. Çömelip telefonu elime alırken gözlerim Rocco’nun köpüren hâlinden ayrılmadı.

“Bu, bunu yaptığın son sefer,” dedim. “Senin kum torban olmaktan bıktım usandım. Bir daha bana el kaldıracak olursan doğruca Don’a gideceğim.”

“Seni küçük kaltak! Sana gününü göstereceğim.”

Telefonunu tüm gücümle ona fırlattım ve göğsüne çarpınca içim heyecanla doldu. Rocco yatağın kenarını kavrayıp bağırdı ve korkuluğu salladı. Sadece arkamı dönüp odadan çıktım.

Alessandro uzun koridorun diğer tarafındaki bekleme odasında oturuyordu ama geldiğimi görünce ayağa kalktı.

Ona yaklaştım ve ifadesiz yüzünü araştırdım. “Yarın sabah başka bir savunma dersi daha alabilir miyim?”

Alessandro gözlerini kıstı. Birkaç saniye beni izledikten sonra başıyla yavaşça onayladı.

— Alessandro —

Hastaneden çıkıp arabama doğru giderken, çok hızlı giden bir motorcu otoparktan geçip birkaç metre ötemizde durdu. Motosikleti, gövde panelindeki alnında kalın bir haç bulunan beyaz bir kafatası tasarımı dışında tamamen simsiyahtı. Hay sikeyim. Ravenna’nın bileğini tutup onu arkama çektim.

“Kıpırdama,” dedim motorcuyu görüş alanımda tutarak “Anladığını söyle, Ravenna.”

Birkaç saniye boyunca sessizlik olduktan sonra, “Evet,” dedi.

Sürücü motosikletten inip kaskını çıkardı. Yavaş, ölçülü adımlarla gelip önümüzde durana kadar gözlerimi üzerinden ayırmadım.

“Zanetti. Alıcın üründen memnun kaldı mı?” Aksanlı sesi kararlı ve sakindi.

“Amaçlarına hizmet ettiler,” dedim. “Burada ne yapıyorsun, Drago?”

Drago Popov başını kaldırıp hastane binasına bakarak Rocco Pisano’nun odasına odaklandı. “Kapatmam gereken bazı hesaplar var.”

Yani kulübüne yapılan saldırının arkasında Rocco’nun olduğunu biliyordu. “Korkarım bu mümkün değil.”

“Nasıl yani?”

“O hesap rezerve. Benim tarafımdan.” Sırp lidere gözlerimi diktim, öldürmek için benim olan adama hamle yaparsa ne olacağını anladığını biliyordum. Hastaneye girip çıkan insanlar yanımızdan geçti ama kimse konuşmamıza fazla dikkat etmedi.

“Kişisel borç mu?” diye sordu.

“Evet.”

“Hesabı kapatmak için bir zaman çizelgen var mı?”

“Bir hafta içinde.”

Popov, Rocco’nun penceresine bir kez daha baktıktan sonra başını sallayıp motosikletine doğru yürüdü.

“Yedi günün var, Zanetti. Bu sadece Rocco için geçerli. Benim mülküme ve adamlarıma yapılan saldırıya karışan diğerleri için değil.” Kaskı kafasına geçirdi, motosikletine binip uzaklaştı.

Ravenna arkamdan, “Kimdi o?” diye sordu.

“Kötü haber.”

Parmağının ucunu sürtmesiyle elimin üzerinden tüy gibi bir dokunuş geçti ve serçe parmağını benimkine taktı. Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım, onu kollarıma alma ihtiyacımı boğmasını umuyordum. Onu kollarıma alamazdım.

Bu sabah, odama geri döndükten sonra aklımda planımla ilgili değişiklikler yaparken saatlerce tavana bakmıştım. Haftalarca Rocco'nun zihniyle oynama fikri tuzla buz olmuştu. Boş zamanlarımda ona işkence etmek için onu bir sandalyeye bağlama fikri de yok olmuştu. Hastane odasına girmenin bir yolunu bulup işini orada bitirmeliydim. Ölümü fazla hızlı olacaktı ve tepemi attırıyor, bir şeylere vurmak istememe sebep oluyordu ama başka yolu yoktu. Taburcu olmasını bekleyemezdim. Akıl sağlığını korumam için, Rocco Pisano'nun bir an önce ölmesi gerekiyordu. Sonra gidecektim. Bu kararı mantıklı hâle getirmeye çalışıp kendime bir bahane bulabilirdim ama bu, gerçeği değiştirmeyecekti; kaçacaktım.

On yılımı en tehlikeli gizli görevleri tamamlayarak geçir-miştim. Sayısını unuttuğum kadar çok kez vurulmuştum. İki kez esir edilip işkence görmüştüm. Son seferinde kendi başıma kaçmayı başarmış ve kanla kaplı bedenimi resmen üsse geri sürüklemiştim. Bunun da ötesinde, birden fazla kez neredeyse paramparça oluyordum. Sonrasında Cosa Nostra'daki yıllarım gelmişti. Buna da güvenli bir çalışma ortamı diyemezdim. Şimdiye kadar öldürdüğüm insan sayısı üç haneli sayılardaydı. Şiddet ve ölümle geçen on beş yıldan fazla zamanda, hiç savaş alanından kaçmamıştım.

Şu ana kadar.

Kaçtığım şey daha zorlu bir düşman değil, zümrüt gözlü bir kadın olacaktı. Gözlerinin kristal gibi derinlikleri beni içine çekiyordu ve yakalanmaya direnecek gücüm yoktu.

“Hadi gidelim,” deyip otoparkın diğ er ucundaki cipime doğru yürürken Ravenna’nın serçe parmağını kendi parmağımla sıkıca tuttum.

R zg ar, ipeksi siyah sa  tutamlarını savururken adımlarını adımlarıma uydurdu.

BÖLÜM 17

—♠ Alessandro ♠—

“**K**endini yeterince çevirmiyorsun,” dedim ve Ravenna’nın saçını bıraktım. Saatimi hızlıca kontrol edip çalışanlar gelmeden önce bir saatimiz daha olduğunu gördüm. “Tekrar.”

Yirmi dakikadır arkadan gelecek bir saldırıya karşı savunma hareketleri üzerinde çalışıyorduk. Saçını her çekişimde, hafifçe yapmama ve ona zarar vermediğimi bilmeme rağmen, bu beni öldürüyordu. Bu, bir kadının başına gelebilecek en yaygın saldırılardan biriydi ve buna karşı kendini savunmayı öğrenmesi önemliydi. Rocco ona bir daha asla zarar veremeyecekti ama yine de bu eğitimi alması onun için iyi olacaktı. Dünya bir sürü pislikle doluydu.

Bu düşünce aklımda belirlediği anda karnımda öldürücü bir öfke alevlendi. Kendini kimseye karşı korumak zorunda kalmalıydı, asla.

“Alessandro?”

Elimi kaldırıp parmaklarımı saç tellerine değdirdim ama saçını elime dolamak yerine avucumun ipeksi tellerin üzerinden kaymasına izin verdim. Ravenna. İsmi ona yakışıyordu.

Arkasını döndüğünde tutamlar ellerimden kaydı, o ufak teması kaybetmek bile göğsümde adeta fiziksel bir acıya sebep oldu. Rocco öldüğünde ve gitme zamanım geldiğinde nasıl bir his beklemeliydim? Uzanıp çenesinin çizgisini takip ettim. Ya biri onu tekrar incitmeye cüret ederse ve ben orada olmazsam?

“Yakında gidiyorum,” dedim.

Ravenna hızla nefes aldı ama gözlerini gözlerime dikerken tek kelime etmedi.

“Endişe etmene gerek kalmayacak,” diye devam ettim. “Ben gitsem de sen güvende olacaksın. Daima. Bundan emin olacağım.”

“İlginç. Nefret ettiğin herkesi güvende tutar mısın?”

“Hayır.” Dişlerimi sıktım. “Sadece seni.”

—❤ Ravenna ❤—

Alessandro’nun gözlerindeki girdabı izledim. Acımasız sözlerine ve davranışlarına öyle odaklanmıştım ki, beni umursamadığına inanmıştım. Gözlerine daha fazla dikkat etmeliydim. Sözlerle ve davranışlarla yalan söylemek kolaydı ama gözler daima gerçekleri ortaya sererdi. Şu anda onun gözlerinde nefret yoktu. Aslında uzun zamandır yoktu. Öfke ve hayal kırıklığının arasında farklı bir duygu gizleniyordu. Umutsuzluktu bu. O kalm kafasında neler olup bittiğini ya da yalanlarının sebeplerini bilmiyordum.

“Bunlar benim iyiliğim için mi, yoksa senin iyiliğin için mi?” diye sordum.

“Ne?” Başparmağını ağzımın kenarından geçirdi, dudaklarımın şeklini takip etti.

“Yalanlar, Alessandro. Benim için mi yoksa senin için mi?”

Sözlerim karşısında eli durdu ve vücudu kaskatı kesildi.

“Benim için,” dedi. Sesi aksi çıktı.

Onu yalanlarıyla baş başa bırakmak istedim ama arkamı dönemedim. Bir haftadan kısa süre sonra gitmiş olacaktı, yani kocamı öldürür öldürmez. Üniversiteyi kaçırmış olabilirdim ama aptal değildim. Motorcuyla yaptığı konuşma ikiyle ikiyi toplamama yetmişti.

Rocco'nun öleceğini düşünmek beni heyecanlandırmalıydı çünkü en sonunda özgür olacaktım. Ancak o umut dolu geleceğin tadını çıkarmak yerine hissettiğim tek şey dehşetti. Rocco gidince Alessandro da gitmiş olacaktı.

“Biliyor musun?” Bir adım daha yaklaşıp kendimi ona yapıştırdım. Kayıtsız olmadığının kanıtı karnıma baskı yaptı. “Senin de yalanlarının da cehenneme kadar yolunuz var.”

Arkamı döndüm, onun bana yaptığı gibi onu bırakıp gitmek niyetindeydim ama kollarını belime dolayıp beni kendine doğru çekti.

“Ben zaten cehennemdeyim, Ravi.” Boştaki elini şortumun belinden içeri kaydırıp beni avuçladı. “Bir süredir oradayım.”

Ağzımdan bir inilti kaçtı ve parmağı kıvrımlarımın içinden kayarken kolunu tuttum. Her darbesiyle sataşüyor, daha derine dalıyordu. Başparmağını klitorisime koyup ufak bir baskı uyguladı.

“Düşüşüm, gözlerimi sana diktiğim anda başladı.” Beni bir kez daha sıvazladıktan sonra yerden kaldırıp odanın diğer ucuna taşıdı. “Her bakışla, her hassas dokunuşla, boşluğa biraz daha düştüm.”

Kitaplığın önündeki minderli bankın önünde durdu, ayaklarımın yumuşak döşemeye basmasına izin verdi ve parmağını derinlerimde gömülü tuttu. Kokumu içine çekerken nefesi saçlarımı uçuşturdu ve enseme gıdıkladı. Diğer eliyle şortumu ve külotumu çıkardı.

Parmakları içimden çıkarken inledim ama kocaman aletini kucımda hissedince bir inilti çıkardım. Titrek ellerle önümdeki kitaplığı tutup kendimi onun sağlam yapısına yasladım.

Sırtımın ortasına bir öpücük indi. Dudakları dayanılmaz bir yavaşlıkla omurgamdan yukarı, kürek kemiklerime kadar kayarak gitti. Sırada neyin olduğunu beklerken her saygılı dokunuşuyla nefesim kesiliyordu.

Alnımı kitaplığa bastırıp duruşumu genişlettim. Alessandro'nun sert avuç içleri göğüs kafesime dolandı ve sonra karnımdan aşağıya, kasiğima doğru indi. Vücudumdaki her hücre uğulduyordu, serbest kalmaya hazır gergin bir yay gibiydim. Tek ihtiyacım olan onun içimde olmasıydı. Aleti en sonunda yuvasına doğru kaydığında, neredeyse o anda boşalıyordum. Onun aletinin etrafında kenetlendim ve titremeler vücudumu sararak ayakta durmamı zorlaştırdı. Kitaplığı bırakıp parmaklarımı sağ bileğine dolayarak elini boğazıma götürdüm.

“Beni buradan tutmanı istiyorum,” diye fısıldadım.

Ondan başkası olsaydı, bunu sormaya bile utanırdım. Benim kafadan kontak, tacizci kocasının yaptığı gibi muamele görmek için yalvaran, hasar görmüş ve delirmiş biri olduğumu düşünmelerinden korkardım.

Alessandro'nun bedeni arkamda hareketsizleşti. “Neden?”

“Çünkü elinin boynuma dolanması ve bana asla zarar vermeyeceğini bilmek beni tahrik ediyor,” dedim. “Bana kendimi güvende hissettiriyor.”

Birkaç saniye daha hareket etmedi ama sonra iri parmakları boğazıma dolandı. “Böyle mi?”

Tutuşu çok gevşekti, belli belirsiz tutuyordu. Keşke daha sıkı olsaydı.

“Sana bir soru sordum Ravi,” dedi kulağımın hemen yanından.

“Biraz daha sıkı olmasını istiyorum. Lütfen.” Nefes nefese kaldım sonra dudağımı ısırđım. “Bunu istediğim için deli olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Bunu bir daha asla söyleme, Ravenna.” Boynumdaki tutuş daha da sıkılaşıarak beni inletti. “Daha iyi mi?”

Vücudumda hoş bir ürperti gezindi. Başım la onayladım.

“Güzel. Sana zarar vermemi istemediğın sürece, sana istediğın her şeyi vereceğim ama bazı kurallarımız olmalı. Eğer çok fazla olursa ve elimi çekmemi istersen, bana hemen söyleyeceksin.”

“Tamam.”

“Aferin kızıma.” Kulağımı öptü ve telaşsız girip çıkışlarına devam etti.

O kadar büyüktü ki, yavaş yavaş girse bile yine de her giriş ile nefes nefese kalıyordum. Boynumdaki eli bu hissi daha da heyecan verici hâle getiriyordu. Bacaklarım titreyerek jöleye dönüşmekle tehdit ediyordu, bütün gücümle kitaplığa tutunmam ya da dengemi kaybetme riskini göze almam gerekiyordu. Beni tamamen doldurduğunda gözlerimi yumdum ve ciğerlerimden sakinleştirici bir soluk çıktı.

Alessandro duraksadı, sağ eli hâlâ boğazımdayken diğer elini yukarı doğru çıkarıp kalçama koydu.

Yan tarafımı nazikçe sıkarken, “Rahatsız mısın?” diye sordu.

“Sadece biraz,” diye fısıldadım. Onu arkamdan almak, hissi daha çok yoğunlaştırıyordu.

“Daha iyi hâle getireceğim.”

Elini tekrar aşağı kaydırıp uzun parmağını kıvrımlarımın arasından kaydırdı. Klitorisimi ovaladı, hareketleri yavaş ve kontrollüydü, diğer eli de boynumdaki okşamalarını sürdürüyordu. Nefes alıp verışı hızlandı, her nefesiyle içimdeki şişmiş aletin hissi arttı.

Klitorisimin etrafındaki dairesel hareketler hızlandı, kasığıma yaptığı her vuruş biraz daha derinleşti. Boynumdaki parmakları da benzer bir ritmi takip etti ve neye odaklanmam gerektiğine karar veremedim. Mantıklı düşünme yetimi tamamen kaybettim.

Alessandro kalçasını hareket ettirip yavaşça içime doğru sallandı. “İyi miyiz?”

Cevap veremedim çünkü hissin içinde boğuluyordum.

“Ravi?”

“Tanrım, evet,” dedim boğuk sesle. “Daha fazla.”

Dibine kadar içime kaydırды, patlayacak gibiydim.

“Bu kadar iyi hissettirmemeli,” diye soludu kulağımın dibinden. “Senin sıcaklığına gömülmenin, inlemelerini duymanın, parmaklarımın altında nabzını hissetmenin ne kadar inanılmaz olduğunu tarif edemem. Bununla kıyaslanacak bir his yok ve bu yüzden aklımı kaybediyorum, Ravi.”

İçimden çıktı ve tekrar girerken klitorisimi çimdikleyip aynı anda boğazımı hafifçe sıktı. Çığlık attım, boşalırken gözlerimin ardında yıldızlar çıktı.

Elini boğazımda tutarak, ben zevkin doruklarında sürüklenirken içime girip çıkmaya devam etti.

—••••• Alessandro —•••••

Ravenna’yı girişten geçirip merdivene doğru taşırken, kollarını boynuma doladı.

“Ön kapı kamerası,” diye mırıldandı boynuma doğru.

“Girişte sadece beş metrelik bir alanı kapsıyor.”

“Nereden biliyorsun?”

“Güvenlik kayıtlarını hekledim.”

Cevabımı düşünüyormuş gibi birkaç saniye sessiz kaldı sonra boğuk bir kahkaha duydum. “Kuş pisliği olduğunu sanmıştım.”

“Ne?”

“Seni çimenlerin üzerinde zikzaklar çizerken gördüğümde. Kuş pisliğinden falan kaçmaya çalıştığını düşündüm ama seni kameralardan uzak tutacak bir rota izliyordun herhâlde.”

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. “Zeki kız.”

Ravenna’nın yatak odasına ulaştığımda onu banyoya götürüp duşakabinin yanında indirdim. Işık kapalı olduğu için duvardaki anahtara bastım ama hiçbir şey olmadı.

“Rocco lambaya ateş etti,” dedi Ravenna, sesi alışılmadık derecede uysaldı.

Tavana baktıktan sonra küçük alanı tararken, açık kapının cilalı pirinç topuzuna gözlerim takıldı. Kilit mekanizmasında ciddi bir sorun olduğunu anlamam biraz zamanımı aldı. Dış kısmında çevirme düğmesi vardı ama içerideki kısımda yoktu. Dahası, içteki topuzda acil durumlarda kilidin açılmasını sağlayan anahtar deliği eksikti. Bu mekanizma ne mahremiyet ne de güvenlik sağlıyordu ve işinin ehli olan hiçbir tamirci bunu takmazdı.

Başımı hızla Ravenna’ya çevirdim. “Asansör.”

“Evet,” derken gözlerini yere dikti.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp yüzünü ellerimin arasma aldım. Başını kaldırdığımda gözlerini kapattığını fark ettim. “Bana bak.”

Sadece başını iki yana salladı.

“Beni bu hâle getirmesine izin verdiğim için çok utanıyorum.” Bunu söylerken sesi öyle kısık ki.

“Lütfen, bana bak.”

Ravenna’nın gözleri açılıverdi.

“Sen tam bir savaşçısın,” dedim. “Hiçbir silahın olmadan o savaş alanına girdin ve senden çok daha güçlü bir rakiple çıplak ellerle savaştın.”

“Ben savaşmadım. Tek yaptığım kaçmanın bir yolunu bulmaya çalışmaktı.”

“Düşman tarafından ele geçirildiğinde yapacağın şey odur.” Başımı eğip onunkiyile aynı hizaya getirdim. “Sen bir savaşçısın. Söylediğini duymak istiyorum, Ravenna.”

“Ben bir savaşçıyım,” diye homurdandı.

“Öylesin tabii. Sakın aksini düşünmeye cüret etme.” Ağzımı onunkine yapıştırarak bunu mühürledim.

Ellerini boynuma dolayarak beni daha yakına çekti. Öpüşmemize ara vermeden onu kışının altından yakaladım ve banyo tezgâhının üzerine oturttum. Aletim taş gibiydi, neredeyse patlayacak hâldeydi. Tekrar içine girme ihtiyacı beni çılgına çeviriyordu. Daha on dakika önce onunla birlikte olmuş olmamın önemi yoktu çünkü bedenim daha fazlasını istiyordu.

Ravenna bacaklarını belime doladı ve tişörtümün arkasını kavrayıp başımın üzerinden çekip çıkarmaya çalıştı.

“Burada olmaz,” dedim dudaklarına doğru. Kötü hatıralarla lekelenmiş bu yerde bir şey yapacak değildik. Onu tezgâhtan kaldırıp yatak odasına taşıdım.

Yatağa ulaştığımızda Ravenna bacaklarını belimden çekti ve yatağın kenarında durdu. Saçı darmadağınıkı, tutamlar birbirine karışmış ve farklı yönlerde dağılmıştı. Üzerinde beyaz bir tişört ve gri şort vardı, onu da ters giymişti. Giydiğinde fark ettiğini sanmıyordum. Onu böyle görmeye bayılıyordum.

Tişörtümü avuçlayıp çıkardım. Göğsümdeki dövmeyi görünce Ravenna'nın gözleri parladı ve jetonum düştü; birbirimizi hiç çıplak görmemiştik. Aramızda çok fazla engel vardı ama bunu kolayca yıkabilirdim. Kıyafetlerimin kalanını hızla

çıkarıp önünde durdum, gözlerinin her şeyi keşfetmesine izin verdim.

Ravenna'nın bakışları yavaşça göğsümden ve karın kaslarımdan aşağı inip tamamen sertleşmiş aletimde durdu. Alt dudaklarını ısırdı ve yeniden gözlerime doğru çıkarken dişlerinin arasına hapsetti. Hemen oracıkta üstüne atlamamak için kendimi tutmam gerekti. Tişörtünün kenarına uzanıp başından çıkardı, diri memelerini kucaklayan, beyaz dantel sütyenini ortaya çıkardı, koyu kahverengi meme uçları kumaşın altından görülebiliyordu.

“Her yerini görmem lazım,” diye homurdandım ve sütyeninin kopçasını açmak için arkasına uzandım sonra da şortunun kemerini tutup bacaklarından aşağı kaydardım.

Sırada beyaz dantel külotu vardı, onu santim santim kaydırarak çıkarırken oyalandım. Onu tamamen soyduğumda geriye çekildim ve mükemmelliğine baktım. En büyük fantezim hayata geçiyordu. Gözlerimi narin boynundan ve ağız sulandıran göğüslerinden aşağı indirdim, ardından daracık beline ve cömert kalçalarına geldikten sonra ayak parmaklarının ucuna kadar baktım. Ayakları bile kusursuzdu.

“Sen gerçek olamazsın.” Parmağımın ucunu köprücük kemiğine koyup aşağı doğru düz bir çizgi hâlinde indirip sıcaklığına gelince durdum. “Nefesini tut.”

Nefes almasını bekledikten sonra iki parmağımı içine daldırdım. Ravenna inledi ve boştaki elimi kavrayıp boğazına doğru götürdü. Boynunun yumuşak derisini, tatlı ıslaklığına yaptığım ateşli masajla uyumlu bir yavaşlıkla okşadım. Dokunuşumun altında titredi, keskin tırnaklarını koluma sapladı. Eğer kısa süre içinde içine girmezsem aletimin patlayacağından emindim ama o dürtüyü uzaklaştırdım. Bu onunla ilgiliydi.

“Hâlâ beni rüyanda görüyor musun?” diye sordum ve parmaklarımı içinde daha derine ittim.

“Evet.” Nefes nefese kalıp elime sürtündü. “Peki sen beni görüyor musun?”

Parmaklarımı içinden çıkarıp başparmağımı klitorisine basturdum. “Her lanet gece.”

Ravenna hızla nefes aldı ve elimin her tarafına boşaldı.

Titremeler her yanını sarsarken başparmağımla klitorisini sıvazlamaya, hazzını uzatmaya devam ettim. Vücudu gevşediğinde elimi çektim ve onu kollarımın arasına aldım. Onu sonsuza kadar böyle tutabilmeyi diledim ama onu yavaşça yatağa yatırdım.

Üzerine uzanırken, “Bir sır bilmek ister misin?” diye sordum. Dizini arkasından tutup bacağına kaldırdım, eğilip yana doğru kıvırdım ve en sonunda aletimi onun ıslak sıcaklığına kaydırđım.

“Evet.” Başının üzerindeki yatak başını tuttu ve diğer bacağına sırtıma sardı.

İçine girmeye başladım, tüm bu süre boyunca bakışlarımız kenedendi, birbirimizin nefesini ve inlemelerini sömürdük. Onları daha sonrası için saklayacaktık.

“Uyanık olduğumda bile seninle ilgili rüya görüyorum, Ravi.”

Dudaklarımı onunkilere yapıştırıp bir kükreyle boşalana ve dölümle içini doldurana kadar içine daldım. Hâlâ çıktığım zirveden iniyordum, yüzüm boynuna gömülüydü ki kulağıma fısıldadığını duydum.

“Giderken beni de yanında götüreceksin?”

Zihnimin içinde bir deprem oldu ve mecazi kalemi sarstı. Bu düşünce günlerdir aklımı kurcalıyordu. Onu da yanımda

götürmek istiyordum. Çok uzaklara, kimsenin bizi bulamayacağı bir yere kaçabilirdik. En sonunda onlar bizi bulana kadar.

Endişelenmem gereken sadece Kruger olmayacaktı. Rocco Pisano'yu öldürdüğümde ve onu kimin öldürdüğü ortaya çıktığında, adım Cosa Nostra'nın hedef listesinin başında olacaktı. Ajello beni avlayana kadar durmayacaktı. Eğer Ravenna'yı yanımda götürürsem, o da hedef hâline gelecekti.

Ya o ya da intikamım. İkisini birden alamazdım. Önümdeki seçim iki ucu keskin bir bıçaktı. Son sekiz yıldır uğruna uğraştığım her şeyi bir kenara atabilir miydim? Bu hayattaki amacımı? Kendime ve Natalie'ye verdiğim sözleri? Bununla yaşayabilir miydim?

Gözlerimi yumdum ve Ravenna'nın kokusunu ciğerlerime çektim. "Yapamam."

—————♥ Ravenna ♥—————

Gözlerimi yatağımın üzerindeki tavana dikip avizenin bağlı olduğu noktadan yayılan küçük çatlakları takip ettim. Uzun zamandır bu tavana bakıyordum ve hasarı ilk kez fark ediyordum. Alessandro da yanımda uzanmış tavana bakıyordu.

"Gitmeden önce kocamı öldürmeyi planladığını biliyorum," dedim.

Noktaları birleştirdiğime şaşırdıysa da yüzüne yansıtmadı. Yüz hatları tamamen soğukkanlı kaldı.

"Öldüreceğim," dedi. "Don kimin yaptığını çabucak çözecek ve sana sorular sormaya gelecek. Ona, Rocco'yu öldüreceğimi bilmen dışında her şeyi anlat."

"Ajello'nun peşine düşeceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet."

Uzanıp parmaklarımın ucuyla yanağını okşadım. "Ne yaptın o? Neden Rocco'yu öldürmek istiyorsun?"

Alessandro kaskatı kesildi ve birkaç dakika boyunca tek kelime etmedi.

“Sekiz yıldan biraz daha fazla zaman önce, bir cuma sabahıydı,” dedi sonunda. “Bir görevden yeni dönmüştüm ve evimin sadece bir sokak uzağından geçerek merkeze gidiyordum. Doğruca eve gidip daha sonra rapor verebilirdim ama karımın üzerimdeki tüm o kanı görmesini istemedim.”

Yüzüne bakarken midemi bir batma hissi kapladı. *Karısı* mı?

“Güvenlik görevlisi olarak çalıştığımı sanıyordu, oysa gerçekte hükümet için insanları öldürüyordum,” diye devam etti. “Sevdiğin birini korumaya çalışmanın onun ölümüne neden olması çok garip. Eğer doğruca eve gitseydim, muhtemelen hâlâ hayatta olacaktı. O son görevimdi ve aynı gün ayrılmayı planlamıştık.”

“Ne oldu?” Boğuk bir sesle sordum.

“Hız sınırının neredeyse iki katı hızla giden sarhoş bir sürücüyü kırmızı ışıktaki geçti. Onu yaralı hâlde sokakta bıraktı ve olay yerinden kaçtı.” Başını çevirip gözlerime baktı. “Senin kocan.”

Sesi kısık ve aksiydi ama kelimeleri sanki bağırmasıçasına kafamın içinde patladı. Alessandro’nun yanağındaki elim titremeye başladı. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama tek kelime çıkmadı Yapabildiğim tek şey yüzünü izlemektir, granit kazınmış sert çizgiler gibiydi.

“Sorumlu olan adamı bulmak için yıllarımı harcadım. Rocco’nun babası her şeyi o kadar iyi örtbas etmiş ki sürücünün adını ancak birkaç ay önce öğrenebildim.” Yüzüme düşen bir tutam saçımı çekerek boynumu ortaya çıkardı. “Rocco Pisano’nun hayatını parça parça yok etmeye niyetliydim ve hayatını tamamen sona erdirmeden önceki son adımda, karısını öldürüşümü ona izletecektim.”

Alessandro elini boynuma koyup parmak ucunu kulağımın hemen altına yerleştirirken gözlerini gözlerimden ayırmadı.

“Göze göz,” diye fısıldayıp parmağını boğazımda düz bir çizgi hâlinde, diğer kulağıma kadar yavaşça kaydırıldı. “Benim karıma karşılık onunkisi.”

Sessizliğin fiziksel olarak bunaltıcı olabileceğini hiç düşünmemiştim ama gözleri gözlerime dalarken, sessizliğin ağırlığının her yandan üzerime çöktüğünü hissedebiliyordum. Seslerin yokluğu o kadar keskindi ki, adeta birisi bir filmin sesini kısmış gibiydi.

Alessandro’nun boynumdaki dokunuşu kayboldu. Parmağının ucunu öptü sonra boğazıma, kesme niyetinde olduğu yerin üstüne bastırdı.

Yataktan kalkıp eşofmanını giyerken bana mürekkeple kaplı çıplak sırtının görüntüsünü sundu. Dövmenin sunduğu manzara korkunçtu; alevler içinde kalmış, kömürleşmiş kafataslarından oluşan bir yığın ve yığının tepesinde, turuncu alevler bacaklarını yalayarak çıkarken başı eğilmiş, ipe asılı bir adam. Resmin üzerinde, kürek kemikleri boyunca Latince bir yazı yazılmıştı.

Oculum Pro Oculo

Göze göz.

Gözlerimi kırıştıtırıp yaşların akmasını durdurmaya çalıştım ama yine de kaçiverdiler. Kaç defa beni görmek ona kocamın ondan aldıklarını hatırlatmıştı? Çok fazla acı ve incinme vardı.

Beni yanında götürmesini istediğime inanamıyordum. Derinlerde bir yerde, daha o dile getirmeden bile cevabını biliyordum ama yine de evet demesini ummuştum. Onu memnuniyetle her yerde takip ederdim. Ona öyle çaresizce âşıktım ki beni sevip sevmemesi önemli değildi. Sadece eninde sonunda seveceğini umuyordum.

Şimdiyse, bana anlattıklarından sonra o umudun beyhude olduğunu biliyordum. Umutsuzluğunu bu kadar çok temsil eden birini nasıl sevebilirdi ki?

Alessandro yatağın ayakucuna attığı tişörtüne uzandı ve bunu yaparken bileğindeki deri ip çözülüp yere düştü. O bilekliği onunla tanıştığım ilk gün fark etmiştim ve bunu alışılmadık bulmuştum. Taktığı başka bir takı yoktu.

Üzerinde küçük bir oyuncak ayı kolye ucu asılı olan deri ipi yerden alıp kapıya yöneldi.

“O karının mıydı?” diye fısıldadım.

Eşikte durdu ve cevap vermeden önce birkaç saniye boyunca öylece bekledi. “Evet.”

Kapı yumuşak bir tıkırtıyla arkasından kapandı. Hıçkırığımı bastırmak için elimi ağzıma bastırdım fakat çabalarımın rağmen ağzımdan kaçıp gitti.

BÖLÜM 18

—•••••Alessandro•••••

İkinci katın penceresini daha net biçimde görmek için sırtımı çardağa yasladım. Saat gece yarısını geçmişti ama Ravenna'nın odasının ışığı hâlâ yanıyordu.

Dün sabah ona Natalie'yi anlattığımdan beri konuşmamıştık. Aramızdaki tek iletişim, bugün erken saatlerde bana gönderdiği ve onu annesine götürüp götüremeyeceğimi sorduğu mesaj ile malikâneye döndükten sonra günün geri kalanında başka bir yere gitmeyeceğini söylediği mesajdı. İki yolculuk sırasında da arka koltuğa oturmuştu.

Boş zamanımı hastaneye gidip güvenliği kontrol ederek, Rocco Pisano'nun odasına girmenin yollarını arayarak geçirmiştim. Pek yol yoktu. Günün her saati iki adam kapının önünde nöbet tutuyordu. Bütün koridorlarda kameralar vardı ve bu kameralar ağ sistemlerine girmemi engelleyen, benim kurabileceğimden çok daha gelişmiş bir güvenlik duvarına sahip, dışarıdan bir şirket tarafından izleniyordu. O orospu çocuğunu öldürmek için içeri girmek mümkün değildi.

Onu indirmenin tek yolu pencereden ateş etmekti. Rocco'nun odasını doğrudan görebileceğim bir yer bulmak için hastanenin yanındaki binayı araştırdım ve en üst katta bir yer

buldum. Yatağa mükemmel bir açısı vardı. Geriye kalan tek şey tüfeğimi alıp eylemi gerçekleştirmekti. Bugün yapabilirdim ama görevimi tamamlamak yerine başka bir pencereyi gözetmek için buraya geri dönmüştüm. Birkaç saattir gölgelerin içinde durmuş, Ravenna'nın yatak odasının ışığına bakıyordum.

Onu özlüyordum. Serçe parmağını benimkine dolaması gibi küçük dokunuşlarını özlüyordum. İnce alaylarını, onu kollarımda hissetmeyi. Dün gece, neredeyse pes edip yatak odasına gidecektim. Onu kucaklama, pudramsı kokusunu içime çekme ve yumuşak siyah saç tellerini ellerimde hissetme ihtiyacım yüzünden vücudum sanki elektrik akımına kapılmış gibi seğirdi. Aklımı kaçırmak üzereydim ve kendimi zor zapt ediyordum.

Orada olmasına rağmen *onu* özlüyordum.

Ona, ondan nefret ettiğimi söylemiştim. Birkaç kez. Gerçek şu ki, nefret ettiğim o değildi. Hiç nefret ettiğimi de sanmıyordum. Kendimden nefret ediyordum.

Çünkü ona âşık olmuştum.

Bir zamanlar olduğum kaybolmuş, yalnız çocuğun kalbi Natalie'yi sevmişti, evsiz gençler olarak hayatta kalmak için ortak bir amaçtan geliyordu bu. Onu korumak istemiştik ve bu yavaş yavaş şefkate sonra da sevgiye dönüşmüştü. Bu, küçük bir orman deresi olarak başlayan ve giderek bir nehre dönüşen türden sevgiydi. Büyük ve yolunu izlerken istikrarlıydı. Mantıklıydı, doğaldı.

Ravenna Pisano'ya karşı hislerim bir orman deresine benzemiyordu. Lanet olası bir şelaleydi. Beklenmedik. Vahşi. Tutku, arzu ve güzel bir delilik. Onu, bir sonraki nefesini isteyen bir mahkûmdan daha çok arzuluyordum.

Cehenneme gidip dönen dönüştüğüm adamın kalbi, öldürmeyi planladığım bir kadına umutsuzca âşıktı.

Ravenna'nın odasındaki ışıklar kapandı ve odası karanlığa gömüldü.

Tüfeğimi alıp Rocco'dan kurtulmalı ve buradan ayrılmalıydım. Yarın bu saatlerde Avrupa'da olabilirdim, kötü hatıralarla dolu bu şehirden uzaklaşabilirdim. Ondan uzaklaşabilirdim.

Fakat hareket etmedim, yaklaşık bir saat kadar daha Ravenna'nın penceresini izlemeye devam ettikten sonra uzaklaşıp malikâneye girdim. Odamın yer döşemesinin altındaki gizli silahı geri almak yerine merdivenden yukarı çıktım.

Uzun koridor zifiri karanlıktı. Soldaki son kapıya yaklaşık kapı koluna uzandım. Elim süslü metalde duraksadı, elimin altında buz gibiydi ama bir yandan da etimi dağlıyordu. Burada olmamalıydım. Arkamı dönüp gitmem gerekiyordu. Dün ona anlattıklarımın son benimle konuşmamasına şaşmamalıydı. Onu öldürme planlarımı itiraf ederken aklımdan ne sikim geçiyordu ki? Ödü patlamış olmalıydı. En azından tetikçi olduğum kısmını es geçebilirdim ama sanki bilinçaltım onun öğrenmesini istiyormuş gibi ağzımdan çıkıvermişti. Ravenna söz konusu olduğunda önünde dizlerimin üzerine çöküp yaptığım tüm korkunç şeyleri ortaya serme ihtiyacı hissediyordum. Bu da beni ölümüne korkutuyordu.

Buna bir son vermeliydim. Güneş doğmadan bunu bitirecektim. Eşyalarımı toplayıp hastaneye gitmem ve Pisano'yu öldürmem üç saatimi alacaktı. Birileri onun öldüğünü fark ettiğinde, ben ülkeden çıkmış olacaktım. Evet, bunu yapacaktım. Sadece Ravenna'ya son bir kez bakmam gerekiyordu.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde kapı kolunu çevirip ay ışığıyla aydınlanan odaya girdim. Ravenna sırtı kapıya dönük biçimde yatağında uzanıyordu. Uyuyordu.

Sadece bir ya da iki dakika, diyerek yatağının kenarına oturdum. Onu sadece bir dakika izleyecektim sonra gidecektim.

—————♥ Ravenna ♥—————

Tamamen uyanmadan önceki o birkaç saniyeyi her zaman mistik bulmuşumdur. Rüya ve gerçeklik arasındaki sınır bulanık bir çizgi olarak başlar sonra gece hayalleri kaybolup bilinç içeri sızdıkça daha katı bir hâl alırdı.

Rüyamda yine onu görmüştüm. Kızgın güneşin altında, yumuşacık çimenlerin üzerine yayılmış uzanırken kuşlar cıvıltıyor, o da parmaklarını saçlarımda gezdiriyordu.

Gözlerim yavaşça açıldı, göz kapaklarım hâlâ uykudan ağırlaşmış hâldeydi, görüşüm balkon kapısından görünen manzara odaklandı. Bir serçe demir parmaklıkta zıplıyor, mutlu bir şekilde cıvıltıyordu. Tıpkı rüyamdaki gibiydi.

Yine rüyamda olduğu gibi, biri parmaklarını saçlarımdan geçiriyordu.

“Uyandırdığım için özür dilerim.”

Bir saniyeliğine gözlerimi kapatıp dokunuşunun tadını çıkardım. “Önemli değil.”

“Seni korkuttuğum için de gerçekten özür dilerim.”

Alessandro ayağa kalkarken yatak yaylandı. Hâlâ ters yöne baktığım için onu göremesem de uzaklaşırken attığı adımları duyabiliyordum.

“Şu âna kadar senden hiç korktuğumu sanmıyorum,” diye fısıldadım.

Adımları sessizleştirdi. “Seni öldürme niyetimi itiraf etmemden sonra bile mi?”

Yatakta döndüğümde onu kapıda dikilirken buldum, sırtı bana dönüktü.

“Asansördeki o günü hatırlıyor musun? Asansörde kaldığımız ve ışıkların söndüğü günü?”

“Evet.”

“Benimle o sayı oyununu oynadın çünkü panik atak geçirdiğimi biliyordun,” dedim.

“Yani?”

“Aylarımı bana işkence etmekten büyük zevk alan bir adamla geçirdim, Alessandro. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak. Psikolojik işkence gözle görünen izler bırakmayabilir ama açtığı yaralar çok daha kötüdür.” Bakışlarımla onu yerine kışkırttım. “Bir sebepten ötürü benden nefret ediyordun. O zaman nedeni bilmiyordum ama gözlerinde gördüm. Öylece durup kendimi kaybetmemi izleyebilirdin ama yine de yapmadın. Benden nefret etmene rağmen.”

Alessandro başını öne eğip yere baktı. “Senden nefret etmek için çok uğraştım. İnan bana, denedim. Sonunda, kendimden nefret eder hâle geldim.”

Sızlayan kalbimin göğsümde sıkıştığını hissettim. Bu acı gerçikti, zihnimdeki bir kalıntı değildi. Eğer durum farklı olsaydı onun için mücadele etmeye çalışırdım. Fakat bir hayaletle savaşamazdım. Karısını büyük bir aşkla sevdiği açıktı. Muhtemelen de hâlâ seviyordu. Bu sevgi, onu sekiz yıl boyunca intikam planları yaparken ayakta tutmuştu. Onun teselli ödülü olma fikriyle başa çıkamazdım. Belki başka bir adam için bununla yaşayabilirdim ama Alessandro ile değil. Benimle birlikte olduğu için kendinden nefret edeceğini bilmeye dayanamazdım.

Bana karısını anlattığından beri içimi kemiren bir soru vardı. Cevaptan çok korkuyordum ama daha fazla bilmemeye dayanamıyordum.

“Benimle birlikteyken onunla olmayı hayal ettin mi?”

Alessandro omzunun üzerinden baktı ve gözlerimiz buluştu.

“Hayır.” Odadan çıkıp arkasından kapıyı çekerek kapattı.

Mandalın o yumuşak tıkırtısı çok nihai hissettirdi.

BÖLÜM 19

—♥— Ravenna —♥—

Garsonun uzattığı soda bardağını aldım ve bir yudum içerken yanımdaki kadının söylediği şeylere dikkat kesilmişim gibi davrandım. Cosa Nostra infazcılarının birinin karısının kız kardeşiydi ama hangisi olduğunu ya da adını hatırlayamadım. Bu yemeğe niye geldiğimden bile emin değildim. Bayan Natello'nun organize ettiği bir yıl dönümü kutlamasıydı ve kolayca es geçebilirdim ama dikkatimi dağıtmak için gelmiştim.

Eğer hastanedeki adamla yaptığı anlaşmaya sadık kalacak olursa, Alessandro'nun Rocco'yu öldürüp şehri terk etmesi için sadece üç günü kalmıştı. Kocamın yakında öleceğini bilmek beni rahatsız etmeliydi. Ancak zerre umurumda değildi. Eğer Rocco'nun içimden söküp atamadığı bir merhamet kırıntısı kaldıysa bile, Alessandro bana karısından ve kocamın ona yaptıklarından bahsettiği anda o da buhar olup uçmuştu. Yine de her şey bir yana, bir adamın hayatı söz konusuydu. O yüzden Rocco'ya ne olacağının umurumda olmaması beni kötü bir insan mı yapardı?

Gözlerim Bayan Natello'nun kış bahçesinde gezindi, bizi rahat bir şekilde sıcak tutan ve dışarıdaki donmuş bahçeden

ayırır cam panelin ötesindeki manzaraya baktım. Buranın yaz aylarında yemyeşil çimlerle neşe verici olduğuna bahse girerdim. Şimdi bahçenin boşluğu, gözlerimi araziye çevreleyen demir çite ve diğer taraftaki yol şeridine çekiyordu. Zemin ince bir kar tabakasıyla kaplıydı, tepedeki kasvetli bulutlar ruh hâlime uyuyordu.

Arkamı döndüğümde bakışlarım odanın arka tarafında toplanmış bir grup adama kaydı. Alessandro ve nöbet tutan birkaç koruma daha. Her zamanki gibi Alessandro'nun duruşu sertti ama gözleri sürekli hareket ediyor, durumu tıpkı bir şahin gibi değerlendiriyordu. Diğer korumalar kendi aralarında laflıyor, parti konuklarına pek fazla dikkat etmiyorlardı.

Bayan Natello pek popüler değildi, dolayısıyla Cosa Nostra hiyerarşisi göz önünde bulundurulunca, bu oldukça düşük seviyeli bir etkinlikti. Burada öyle önemli kişiler yoktu. Çoğunlukla infazcılar ve eşleri vardı ama arada sırada Rocco ile çalışan üç adam dikkatimi çekti. İş insanına benzemiyorlardı, daha çok kiralık kas gücü gibiydiler. Rocco, New York Ailesi'nin tamamı ve özellikle de patron, bilmeden bir sorunun çözülmesini istediğinde, Don Ajello'nun adamlarını kullanmaktan kaçınırdı.

Bu önemsiz bir etkinlik olabilirdi ama Alessandro sanki bir savaş alanındaymış da düşmanın ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi davranıyordu. Hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu. Onun bu yönünü seviyordum. Prensiplerine bağlıydı ve hiçbir şey ya da hiç kimse onu prensiplerinden vazgeçiremezdi. Tüm o yoğunluk ya bana yöneltilseydi? Onun benim olması nasıl hissettirirdi? Sadece bedeni değil, ruhu da. Belki başka bir hayatta tanışmış olsaydık bir şansım olabilirdi. Bu hayatta çok geç tanışmıştık. Kalbi çoktan sahiplenilmişti.

Elimi kaldırıp burun kemerimi sıktım. Sanki ruhum bana bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi beynim karıncalanmaya

başladı. Ayrılacağı gün bugün müydü? Yüce Tanrım, onu çok özleyecektim.

Alessandro döndü ve kısa bir süreliğine gözlerimiz buluştu. Bu sabah odamdan ayrıldığından beri göz teması kurmaktan kaçınıyordum. Acı, katlanılmayacak kadar büyüktü. Şimdi olduğu gibi, bunun paylaştığımız son bakış olup olmayacağını merak ederken göğsüme zonklayan bir sancı yayılıyordu.

Bayan Natello yaklaşıp aperatifleri nasıl bulduğumu sordu. Üzerinde geçen ay satın aldığım ve annemin ona sattığı elbiselerden biri vardı. Elbise dört bin dolar değerindeydi ancak Bayan Natello anneme sadece onun yarısını ödemişti.

“Ravenna, seni hiç saçların açık görmemiştim canım,” dedi. “Bu ne sürpriz.”

“Bir değişikliğe ihtiyacım vardı.” Omzumu silktim.

Bana samimiyetsiz bir gülümseme sunduktan sonra bana doğru eğildi. “Biliyor musun, Chanel’in en yeni koleksiyonunda harika, ufak bir el çantası gördüm. Yeni paltomla çok güzel giderdi.”

Ona bakıp dudaklarını geren minik, yüzeysel gülümsemesini süzdüm. Annem kaç kere aldığım kıyafetleri ona satmıştı? O kıyafetleri benim satın aldığımı biliyordu ve bir defa bile, bir Capo’nun karısının neden öyle bir yola başvurduğunu sormamıştı. Bazen, bence seyirci kalanlar işkencecilerden daha kötüydü.

“Eminim öyledir.” Suyumu bitirip bardağı yanımdaki sehpayaya koydum. “Noel indirimleri yaklaşıyor, kaçırmadığından emin ol.”

Ona eşit derecede sahte bir gülümseme sunarak kış bahçesine doğru ilerledim. Rocco’dan kaçmak için ihtiyacım olan para uçuktu ama o olmazsa, elimdeki para yeter de artardı. Her şey yoluna girene kadar bekleyecektim sonra da annemi ve Vito’yu

olarak Cosa Nostra'nın etkin olmadığı bir yere gidecektim. Kardeşimin onların eline düşmesi riskini göze alamazdım.

Kış bahçesinin diğer tarafında, yemek masalarının ve konukların çoğunun toplandığı oturma alanlarının ötesinde daha تنها bir yer buldum ama Pietro beni fark etti ve bana doğru gelmeye başladı. Bu yemeğe gelmek bir hataydı. Sosyalleşme havamda değildim ama her şey, yatak odamda kalmaktan daha iyi gelmişti. Orada olmak, bana Alessandro'nun anlattığı her şeyi düşündürüyordu. Sözleri tekrar tekrar aklımda dönüp duruyordu. Aramızda olan her şeyin karmaşasının ortasında, bir düşünce aklımı dürtmeye devam ediyordu. Seviştığımızde o *benimleydi*.

Yine o herifti.

Ellerimi yumruk yaptım, kendimi büfe masasının uzak ucunda konuşan Ravenna ve Pietro'yu izlememek için zorladım. Mümkün değildi. Sanki gözlerim manyetik bir enerjiyle onlara doğru çekiliyordu ve hiçbir şey gözlerimi oradan uzaklaştıramıyordu.

Sohbetleri dostane görünüyordu. Pietro her şeyi kitabına göre yapan o adamlardan biriydi, o yüzden asla evli bir kadınla flört etmezdi. Ancak Ravenna'ya bakışlarını görmüştüm. Ravenna özgür kaldığı anda, Pietro hamlesini yapacaktı ve ben onu durdurmak için orada olmayacaktım.

Yumruklarımı daha da sıkınca tırnaklarım avucuma battı. Her şeye bakılırsa, Ravenna için memnun olmalıydım. O kültürlü, bağınaz orospu çocuğu Ravenna için uyumlu bir eş olurdu. Ravenna onunla mutlu olurdu. Pietro tutucu, sofistike bir piç olabilirdi ama Ravenna'yı güvende tutmaktan fazlasını yapabilirdi. Yine de... Ellerim sızladı ve göğsümde öfke kabar-

di. O benimdi! Benden başka kimsenin onu güvende tutmasına izin verilmemeliydi!

Derin bir nefes alıp ona kadar saymaya başladım. Karar verilmişti. İntikam yeminim ile Ravenna arasında bir seçim yapmam gerekmişti ve ilkinin seçmiştim. Ravenna'nın gitmesine izin vermem gerekiyordu.

Pietro elini Ravenna'nın beline koydu ve kendime olan hâkimiyetim buhar olup uçtu. Odayı büyük adımlarla geçip Ravenna'nın tam arkasında durdum. O kadar yakındım ki kıcı baldırına sürtünüyordu.

“Çekil,” diye hırlayarak Pietro'ya baktım.

Pietro başını kaldırdı ve tek kaşı havaya kalktı. “Ah, Rocco'nun bekçi köpeği. Ben de nerede olduğunu merak ediyordum.”

Başımı eğip onunla aynı hizaya geldim. “Sana çekil dedim.”

Ufak parmaklar elimi tuttu ve hafifçe sıktı.

“Seni görmek güzeldi, Pietro. Kız kardeşine benden selam söyle.” Ravenna tekrar elimi sıktıktan sonra da elini elimden çekti. “Alessandro, bana kadınlar tuvaletine kadar eşlik edebilir misin?”

Ana eve açılan Fransız kapılarından geçen Ravenna'yı takip ettim. Duvarları köpeklerin ve süslü kıyafetler giyen yaşlı insanların portreleriyle süslü bir odaya girdik. Ravenna ayaklı saatin yanında tartuşan bir çiftin yanından geçti ve evin içine doğru ilerleyen geniş bir koridora girdi. Koridorun yarısında durdu ve dönüp bana baktı.

“Bu da ne halttı öyle?” diye bağırırçasına fısıldadı.

Dişlerimi sıktım. “Sadece işimi yapıyorum.”

“Bunu yapmaya devam etmene gerek olduğunu sanmıyorum Alessandro. İkimizde de bunun nedenini çok iyi biliyoruz.”

Evet, sanırım biliyorduk. Uzanıp elimin tersiyle yanağını okşadım. Bugün hafif bir makyaj yapmıştı, sadece biraz far vardı. İpek elbisesi zümrüt gözleriyle aynı tondaydı. Bu rengi görüp de onu hatırlamayacağım bir anın geleceğini hiç sanmıyordum.

Ravenna başını yana eğip dokunuşuma sokuldu ve parmaklarını bileğime sardı. “Ne zaman gidiyorsun?”

“Bu gece.”

Başını salladı ve yanağından aşağı bir damla yaş kayıp parmağımla temas ettiğinde dağıldı.

“Kendine iyi bak, Alessandro.” Etrafımdan geçip tekrar koridordan ilerlemeye başladı.

Gözlerimi yumduktan sonra arkamı dönüp kollarımı arkasından ona doladım. Kokusu burnumu doldurdu ve başımı eğip yüzümü saçlarına gömdüm. Kış bahçesindeki müzik ve konuşmalar buradan duyulabiliyordu ama sesleri dışarıda bırakıp sadece onun kollarımdaki hissine odaklandım.

Ravenna elini vücutlarımızın arasından kaydırıp acı verecek kadar sertleşen aletime bastırdı. Zihnimi ona karşı koyması için şartlandırabilirdim ama bedenim bunu asla yapmayacaktı. Ne zaman yakınıma gelse aletim onun için ölüp bitiyordu. Onu kendime daha çok çektim ve tekrar nefes aldım.

“Bunun için bir panzehir var mı?” diye sordum. Avuçlarımı baldırlarından aşağı kaydırıdıktan sonra ipek kumaşı beline kadar çekerek yukarı doğru çıkardım.

“Ne için?”

“Senin için, Ravi.”

Dantel tangasını kenara çekip onu avuçladığımda dudaklarından minik bir inilti çıktı. Sırılsıklamdı. Kıvrımlarını okşayıp parmağımla sıcaklığının içine kaydırıdıktan sonra elimi çekip ağızıma ve burnuma götürdüm.

“Seninle ilgili her şey lanet olası ambrosia’ gibi kokuyor.” Parmaklarımı yaladım.

Tadını dudaklarımda hissettiğim an, kendime hâkimiyetimin son zerresi de yok oldu. Ona bir kez daha sahip olmalıyım, yoksa aklımı kaçıracaktım.

“Bana gitmemi söyle.” Elimi tekrar aşağı indirdim ve bu defa, parmaklarımı içine daldırdım. “Tek kelime, Ravi ve elimi çekeceğim.”

Ravenna inledi ve vücudundan bir titreme geçerken bacaklarını ayırdı. Solumuzdaki kapı kolunu tutarak açtı. Eşiğin diğer tarafındaki oda bir çalışma odasına benziyordu. Kitap rafları, önüne yerleştirilmiş iki tekli koltuk ve uzak duvarın yanında, üzerinde kâğıtlar olan bir masa vardı. Elimi Ravenna’nın içinden çıkarmadan onu belinden sımsıkı tutup odanın içine taşıdım.

—❤ Ravenna ❤—

Bu lanet elbisenin arkasında bir fermuarı vardı.

Arkaya uzanıp fermuarın ucunu tutmaya çalıştığım sırada Alessandro’nun parmakları elimi yakalayıp uzaklaştırdı. Çıplak omzuma bir öpücük konduğunda tüm vücudumdan ufak bir ürperti geçip gitti. Dudaklarını çıplak tenimden çekmeden fermuarı tuttu ve yavaşça aşağı, kalçama kadar indirdi.

“Sana bu dünyayı şereflendiren en güzel kadın olduğumu söylemiş miydin?” diye fısıldadı, ipek kumaş bacaklarımın dibine süzüldü.

“Hayır,” diye nefes verdim ve gözlerimi yumdum.

“Öylesin.” Parmağını tangamın ipine geçirip çıkarırken diğer eliyle de kalçamı sıvazladı. “Seni canlı canlı yemek istiyorum.”

* Yunan mitolojisinde tanrıların içeceği, ölümsüzlük yiyeceği. Sonsuz hayat veren balımsı bir madde. -çn.

Beni kollarına alıp odanın karşısına doğru taşımaya koyulduğunda dudaklarımdan minik bir çığlık kaçtı. Beni masanın üzerine bıraktığında kâğıtlar çıplak kıcımın altında hışırdadı, ağzını ağzıma yapıştırıp beni gerçekten canlı canlı yemek istiyormuş gibi dilimi emdi. Pantolonunun fermuarına uzandım ama ellerim titriyordu, fermuarı açıp aletini serbest bırakmak için birkaç defa denemem gerekti.

Alessandro parmaklarını saçlarımin arasından geçirirken, “Bacaklarını belime dola,” dedi boğuk sesle.

Bacaklarımı belinde kenetledim ve kıcımı ileri doğru çıkarıp masanın tam kenarına kadar yaklaştım.

“Şimdi, derin bir nefes al,” deyip aletinin başını girişime hizaladı. “Yavaşça, Ravenna.”

Kendimi patlayacakmış gibi hissederken yavaşça nefes almak neredeyse imkânsızdı ama başardım. Ben yavaşça nefes alırken o da kendini santim santim içime kaydırdı. Sanki nefesimle onu bedenime alıyormuşum gibi hissettirdi ve bu his beni neredeyse uçurumdan yuvarlayacaktı. Tamamen içime yerleştiğinde solugumu bıraktım ve bir an için, sadece gözlerinin içine baktım.

Bunu burada yaptığımıza inanamıyordum. Kapıda kilit yoktu, yani her an birisi içeri girip bizi görebilirdi. Kocası hastanede yatarken ben, evli bir kadın, korumamla sevişiyordum. Panikle doldum. Alessandro’nun bileğini yakalayıp hızla boğazıma doğru hareket ettirdim. Güçlü parmakları boğazıma sarıldığı anda panik azaldı.

“Elini çekme,” diye fısıldadım.

Alessandro başını sallayarak onayladı ve dudaklarını benimkilere yapıştırdı. Dili ağzımı önce sert ve hızlı, ardından yavaş ama yine de talepkâr bir ritimle becerdi, ta ki nefesi kesilerek geri çekilinceye kadar. “Neye ihtiyacın varsa, Ravi.”

Yavaşça dışarı çıkarsa da tekrar içime saptı, aleti zaten nabız gibi atan organımı esnetiyordu. Çok iyi hissettiriyordu. Özgürleştirici. O içime girip çıkarken gözlerim onunkileri yakıp geçiyordu, yüzünü hafızama kazımak istiyordum. Nefeslerimiz birbirine karışırken bana aynı yoğunlukla bakıyordu, aniden ağlama isteğiyle dolup taşım. Bu bir vedaydı.

Titrek bir sesle, “Hadi birlikte kaçalım,” diye fısıldadım. “Doğruca arabana gidip her şeyi arkamızda bırakırız.”

Alessandro çenesini sıktı, yüzünden acı dolu bir ifade geçti. Ondan ne istediğimi biliyordum. İtişlerini artırırken, içime tıpkı deli bir adam gibi girip çıkarken derinliklerinde büyük bir karmaşa vardı. *Lütfen, beni seç*, diye yalvardım içimden.

“Yapamam.” Bunu söylerken sesi kırık dökük çıktı.

Gözlerimle birlikte dünyayı da kapatıp parmaklarımı kısa saçlarının üzerinden geçirdim. Karnımdaki baskı gittikçe artarken vücudum titremeye başladı. Haz ve acı. Biri olmadan diğeri var olamıyordu sanki.

“Ravenna.”

Alessandro benimle anlamsızca sevişirken bir yanda ruhum ağlıyor diğeri yanda bedenim coşuyordu. O kadar titriyordum ki bacaklarımı zorlukla belinde tutabiliyordum.

“Ravenna, bana bak.”

Başımı çevirip kısıcık saçlarını tutmaya çalıştım. En iyi ihtimalle turnaklarım kafasına batmıştı. “Daha sert. Lütfen.”

İçimden çıktı sonraki hamlesinde beni uçurumun kenarına gönderdi, serbest düşüşte bana katıldı. Zirvedeyken inledim, nefeslerim hızlı ve ağırdı. Alessandro’nun dudakları benimkileri bulup ele geçirdi, tıpkı beni tamamen dolduran dölüyle de ele geçirdiği gibi. Dünyaya dönmek istemiyordum, o yüzden bir süre daha kollarının sıcaklığıyla tutmaya devam etmek için kendime izin verdim.

“Ravi?”

Yanağımın içini ısırdım ve kendimi onunla göz göze gelmeye zorladım. Paylaştığımız her dokunuş göğsümde bir bıçak gibiydi, bu acıyı uzatıyordu. Bunu daha fazla yapamazdım. Bu beni içten içe öldürüyordu.

Kendimi toparlayıp yalvardım, “Benim için bir şey yapmanı isteyebilir miyim?”

Başını yana eğip eliyle yanağımı okşadı. “Ne istersen. Bunu biliyorsun.”

Evet. Beni seçmen dışında her şeyi.

“Şimdi gitmeni istiyorum, Alessandro.”

Yüzümdeki parmakları hareketsizleştirdi.

“Giyinip partiye geri döneceğim,” dedim, sesimin titremesi için kendimi zorluyordum. “Bir saat içinde, birisinden beni eve bırakmasını isteyeceğim. Malikânenen eşyalarını alman için yeterli bir süre olur mu?”

Başını eğip alnını benimkine dayadı. “Evet.”

“Tamam,” dedim boğuk sesle.

Alessandro kıpırdamadı, sadece başparmağıyla yanağımı okşamaya devam edip bana sessizce baktı. Bu sessizlik, odanın dışından gelen kahkaha sesleriyle bozuldu, muhtemelen tuvalete doğru giden birkaç konuktu. Buraya girme ihtimalleri vardı ama umursayamadım. Elimi kaldırıp parmaklarımı Alessandro’nun bileğine sardım, elini boynumdan çektim.

“Seni seviyorum, Alessandro,” diye fısıldadım. “Lütfen, kendine iyi bak.”

Bir saniyeliğine gözlerini yumduktan sonra bir adım geri çekildi. Yüzümdeki eli düştü. Fermuarını çekip sonra da dönüp odadan çıkmak için gidişini izledim. Kapıda durdu ve içimde küçük bir umut alevlenirken kalbim yerinden fırladı.

“Üzgünüm, Ravenna,” diyerek o közü kül etti.

Dışarı çıkarken arkasına bakma zahmetine bile girmedim.

— Alessandro —

Cipimin ön camından kış bahçesine doğru bakıp küçük insan kalabalığında yeşil elbiseli kadını aradım. Arabayı şu ana kadar üç kere çalıştırmış olsam da birkaç saniye sonra kontağı kapatmıştım.

Beni sevdiğini söylemişti. O kelimeleri duyduktan sonra onu orada bırakmak beni neredeyse öldürecekti. Böyle olmak zorunda değildi. Felix, Pisano'nun işini bitirebilecek bir tetikçiyi kolaylıkla bulabilirdi ve kimse onun ölümünü benimle ilişkilendiremezdi. Şu anda onu arayabilirdim, partiye geri dönüp Ravenna'yı yanımda götürebilirdim.

Fakat son sekiz yıldır ruhumu kemiren canavar dişlerini etime daha derinden geçirip Rocco'nun ölüm cezasını bizzat yerine getirmemi istiyordu. Çok uzun zaman önce ona söz verdiğim kanı arzuluyordu ve onun yerine konulacak bir şeye tahammül etmeyecekti.

Kaderimi kabul etmiş olsam da kendimi ayrılmaya ikna edemiyordum. Henüz değil. Ravenna'nın eve güvenli bir şekilde vardığını görmem gerekiyordu, sadece o zaman canavara hak ettiğini verecektim.

Yaklaşan bir aracın kükremesi kulağıma ulaştı, yaklaştıkça daha da gürültülü oluyordu. Araba değildi, egzoz sesi çok sert ve fazla tizdi. Araç yolunun diğer ucuna doğru baktığım sırada büyük, siyah bir motosiklet gelip durdu.

Omuz askımdan silahımı alıp arabadan çıktım ve ayakta bılarımın altında kar çıkırdarken aceleyle garaj yolunu geçtim.

Motorcunun önünde dururken, "Burada ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

Drago Popov kaskının siperliğini yukarı itip bakışlarıyla beni olduğum yere sabitledi. “Hesapları kapatıyorum.”

“Anlaşmamız vardı.” Silahımı kaldırıp suratına doğrulttum. “Git. Hemen.”

“Anlaşmamız sadece Rocco Pisano için geçerli, Zanetti. Adamlarımın öldürmesine karışan diğer kişileri kapsamıyor. İstihbaratım şu anda içeride onlardan üçünün bulunduğunu söylüyor.”

Arkadan birkaç motosiklet daha hızla yaklaştı. Arkamı döndüm, gözlerim misafirlerin hâlâ içki içtiği kış bahçesine doğru kayd. Evi çevreleyen demir çitin ötesindeki yolda iki motosiklet durdu. İçimde bir endişe yükseldikten sonra kalbimi durduran bir paniğe dönüştü. Motorcular silahlarını çekip cam duvarlara doğru ateş etmeye başladıklarında ben çoktan garaj yolunda koşmaya başlamıştım bile.

İnsanlar çığlık atıyor, feryatları silah seslerine karışıyordu. Ancak zihnimde hepsi tek bir tiz vızıltıya dönüştü. Doğrudan beynimi öyle bir delip geçti ki kafam patlayacakmış gibi hissettirdim.

Kış bahçesinin parçalanmış duvarlarına vardığımda silah sesleri kesildi ve yerini uzaklaşan motosikletlerin gürültüsü aldı. Hava, çığlıklarla ve bağrışmalarla doldu.

Her yerde cam kırıkları vardı; masalar ve sandalyeler ters bir şekilde etrafa dağılmıştı. İki adamın cesedi yerdeydi, ikisini de çevreleyen kan havuzları vardı. Bu adamları bir keresinde Rocco ile gördüğümde kiralık katil olduklarını hemen anlamıştım. Başka bir kiralık katil de büfe masasının üzerine yığılmıştı.

Devrilmiş masaların arkasındaki yerde toplanmış misafirlere çılgınca baktım. Burada en az otuz kadın vardı ama *onu* göremiyordum.

Beyaz elbise. Pembe. Siyah. Yine siyah. Sarı ama yeşil yoktu. Neredeydi? Etrafta koşturup insanların ellerinin, ayaklarının, bacaklarının üzerinden atlamaya başladım. Bir adam bana yaklaşıp kolumu çekti. Onu ceketinin önünden tutup dik sandalyelerden birinin üstüne attım ve çılgınca arayışıma devam ettim. Kırmızı. Siyah. Altın rengi. Sakinleşmeye çalışarak odanın ortasında durdum ve başarısız oldum.

“Ravenna!” Avazım çıktığı kadar bağırdım.

Arka plandaki histerik feryat ve bağırışlar aniden kesiliverdi, düzinelerce göz dönüp bana baktı. Odanın diğer tarafında kısmen gizlenmiş, birbirine karışmış siyah saçlı bir kafa, yan yatmış bir masanın arkasından yüzünü gösterdi.

“Ben iyiyim,” dedi Ravenna ve ayağa kalktı.

Yüce Tanrım. Zarar görmemiş gibi görünüyordu ama kendimi temin etmem gerekiyordu. Yoluma çıkan insanlara aldırmadan ona doğru koşturdum. Ravenna’ya ulaştığım anda onu kollarının altından tutup masanın üzerinden atlatarak önümde yere bıraktım. Ayakları yere değdiğinde avuçlarımı kollarında ve önünde gezdirdikten sonra onu çevirip sırtını inceledim.

“Alessandro,” diye mırıldandı.

“Camlardan herhangi biri sana isabet etti mi?” Başının arkasını incelerken sordum. “Bacaklarına bakayım.”

“Ben iyiyim.”

Onu tekrar kendime doğru çevirip önünde diz çöktüm ve ellerimi kaval kemiklerinde gezdirdim. Ancak onu tamamen kontrol ettikten sonra rahat bir nefes alabilecektim. Sol ayağını kaldırıp parlak siyah topuklu ayakkabısını çıkardım. Belki içine cam parçası girmiş olabilirdi.

“Ayakkabımda hiçbir şey yok, Alessandro.”

Başımı iki yana sallayıp diğer ayakkabısına geçtim, onu da çıkardıktan sonra elimi ayağının altından geçirdim. İncelemem

bittiğinde ve onun zarar görmediği gerçeği beynime nüfuz ettiğinde, ellerim titremeye başladı. Tuhaf bir hisle dolup taşım, sayısız farklı duygu vardı. Sanki birisi bir şarjör dolusu yüksek kalibreli mermiyi göğsüme boşaltmış gibi hissediyordum. Korku ve öfke. Rahatlama. Suçluluk.

Taş kalemin duvarları daha önce hiç olmadığı kadar sarsıldı, gürleyen gümbürtü zihnimi doldurdu. *O ölebilirdi.* Gök gürül-rüsü sürüyordu, sesi o kadar güçlüydü ki titreşimlerini kemiklerimde hissedebildiğime emindim. *Onu kaybedebilirdim.*

Ravenna'yı kanlar içinde yerdeki cam parçalarının üzerinde yatarken hayal ettim. Zaten dizlerimin üzerinde olmasaydım, şimdi olacağıma emindim. İntikam özlemiyle kavrulan kana susamış canavar acı içinde çığlık attı ve sekiz yıldır tuttuğu pençelerini geri çekti. İntikam kaleminden geriye kalanlar sarsıldı, bir zamanlar güçlü olan taşları parçalandıktan sonra en sonunda ince bir toz bulutu hâlinde patladı.

"Alessandro?" Ravenna elini omzuma koyup hafifçe sıktı.

Kollarımı bacaklarına dolayıp alnımı karnına yaslayarak onu kendime çektim. O orospu çocuğu Popov'u bir dahaki görüşümde, onu yok edecektim.

Etrafımızdaki ağlama ve inleme sesleri nihayet dikkatimi çekti. Acıyla birlikte, benimkiyle birlikte Ravenna'nın adının da alçak sesle mırıldanışını yakaladım. Birisinin onlara ateş etmesinin üzerinden daha beş dakika bile geçmemişti ve insanlar şimdiden dedikodu yapmaya başlamıştı. Hepsinin canı cehennemeydi.

Yanağımda bir dokunuş hissettim, Ravenna yüzümü avuçlarının arasına alıp başımı yukarı kaldırdı. "Gittiğini söylediğini sanıyordum."

Evet, gidiyordum. Ta ki o silah seslerini duyana ve kurşunlardan birinin ona isabet ettiğini hayal edene kadar. Onu ya-

nımda götürecektim ve eğer onun güvende olmasını sağlamak için Rocco Pisano'yu başka birinin öldürmesine izin vermem gerekiyorsa, öyle olacaktı.

“Gidiyoruz.” Ayağa kalkıp onu kollarımın arasına aldım ve ağzımı onunkine bastırdım.

Ravenna çılgın öpücüğüme karşılık verip benimle aynı havayı solurken kollarını boynuma sımsıkı doladı. Onu göğsüme daha da sıkı bastırdım.

Etrafımızda hızla alınan nefes sesleri ve haykırışlar çınladı ama ben onları duymazdan gelip tamamen kollarımdaki Ravenna'ya odaklandım.

“Seni seviyorum Ravi,” dedim dudaklarına. “Aklımın başıma gelmesi bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Eğer burada önünde diz çöküp senden af dilememi istersen, dilerim. Sadece lütfen benimle gel.”

“Daima.” Boynumdaki tutuşunu sıkılaştırdı. “Her yere.”

Onu tekrar öpüp araba yoluna doğru döndüm. İnsanlar yüzlerinde şok dolu ifadelerle bizi izlerken dağınık mobilyaların ve camların arasından ilerleyip kış bahçesinin kırılmış cam duvarlarından geçerek araç yoluna park ettiğim arabama doğru gittik. Hepsi başlarını iki yana sallayıp kendi aralarında mırıldanıyordu ama sikimde bile değildi.

—❤ Ravenna ❤—

Arabasına vardığımızda Alessandro beni yolcu koltuğuna oturttu ve ceketini çıkarıp omuzlarıma sardı.

“Paltonu almalıydık.” Göğsümü de kapatsın diye ceketini yanlarından tutup düzeltti. Beni sıcak tutma konusunda takıntılı gibiydi.

“Ben iyiyim.” Uzanıp yanağını hafifçe okşadım.

Alessandro başını salladıktan sonra arabanın etrafından dolayıp direksiyonun arkasına geçti ama arabayı çalıştırmak yerine eğilip yüzümü avuçladı.

“Bundan emin misin, Ravi?”

Sanki önceki kararımdan vazgeçmemi bekliyormuş gibi gözleri benimkileri inceledi. Rocco’yu öldürmesi gerektiğini biliyordum ve öldürdüğünde kaç kişinin peşimize düşeceği umurumda değildi. Onunla dünyanın sonuna kadar giderdim.

“Evet,” diye soludum.

Alessandro yoğun dikkatini üzerimden ayırmadan telefonuna uzandı ve birini aradı.

“Felix,” dedi telefon bağlanınca. “Bir tetikçiye ihtiyacım var. Hedef New York’ta bir hastanede. Çok sıkı korunuyor, o yüzden pencereden ateş edecek bir keskin nişancı lazım. Sana koordinatları ve bulduğum uygun noktanın krokisini göndereceğim. Hedefe doğrudan bir görüş hattı var.”

Diğer taraftaki ses, “Benimle taşak mı geçiyorsun Az?” diye bağırdı homurdanarak. “Son kontrol ettiğimde, uzun menzilli tüfeklerde uzmanlığa sahip lanet olası bir tetikçiydin ve zaten oradasın.”

Alessandro çenemi parmaklarının arasına aldı ve öne doğru eğilerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

“Eğer bunu kendim yaparsam, sevdiğim biri tehlikeye girecek,” dedi dudaklarıma doğru.

Kalbim resmen atmaya bıraktı. Titreyen elimi kaldırıp Alessandro’nun yanağına koydum.

“Planına ne oldu?” diye sordum. “İntikamını almak için yıllarca plan yaptın. Eminim bunu bizzat yapmayı hayal etmişsindir.”

“Hayal ettim ama artık başka hayallerim var.” Telefonu ön panele fırlattı. Hattın diğer ucundaki adam hâlâ konuşuyor-

du ama Alessandro devam etti: “Hepsi de seninle ilgili, Ravi. Ajello’yu peşime takarak seni tehlikeye atmayacağım. Hiçbir misilleme buna değmez.”

Gözümden bir damla yaş kaçırverdi ama bu kez üzüntüden değil, mutluluktandı. İntikamının onun için ne anlama geldiğini biliyordum ve şimdi onu bırakıyordu.

“Ne olursa olsun seninle gelirdim,” diye fısıldadım.

“Buna asla izin vermezdim. Senin için hissettiklerim daha önce hissettiğim her şeyden çok daha büyük Ravenna. Beni tüketen güzel bir alev gibi, çok uzun zamandır ruhumda çürümüş bir karanlığa ışık tutuyor. Eğer izin verirsen sonsuza kadar bu ışığın içinde kalmak istiyorum.”

Zorlukla yutkunarak başımla onayladım.

“Seni malikâneye geri götüreceğim. Eşyalarını toplayacaksın. Sadece gerekli olanları. Sonra anneni arayıp ona da aynısını yapmasını söyleyeceksin.”

“Annemi ve Vitto’yu da mı yanımıza alıyoruz?”

“Evet. Hepimiz bu gece ayrılacağız. Gitmeden önce bazı şeylerden kurtulmam gerekiyor ve birkaç saatimi alacak.”

“Tamam.”

Alessandro’nun yüzümdeki eli düştü ve arabayı çalıştırdı. Garaj yolundan çıkarken kucağımda kavuşturduğum ellerime baktı sonra avucunu baldırıma koyup serçe parmağını benimkine geçirdi.

Malikâneye giden yolu yarılamıştık ki Alessandro dönüp kuzeye doğru yöneldi. Yön değişikliği hakkında yorum yapmadım ama parmağımın ucuyla avucunu okşarken profilini izlemeye devam ettim.

Yarım saatten biraz fazla bir süre sonra sola döndü ve bir mezarlığa giden caddede ilerledi. Kapılardan geçtikten sonra cipi kaldırım kenarındaki yere park etti ve bana döndü.

“Hızlıca bir yere uğramam gerekiyor.” Elimi ağzına götürdü ve avucumun ortasına bir öpücük kondurdu. “Benimle gelmek ister misin?”

“Evet ama sadece eğer sen istersen,” dedim sessizce.

“İstiyorum.” Başını salladı.

Arabadan çıktık ve Alessandro elimi tutup beni mezarlığın içinden geçen geniş, çakıllı patikaya yönlendirdi. Birbirine geçen parmaklarımıza baktım, yüzleşmek üzere olduğumuzdan emin olduğum şey yüzünden biraz gergin hissediyordum. Birkaç dar patikadan geçerken ikimiz de tek kelime etmedik, en sonunda beyaz mermerden bir mezar taşına vardık. Yanında genç bir huş ağacı vardı, ince çıplak dalları buradaki hüznü yoğunlaştırıyordu. Ağacın beyaz gövdesine baktım, yüzünde pişmanlık görmekten korktuğum için Alessandro’ya doğrudan bakmaya cesaret edemedim. Yine de göz ucuyla onu görebiliyordum, boştaki eliyle uzanıp taşın yüzeyini okşadı.

Elimi tutuşu gevşedi ve parmakları benimkilerden kayıp gitti. Bir saniyeliğine gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Gözlerimi açtığımda ne görecektim? Fikrini değiştirdiğini mi söyleyecekti?

Cesaretimi toplayıp gerçekten yüzleşmek için göz kapaklarımı açtım.

Alessandro yanımda durmuş sol bileğindeki deri bilekliğin düğümünü çözüyordu. Bitirdiğinde ucunda oyuncak ayı sallanan bağı mezar taşının üzerine koydu ve tekrar elimi tuttu.

“Hoşça kal, Natalie,” dedi boğuk bir sesle sonra eğilip başımın üzerine bir öpücük kondurdu. “Hadi gidelim, bebeğim.”

Şifonyerin üzerindeki saat on buçuğu gösteriyor, ışığı camdan yansıyarak geceyi dışarıda tutuyordu.

Yerde yarısı dolu bir sırt çantası vardı. Kocamın parasıyla aldığı şeyleri almak istemiyordum, o yüzden sadece birkaç tayt, bir iki tane üst ve biraz da iç çamaşırı almıştım. Rocco, bu eve yanımda getirdiğim her şeyi çöpe atmıştı. Kendime ait bir ceketim olmadığı, sadece Rocco'nun aldığı pahalı paltolar olduğu için Alessandro'nun takım elbisesinin ceketini giydim.

Koridordan gelen ayak seslerini duyunca yataktan fırlayıp telefonumu ve sırt çantamı kaptığım gibi kapıdan dışarı koştum. Koridor karanlıktı, tek ışık koridorun sonundaki, merdiven sahanlığının üstündeki avizeden geliyor, ışıltısı birkaç adım önümdeki figürü aydınlatıyordu.

Çanta ve telefon elimden kaydı, göğsümde panik patlarken bir gümbürtüyle yere düştü.

“Bir yere mi gidiyorsun, *bellissima*?”

Donakaldım, sanki biri ayaklarımı yere yapıştırmış gibi hareket edemiyordum. Hatta konuşamıyordum bile.

“Kısa süre önce bir telefon aldım.” Rocco bir adım öne çıktı. “Karımın korumasıyla öpüştüğü bir *brunch* partisiyle ilgiliydi. Bu doğru olamaz, değil mi?”

Kelimeleri ağızımdan çıkmaya zorlayamadım, yapabildiğim tek şey orada öylece durup vücudum dehşetle dolarken ona bakmaktı. Rocco kolunu savurup yüzüme öyle bir kuvvetle vurdu ki kendimi duvara yapışmış hâlde buldum.

“Seni siktiğimin sürtüğü!” Rocco kükredi ve sol elini boynuma doladı. “Seni öldüreceğim! Sonra da o yalancı orospu çocuğunu bulup canlı canlı derisini yüzeceğim!”

“O gitti. Geri gelmeyecek.” Sonunda sersemliğimi üzerimden atıp bileğini tutarak elini çekmeye çalıştım ama başaramadım.

Bana karşı gücünle savaşılamazsın. Alessandro'nun sesi kafamın içinden konuştu.

Yer değiştirip başımı Rocco'nun kolunun altına soktum ve rüm vücudumu hızlı bir hareketle büktüm. Tutuşunu kaybetti, parmakları boğazımdan kayarak ayrıldı ve ben koştum. Yatak odam yakındaydı, bu yüzden içeri koşup ağırlığımı kapıya vererek kapatmaya çalıştım. Ama Rocco hemen peşimdeydi ve kapıyı tekmeleyerek açtı. Zor kullanarak geriye doğru itildim, bu sırada neredeyse dengemi kaybediyordum. Gidecek başka yerim kalmadığı için banyoya doğru koşmak için arkamı döndüm ama arkamdan şiddetle çekilince başıma bir ağrı saplandı. Çığlık attım.

“Dövüşmeye çalışmana bayılıyorum, sürtük.” Rocco saçımı çekerken kahkaha atıyordu.

Ellerimi kaldırıp saçıma tuttuğu yumruğuna asıldım. Kavrışı canımı o kadar acıtıyordu ki gözlerimden yaşlar boşandı ama kendimi eğilmeye ve Alessandro'nun bana gösterdiği şekilde vücudumu döndürmeye zorladım. Rocco bileği burkulurken bağırsa da saçımı tutmaya devam etti. Tek eliyle bile cüssesi ve gücü kaçma girişimlerimi ezip geçiyordu.

Zayıf noktalara saldırmalısın.

Rocco'nun sağ eline baktım, en azından saçımı çekiştirirken bir darbeden korkmak zorunda olmadığım için şükrettim. Yaralı eli hâlâ kalın bir bandaj tabakasıyla sıkıca sarılmış hâldeydi ve onu vücudundan uzak tutarak koruyordu. Darbeme yapabildiğimce güç uygulayarak ön kolumla eline vurdum. Rocco saçımı bırakıp uludu ve yaralı elini göğsüne dayadı, bunu yaparken neredeyse öne doğru düşüyordu.

Koş. Koşmam gerekiyordu. Banyo olmazdı, orası çıkmaz sokaktı ve orada onu dışarıda tutacak bir kilit yoktu. Arkamı dönüp haykıran Rocco'nun etrafından dolaştıktan sonra da ya-

rak odasından dışarı fırladım. Koridordan telefonumu ve sırt çantamı aldıktan sonra da merdivenlere doğru atıldım.

BÖLÜM 20

—••••• Alessandro •••••

Lanet bagaj kapağı kapanmıyordu. Tekrar kaldırdım ve yakıt bidonlarını kenara itip Felix'in hediyesinin bulunduğu siyah ceset torbasını tekrar yerleştirdim. Adamlarından biri geçen hafta teslim etmişti ve depounun arkasındaki buzdolabına tıkmama yardım etmişti. Artık ona ihtiyacım yoktu, o yüzden bir yerde mola verip onu yakmamız gerekecekti.

Dairemde, geçmişimi Rocco Pisano'ya bağlayabilecek her şeyi temizlemiştim. İnsanlar Ravenna ile birlikte ayrıldığımızı ve kocasının kısa bir süre sonra öldüğünü fark ettiklerinde, kimsenin iki olay arasında bir bağ kurmasını istemiyordum. Cosa Nostra'nın Felix'in tuttuğu tetikçinin izini bulma ihtimali neredeyse sıfıra yakındı ama yine de işimi şansa bırakmayacaktım.

Bagaj kapağı en sonunda yerine oturdu. Bir şeyi gözden kaçırmadığımdan emin olmak için boş depoyu bir kez daha kolaçan ettim sonra cebime uzanıp bir deste kart çıkardım. İskambil kartları lastikle sarılmıştı, geçen yıllarla birlikte kenarları sararmış ve kıvrılmıştı. Babamın bana poker oynamayı öğrettiği eski desteydi ve çocukluğumdan kalan birkaç şeyden biriydi. Nedendir bilmem ama bunları atmaya asla kıyamamıştım.

Telefonumun zil sesi gecenin sessizliğini bozdu. Kartları geri cebime koyup direksiyonun arkasına geçtim, panelin üzerindeki telefonu aldım. Ekranda Ravenna'nın adı parladı. Muhtemelen neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordu. Pencerenin önünde durmuş beni beklediğini hayal edince dudaklarımdan gülümsemeyi uzak tutamadım, o yüzden başparmağımla hızla açıp telefonu kulağıma dayadım.

"O burada." Ravenna'nın telaşlı fısıltısı diğer taraftan geldi. Vücudum hareketsizleşti, damarlarıma buz doldu.

Tık.

Arama kesildi.

"Geliyorum, Ravi," dedim beni duymuyor olsa bile ve kalbim boğazımda atarken konuştum.

Depo, Pisano malikânesinden yirmi dakika uzaklıktaydı. Gazı kökledim, ibrenin neredeyse iki yüzü göstermesini görmezden geldim ve içimde kabaran panik dalgasını yutmaya çalıştım. Yanlarından geçtiğim araçlar bir ışık huzmesinden ibaret kalıyordu; bir an oradaldı ve sonraki anda yoklardı. Ne kadar yaklaşırsam korkum o kadar artıyordu çünkü o orospu çocuğunun Ravenna'ya yapabileceklerini hayal ediyordum. Sevdiğim kadının hayatının, benim soğukkanlılığımı korumama bağlı olduğunu bilmek, beni kendimi tamamen kaybetmekten alıkoyan tek şeydi.

Arabayı kenara çekip nöbetçi kulübesinin görüş alanının dışına park ettim. Rocco'nun korumalarına geldiğimi görürlerse beni durdurmaları için emir vermiş olması muhtemeldi ve geldiğimi patronlarına bildirmeleri riskini alamazdım. Koltuğun altında saklı tuttuğum fırlatma bıçaklarını alıp arabadan çıktım.

Bölgeyi kolaçan ederken bahçe kapısının önünde bir koruma saptadım, sırtında bir M16 asılıydı. Diğer nöbetçi kulübesindeydi, monitörleri izliyordu. Ağaçtan ağaca sürünüp bı-

çaklarımdan birini fırlatacak kadar yaklaştım. Kapıdaki herifin ensesine saplandı ve adam dizlerinin üzerine düştü. Nöbetçi kulübesindeki arkadaşı sandalyesinden fırlayıp dışarı çıktı. Ona iki bıçak fırlattım. İlki göğsüne saplandı, diğeri âdemelmasının hemen altına girdi. Sadece gırtlaklarını kesip bıçaklarımı toplayacak kadar oyalandım, çevre duvarının dışına yerleştirilmiş üç adamın da icabına bakmak için geri döndüm. Arazinin kenarındaki kameralardan uzak durarak Rocco'nun adamlarının her birinin kafasına birer kurşun sıkıp arka arkaya öldürdüm. Silahımdaki susturucu, malikânedен duyulmamasını sağlıyordu.

Giriş holünün ışığı yanıyordu ama etrafta kimse görünmüyordu. Tam merdivenlerden yukarı koşturuyordum ki sağımdaki bir yerden büyük bir gürültü yankılandı. Yönümü değiştirerek evin doğu kanadına ve kırılan camların kakafonisine doğru koşturdum.

“Seni elime geçirmek için sabırsızlanıyorum, kaltak!” Rocco'nun haykırıışları mutfaktan geliyordu. “Seni çıplak ellerimle öldüreceğim!”

İçeri daldım.

Rocco sol elinde bir silahla odanın ortasında duruyordu ama en azından şu anda silahı kullanmıyordu. Etrafındaki bütün tabaklar ve bardaklar kırıktı. Ravenna mutfak tezgâhındaydı, sırtı duvara dönük olabilirdi ama sağ elinde bir mutfak bıçağı ve sol elinde bir şarap kadehiyle piç kurusuna bakıyordu. Saçları karmakarışık bir şekilde yüzüne dökülürken gözlerinde korku ve kararlılık karışımıyla Rocco'ya bakıyordu, şarap kadehini ona fırlatmaya hazırды.

Onu gördüğümde göğsümde gurur filizlendi, böylesine küçük ve korkmuş hâldeyken bile kendisini istismar eden kişiyle yüzleşmeye ve kendisi için savaşmaya hazırды. Fakat artık ben buradaydım ve bir daha asla kendisini birine karşı savunması

gerekmeyecekti. Ravenna başını yukarı kaldırdığında bakışlarımız buluştu. Saçı yüzünden kayıp sol yanağındaki kocaman, kırmızı izi ortaya çıkardı.

Kör öfke terimini birkaç kez duymuştum ama kendim hiç tecrübe etmemiştim. Şu âna kadar. Mutlak bir sakinlik olarak başladı ama sonra öfke ve kin, tıpkı bir süpernova gibi patlayıp varlığımın her zerresini doldurdu. Öne doğru bir adım atıp Rocco'nun arkasına geçtim ve sağ kolumu boğazına dolayıp boştaki elimle sol bileğini tuttum. Rocco'nun uzvunu tüm gücümle sıkarken gözlerim Ravenna'nın gözlerinden ayrılmadı. Silah elinden yere düşerken çırpınıp elimden kurtulmaya çalıştı. Diğer kolumu boğazına dolayıp kafasını arkadan boğma hareketine hapsettim. Boynunun iki yanına aynı anda baskı uygulamamı sağlayan çok etkili bir taktiksel hareketti. Nefes almaya çalışırken zorlanışını hissedebiliyordum, yüzü morun iğrenç bir tonuna dönüşüyordu ama kulaklarıma hiçbir ses gelmedi. Birkaç saniyeye işi bitecekti.

Fazla kolaydı. Çok fazla hızlıydı.

Nedendir bilmem ama aklım cebimdeki o eski iskambil desresine gitti ve dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Tutuşumu gevşetip Rocco Pisano'nun gevşek bedeninin yere düşmesine izin verdim.

—❤ Ravenna ❤—

Yerde baygın yatak Rocco'ya bakarken, Alessandro'nun yüzündeki ifade gerçekten tuhaftı. Kontrollü görünüyordu ama gözlerindeki bakış tek kelimeyle vahşiydi. Gözleri benimkileri buldu ve içlerindeki vahşilik dağıldı, yerini endişeye bıraktı.

“Ravi bebeğim?” Bana doğru geldi sonra durdu. “İyi misin?”

“Evet,” dedim. Sesim titredi, bacaklarım da titriyordu ama adrenalın yüzündendi.

Alessandro bir adım daha attı ve önümde çömeldi. “Sana zarar vermeyeceğim, Ravi.”

“Neden bana zarar vereceğini düşüneyim ki?” Kafa karışıklığıyla mırıldandım. “Ayrıca niye çömelyorsun?”

“Kendimi senin gözünde daha az korkutucu hâle getirmeye çalışıyorum bebeğim.”

“Ben seni ayakta dururken de şu andaki...hâlinle de eşit derecede korkutucu buluyorum. Yani hiç.”

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Madem öyle bıçağı bırakabilir misin?”

Aşağı baktığımda uzattığım elimde hâlâ bıçağı tuttuğumu fark ettim. “Ah...üzgünüm,” dedim boğuk sesle ve kolumu indirdim.

“Sana sarılabilir miyim? Lütfen?” diye sordu gözlerimi araştırırken.

Yüzünde sert hatlı çizgiler vardı ve sanki kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi çenesi sıkıca kenetlenmişti. Davranış biçimi ve sorusu bir an için kafamı karıştırdıktan sonra kafama dank etti. Şokta olmamdan ve onu da bir tehdit olarak görmemden korkuyordu. Aptal adam. Bıçağı yere atıp elimi yanına koydum.

“Evet,” dedim.

Alessandro ayağa fırlayıp kollarını etrafıma dolayıp beni kaldırdı.

“Üzgünüm,” dedi ağzıma doğru ve beni vücuduna öyle sertçe bastırdı ki zorlukla nefes alabildim. “Burada olmalıydım.”

“Sorun yok. Bana öğrettiğin o hareketleri deneme fırsatım oldu,” diye mırıldandım ve alt dudağını ısırdım.

“Ben yaşadığım sürece o hareketleri bir daha kullanmana gerek kalmayacak, Ravi. Hayatım üzerine yemin ederim.” Ağzı çenem boyunca ilerleyip yanağımın kenarındaki çürüğe doğru kaydı. “Hazırlandın mı?”

“Evet.”

“Sadece bir şeyi bitirmem gerekiyor sonra gidiyoruz. Tamam mı?”

“Tamam.”

“Güzel.” Beni yavaşça yere indirdikten sonra eğilip yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Ben seni almaya gelene kadar burada bekle. Lütfen.”

Başımı salladım.

Alessandro dudaklarıma bir öpücük daha kondurup Rocco’ya yöneldi. Kocamı ceketinin arkasından tutup mutfaktan dışarı sürükledi. Tezgâhın yanında birkaç saniye bekledikten sonra peşlerinden fırladım.

Giriş holünden aceleyle geçip ofise koşturdum ve açık kapıdan içeri göz attım. Alessandro, Rocco’yu duvar kenarındaki, devasa bir yağlıboya tablonun hemen altındaki büyük barok sandalyelerden birine bırakırken Rocco hâlâ baygındı. Rocco, o parçayı düğünümüzden kısa bir süre sonra satın almıştı. Tabloda, kumaş örtüyle kaplı bir masada oturan bir grup adam, tertemiz beyaz yüzeyde kart oynuyordu. Bana rahatsız edici bir şekilde Da Vinci’nin *Son Akşam Yemeği* tablosunu hatırlatıyordu.

Alessandro sehpayı Rocco’nun önüne taşıdı ve odanın köşesinden bir sandalye daha aldı. Sonra sehpanın diğer tarafına, Rocco’nun tam karşısına yerleştirdi.

“Uyanma vakti, Pisano,” dedi Alessandro. Oturup silahını masaya bıraktı.

Rocco'nun gözleri irkilerek açıldı. Bir an için Alessandro'ya boş boş baktı, ardından sandalyesinden fırlayıp kalktı, sol eliyle silaha uzandı.

Alessandro daha hızlıydı. Silahı kapıp Rocco'nun baldırına bir kurşun sıktı. "Bu seni yerinde tutar."

Rocco sandalyeye geri düştü ve avazı çıkana kadar bağırdı. Alessandro onun haykırışını duymazdan gelip silahını tekrar sehpanın üzerine bıraktı. Sakince cebine uzanıp bir deste kart çıkardı.

"Seni öldüreceğim, seni yalancı pislik!" diye kükredi kocam hıçkırıklarının arasında, tükürükleri önünde uçuşuyordu. Yüzü kıpkırmızıydı, sebebi ya öfke ya da acıydı.

Alessandro kartları karıştırırken, "Yüksek bahislerle oynamaktan hoşlandığını biliyorum," dedi. "Bu sefer elimizde güzel taşlar olmadığına göre, başka bir şey için oynayacağız. Vücut parçalarına ne dersin?"

Rocco'nun gözleri genişledi. Sandalyede arkasına yaslanıp Alessandro'ya baktı ve yüzündeki şaşkınlık korkuya dönüştü.

"Bırak gideyim," deyiverdi Rocco. "Bırak gideyim, Ajello'ya hiçbir şey söylemem. Bana zarar verirsen ve Don bunu öğrenirse işin biter Zanetti."

"Sikimde değil. Sevdiğim birine dokunmaya cüret ettin, o yüzden sonuçları ne olursa olsun bunun bedelini ödeyeceksin."

Alt dudağımı ısırdım. Sonuç olarak intikam almaya karar vermişti. Muhtemelen bu yüzden benden mutfakta kalmamı istemişti. Bilmeyeyim diye.

"O benim karım, seni orospu çocuğu!" Rocco patladı. Belli ki Alessandro'nun rahmetli karısından değil de benden söz ettiği sonucuna varmıştı.

"Yakında dul kalacak karın demek istiyorsun herhâlde?" Alessandro başını yana eğdi ve kartları dağıtmaya başladı. "Evet.

Evine adım atduğım günden beri müstakbel duluna âşığıım. Şimdi çeneni kapa ve oyna. Yoksa diğer elini de mahvetmeye karar verebilirim ve o zaman hiçbir şeyi tutamazsın.”

Titreyen elimi dudaklarıma bastırdım. Bunu benim için yapıyordu. Kalbimde kalan son şüpheler de yok oldu, bir zamanlar sahip olduğum ve küle dönüştüğünü düşündüğüm hayallerimin gerçek olacağına inanmak için kendime izin verdim.

Alessandro’nun ceketinin kenarlarını etrafıma sıkıca sararak biraz daha yaklaştım ama kitaplıklardan birinin arkasında gözden uzak kaldım. Keşke oraya koşup onu öpebilseydim ama dikkatini dağıtıp Rocco’nun silahı alması riskine girmeye cesaret edemezdim.

Pokerin sadece üç ya da daha fazla kişiyle oynanabileceğini sanıyordum ama yanılmıştım. Alessandro ikisine de ikişer kartı ters şekilde dağıttıktan sonra masaya üç kart daha koydu, yüzleri yukarı bakacak şekildeydi.

Rocco elindeki iki karta baktıktan sonra, “Çekiliyorum,” diye alay etti.

“Benim oyunumda pas geçmek yok, Pisano,” diye cevap verdi Alessandro ve masaya yüzü yukarı bakan iki kart daha koydu. “Ayrıca biraz zaman kazanmak için bir iki adımı da atlayacağız. Şimdi elimizde ne var bir bakalım.”

Rocco kartlara baktıktan sonra bakışlarını silaha çevirdi. Tabancaya uzanmaya karar verdiği anı gözlerinden görebildim. Hafifçe öne eğilirken vücudu kaskatı kesildi. Alessandro’yu uyarmak için ağzımı açtım ama gerek kalmadı. Alessandro’nun eli sağa doğru fırlayıp silahı kaptı. Hemen ardından bir el silah sesi havayı deldi.

Kocam haykırdı ve elini kanayan omzunun üzerine bastırdı.

Alessandro silahını indirirken, “Acıyor mu?” diye sordu ama Rocco feryat etmeye devam etti.

“Sana bir soru sordum. Acıyor mu?” Alessandro masanın üzerinden eğilip parmaklarını Rocco’nun sargılı eline kenetledi.

Rocco’nun dudaklarından çıkan ses insani olmaktan çok hayvaniydi. “Evet!”

“Sevindim. Hadi devam edelim.”

Kitaplığın arkasında saklanmaya devam edip üç el daha oynamalarını izledim. Her biri Rocco’nun vücuduna giren bir kurşunla sonuçlandı. Sağ pazusu. Sol ayağı. Diğer baldırı. Rocco’nun sandalyesinin etrafında bir kan göleti oluşmuştu. Doğru düzgün oturamıyordu bile. Hatta huçkırıkları bile ateşli coşkusunu yitirmişti, sadece arada sırada bir inilti duyuluyordu. Zaman sanki sonsuza kadar uzanıyor gibi görünse de sadece beş dakika geçmişti.

Alessandro kartları tekrar dağıttı. Rocco sandalyede sallanıp öne doğru düştü, başı masanın ahşap yüzeyine çarptı. Kartlar etrafa dağılıp teker teker yere düştü. Alessandro silahı aldı ve Rocco’yu saçından tutup çekerek başını kaldırdı.

“Oyun bitti, orospu çocuğu.” Silahı ateşledi, kurşun Rocco’nun suratının tam ortasına isabet etti.

Arkadan fışkıran kan ve beyin parçaları her yeri iğrenç bir pislikle kapladı.

Alessandro, Rocco’nun başını bıraktığında kafası ahşap sehpanın üzerine düştü. Masanın üzerinde kalan son kart kayarak aşağı kayd ve Alessandro’nun ayağının yanındaki kan birikintisinin üzerine düşmeden önce yavaşça havada döndü. Kupa ası.

Kitaplığın arkasındaki saklandığım yerden çıkıp odaya girdim. Alessandro başını kaldırdı, beni fark ettiği anda vücudu aniden hareketsizleşti. Gömleğinin ön tarafı kan içindeydi, yüzünde ve sağ elinde de biraz kan vardı.

“Tanrım, Ravi. Ne zamandır orada dikiliyorsun?”

“Başından beri.” Bir adım daha atıp ona doğru koştum.

Ona ulaştığımda kollarına atladım, beni yakalayacağını hiç şüphe duymadan biliyordum. Yakaladı da. Kollarımı başına sardım, parmaklarımı kısa saçlarından çılgınca geçirirken dudaklarımı onunkine yapıştırdım.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım dudaklarına.

Beni göğsüne o kadar sıkı bastırdı ki nefes almakta zorlandım.

“Sevginin sana karşı hissettiklerimi anlatmak için yeterince güçlü bir terim olduğunu sanmıyorum, Ravi,” dedi öpücüklerin arasında. “Keşke bunu tarif edecek kelimeleri bulabilseydim. Kalbimi sarmalayan güzel bir alev gibi, tam anlamıyla yanan bir deliliğe dönüştü. Diğer her şey onun ışığının yanında önemsiz kalıyor.”

“O zaman birlikte yanalım,” dedim ve tırnaklarımı ensesine geçirdim.

Alessandro beni bir uçtan diğerine taşıyıp odanın ortasındaki büyük masanın üzerine yerleştirirken ağızından alçak sesli bir hırıltı çıktı. Ceketini omuzlarımdan sıyırdı, ben masanın üzerinde cırılçıplak kalana kadar da kıyafetlerimin geri kalanını çıkarmaya devam etti.

“Çok güzelsin.” Elini boynuma koyup başparmağıyla tenimi okşadı ve anında ıslandığımı hissettim. “Ve sonunda, sadece benimsin.”

Avucunu boğazımda tutarken diğer eli önümden aşağı doğru indi, parmağının ucunu göğsümden ve karnımda düz bir çizgi çizdikten sonra aşağı doğru kaydırđı. Parmağınđı içimde kıvırdığında dudaklarımdan hızla bir nefes çıktı.

“Sadece benim olmak nasıl bir duygu, Ravenna?” diye sorarken boynumdaki tutuşunu sıkılaştırdı.

Derin bir nefes alıp öne doğru eğildim ve boynuma bastırdığı elinin verdiği hisse karşılık hayretle doldum. “Sanki sonunda özgürmüşüm gibi.”

Alessandro parmağını içimden çekip elini ağzına götürürken lacivert gözlerinin derinlikleri benimkilerden ayrılmadı. Parmağındaki sularımı yalarken bakışları hiç değişmedi.

Saldırmaya hazırlanan aç bir canavar gibi bana bakarak, “Seni her tattığımda, nektarın daha tadı oluyor,” dedi. “Seni önce aletimle mi yoksa ağzımla mı tatmak istediğime karar vermekte gerçekten zorlanıyorum.”

Bedenimden bir ürperti geçti. Ellerimi kanlı gömleğinin yakasına koyup çekiştirdim. Üstten iki düğmesi yere düşerken, eli tekrar içime kayd ve deliğimle resmen alay etti. Gömleğini tekrar çekip bir düğmesini daha kopardım ve dövme göğsünü daha fazla ortaya çıkardım. Buna karşılık olarak boynumdaki tutuşunu sıkılaştırarak parmağının ucunu içime kaydırıldı.

Şimdiye kadar her birleşmemiz patlayıcı bir güçle olmuşken şimdi bu kadar yavaş gitmesi garipti. Yine de kendimi Alessandro’nun yüzündeki dirençli ifadeyle keyiflenirken buldum. Gözlerindeki zorlukla kontrol edilen çılgınlığı görüyordum, hemen içime dalmamak için mücadele ettiğini biliyordum.

Bir düğme daha düştü ve parmağı biraz daha derine kayd.

“Bana işkence etmekten hoşlanıyor gibisin Ravi,” dedi boğuk sesle.

Dudaklarımda minik bir gülümseme belirdi. “Görüyorum ki senin de aşağı kalır yanın yok.”

Parmağı içime tamamen saplanıp nefesimi kesti. Son iki düğmesini açarken ve pantolonunun fermuarını açmak için uzanırken ellerim titriyordu.

Başparmağını klitorisimin üzerine bastırırken, “Daha hızlı olmam istiyorum, Ravi bebeğim,” dedi. “Yoksa kendimi kaybedeceğim.”

“Buna tanık olmayı çok isterim,” derken pantolonunu kalçalarından aşağı ittim.

Alessandro'nun dudaklarından bir hırıltı çıktı. Parmağı bir anda içimden kayboldu, elini boynumdan çekti. Hayal kırıklığıyla bir çığlık attım ama beni belimden tutup çevirdiğinde bu çabucak bir ciyaklamaya dönüştü.

Ben havada sallanırken, "Bacaklarını bük bebeğim ve masanın üzerine diz çök," dedi.

Kısa olabilirdim ama kesinlikle sıska değildim ve beni oyuncak bebekmişim gibi tutması beni öyle ıslattı ki bu utanç vericiydi. Yine de başımı salladım ve o beni yavaşça masanın üzerine indirirken dediğini yaptım.

"Öne eğil ve bacaklarını ayır ki o tatlı ıslaklığını daha iyi görebileyim."

Göğsümü indirip alnımı ahşap yüzeye bastırdım, Alessandro'nun avucu sırtımdan yukarı doğru çıkınca omurgamda bir elektrik akımı oluştu.

"Bak ne kadar iyi uyuyoruz," diye fısıldayıp elini boynuma sardı. "Derin nefes al, Ravi."

Masanın kenarını kavrayıp nefes aldım, Alessandro içime kaydı. Aleti içimi doldurdu, beni neredeyse dayanamayacağım kadar esnetiyordu. Kalçasını yavaşça hareket ettirmeye başladığında inlemelerim haz dolu çığlıklara dönüştü.

Günahtı bu. Ölü kocamın masasının üzerinde diz çökmüşüm, onu öldüren adam tarafından güzelce beceriliyordum. Düşmanımızın hâlâ sıcak olan bedeninden sadece birkaç adım uzaktaydık.

Umurumda değildi. Tanrı yardımcım olsun ama umurumda değildi.

Vücudum titremeye başladı, Alessandro'nun içime her girişiyle uçuruma biraz daha yaklaşıyordum. Onun istikrarlı ritmi altında baskı artarken ağırlığımı kaybettiğimi ve infilak ettiğimi hissettim.

“Kamera...” dedim Alessandro beni merdivene doğru taşıırken.

“Önemi yok. Video kaydını izleyecek sağ kalan kimse yok.”

Kollarımı boynuna sarıp kirli sakallı çenesini öptüm. “Peki nöbetçi kulübesindeki korumalara ne oldu?”

Merdivenin ortasında durup bana baktı. “Sana karşı tehdit teşkil ediyorlardı, o yüzden ortadan kaldırıldılar. Bunun için özür dilemeyeceğim.”

Gerçekten de birkaç kelime eden bir adamdı. Bu açıklamayla birlikte merdivenden çıkmaya devam etti.

Yatak odama ulaştığımızda Alessandro beni yatağa bıraktı sonra ayakucuna gidip yerde diz çöktü.

“Ne yapıyorsun?” Ona kafa karışıklığıyla baktım.

“Aşağıda, kontrolümü kaybedişimi gördün.” Elini ayak bileğime dolayıp ayağımı ağzına doğru kaldırdı ve ayak tabanıma bir öpücük kondurdu. “Gözlerini kapat, Ravi bebeğim.”

Gözlerimin kapanmasına izin verdim ve bacağımanın alt kısmında yumuşak öpücükler bırakan dudaklarına odaklandım.

“Peki bu ne?” diye fısıldadım.

“Bu...” Diğer bacağıma geçip orada da ayağımın kemerini öptü. “Bu benim sana tapınmam.”

Alessandro’nun avuç içleri yavaşça, santim santim bacaklarımdan yukarı kaydı, ardından dudakları yol boyunca küçük öpücükler bıraktı. Önce sağ bacağımda sonra solda, deseni tekrarlıyordu. Uyluklarımin içine ulaştığında, yatağa çıkarken şiltenin çöktüğünü hissettim.

“Gözlerini kapalı tut,” dedi sert bir sesle, “bakmak yok.”

Karnımın alt kısmına bir öpücük kondururken uylukları-
mın içini okşuyordu.

Alt dudağımı ısırıp çarşafı sıktım. Elleri içime doğru ka-
yarken ağzı da aynı anda aşağı doğru indi. Öpme ve okşama.
Öpme ve okşama. Önce hangisinin kasığıma ulaşacağını merak
ettim; elleri mi, yoksa ağzı mı? Tatlı beklenti sadece uyarılmamı
daha da artırıyordu.

Dudaklarını klitorisime bastırdığı anda parmakları girişime
geldi. “Derin nefes al,” diye talimat verdi.

Bunu bilinçli olarak yapmama bile gerek yoktu çünkü par-
mağı içime girerken ağzı klitorisimin etrafına kapandı ve nefes
nefese kaldım. Sıcak dili klitorisimi yalarken ıslaklığım popo-
mun yanaklarının arasından aşağı sızıyordu, dilinin darbeleri
sert ama yavaştı. Parmağını azar azar daha derine kaydır-
dı. Za-
ten hassas olan organım ihtiyaçtan ağrıyor, daha fazlasını isti-
yordu ama o acımasızdı. Ne tatlı bir işkenceydi. Dilinin telaşsız,
metodik darbelerinin ardından başka bir parmağı içeri daldı.
Bacaklarım titredi ve karnım kasıldı. Çarşafı bırakıp saçını tut-
tum ve başını kendime doğru çektim.

Alessandro’nun dudakları klitorisime yapıştı ve emmeye baş-
ladı. Omurgamdan yukarı titremeler çıkıp kafatasımın dibine
kadar geldi. Sırtımı eğdim ve içimdeki basınç arttıkça inledim.

“Lütfen,” diye inledim. “Delireceğim.”

“Delirmeyeceksin,” diye mırıldanıp klitorisimi yalamaya de-
vam etti, sert parmakları içime girip çıkıyor ve her seferinde
biraz daha derine batıyordu.

Soğukkanlılığımı kaybedip, “Alessandro!” diye haykırdım.

Parmaklarını tamamen içeri soktu ve klitorisimi o kadar sert
emdi ki bir sonraki saniyede milyonlarca parçaya ayrıldım.

Beni son bir kez yalayıp başını kaldırdığında hâlâ artçı şok-
lardan titriyordum.

“İşim bitmedi, Ravi bebeğim.”

“Ne?” Boğulur gibi sordum.

Hızlı bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalktı ve kıyafetlerini çıkarmaya koyuldu.

“Ağzımın yeterli olacağını mı düşündün?” Vücudumun üzerinde süründü ve dirseklerini başımın her iki tarafına yerleştirdi, başını bana doğru eğip beni koyu mavi havuzlarına tutsak etti. “Sana asla doyamam.”

Aletini erimiş organımın içinde kaydırırken bakışları benimkilerden ayrılmadı. Titredim.

“Hassas mısın?” diye sordu.

“Biraz.”

Kolunu bana dolayarak, ben onun üstüne çıkana kadar bizi yuvarladı. Kalçalarımı yavaşça kıvırdım, onun bu şekilde altımda olmasının verdiği hissi sevdim. Aleti kocamandı, beni dibine kadar dolduruyordu ve her ufak hareket sinir uçlarımdan her birini ateşliyordu. Elinin karnımdan ve göğsümden yukarı çıkıp boynuma dolanmasıyla kendimden geçtim.

“Çok üzgünüm,” dedi aniden. Sesi kırık döküktü.

“Ne için?”

Alessandro cevap vermedi, sadece gözlerinde tuhaf bir bakışla beni izliyordu. Öne doğru eğildim, Alessandro kalkıp diğer elini de yanağıma koydu.

“Seni seviyorum, Ravenna. Şimdiye kadar sevdiğim her şeyden ya da herkesten daha çok,” diye fısıldadı. “Lütfen bunu unutma.”

Neden böyle...üzgün olduğunu anlamadım. Rocco gitmişti. En sonunda özgürdük.

“Neler oluyor?”

“Bir şey olduğu yok bebeğim.” Dudakları minik bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Sadece bilmeni istedim. O kadar.”

Üzerine binmeye devam ettim, vücudunun benimkinin altında yarattığı his hayret yaratan türdendi, o ise dudaklarında o hüzünlü gülümsemenin gölgesiyle yüzüme bakıp durmaya devam etti.

BÖLÜM 21

—••••• Alessandro —•••••

Yorganı çekip Ravenna'nın çıplak omzunu örttükten sonra kalkıp yatağın kenarına oturdum ve elimdeki telefona gözlerimi diktim. Ravenna başı boynuma sokulmuş hâlde yanında yatarken, kafamdan türlü türlü senaryolar geçip durmuştu. Hiçbiri harika değildi ve her seçenek, bir öncekinden daha kötü görünüyordu. Pisano'nun işini bitirdiğim anda bu durumun sadece iki sonucu olacağını biliyordum. Ya teslim olup kendi hayatımı verecektim ya da kaçacaktık ama eninde sonunda benim yaptıklarım yüzünden Ravenna zarar görecekti.

Telefon rehberimde aradığım ismi bulup aradım. Gece yarısını epey geçmişti ama cevap verecekti. Acil bir durum olmadıkça kimse bu saatte Don'u aramazdı.

"Ne oldu?" Hattın diğer ucundan Salvatore Ajello'nun sesi geldi.

"Rocco Pisano öldü," dedim.

"Sırplar mı yaptı?"

"Hayır. Ben yaptım."

Yıllardır doğrudan Don için çalışıyordum ve beni, kimseyi sebepsiz yere öldürmeyeceğimi bilecek kadar iyi tanıyordu.

Özellikle de bir Capo'yu. Ama bu, onun onayı olmadan yaptığım gerçeğini değiştirmezdi. Don'a karşı gelmiş ve Aile'ye ihanet etmiştim. Bunun cezası ölümdü. Muhtemelen *brunch* partisinde olanları, Ravenna'yla herkesin önünde öpüşmemizi de bildiği için ikimizin de peşine düşecekti.

Ajello'nun sessiz kalması göğsümde paniğin yükselmesine neden oldu. Ravi'yi güvende tutmak için, Don'u bile gözümü kırpmadan öldürebilirdim. Ama öyle bir fırsatı ele geçireceğimi sanmıyordum.

"Lütfen." Gözlerimi kapattım ve elimdeki telefonu sıktım. "Benim hayatım senindir. Sadece... Ravenna'nın gitmesine izin ver."

"Bunu hak etti mi?" diye sordu.

"Benim verdiğimden çok daha fazlasını hak ediyordu."

Bir duraklama daha. Muhtemelen sadece birkaç saniye sürmüştü ama bana asırlar gibi geldi.

"Rocco'nun evinde misin?" diye sordu Ajello.

"Evet."

"Ceset?"

"Ofisinde."

"Pekâlâ. Beni çok dikkatli dinle, Zanetti. Pisliğini temizlemek için dört saatin var sonra kadını al ve saat beşe kadar gitmiş ol. Anlıyor musun?"

Gitmemize izin mi veriyordu?

"Anlıyor musun, Zanetti?"

"Neden?" diye sordum.

"Sen karımın hayatını kurtardın. şimdi ben de sana seninkini hediye ediyorum, yani ödeştik. Eğer seni bir daha şehrimde görürsem, öldün demektir."

"Dört saat içinde gitmiş olacağız."

“Güzel. İzlerinizi kaybettirdiğinizden emin ol çünkü eğer birisi sizi bu lanet karmaşayla ilişkilendirirse, adamlarıma ikinizin de peşine düşmeleri için yeşil ışık yakarım.”

Ciddi olduğuna şüphe bırakmayacak şekilde telefonu kapattı.

Beynimdeki çarklar dönmeye başlarken telefonumu bıraktım ve gözlerimi dikip baktım. Bir dakika sonra başka bir numarayı aradım.

Felix telefonu açar açmaz, “Başka bir cesede ihtiyacım var,” dedim.

“Ne?! Delirdin mi sen? Saatin kaç olduğunu—”

“Konuşmayı kes, Felix. Bu acil bir durum.”

“Ölüm kalım meselesi mi?”

“Evet. Yirmili yaşlarda, siyah saçlı bir kadın bedenine ihtiyacım var. Teslim yeri New York, sana adresi göndereceğim.”

“Tamam. Gelecek haftaya senin için bir şey hazırlarım.”

“Üç saat içinde teslim edilmesini istiyorum, Felix. Bir dakika bile fazla değil. Bir de arabaya ihtiyacım var.”

Telefonu kapattım, dizüstü bilgisayarımı ve malikânenin planlarını almak için odadan çıktım.

Yaklaşık iki saat içinde gaz sızıntısıymış gibi görünen bir ev yangını planlamak ve olaya karıştığımın dair tüm kanıtları silmek neredeyse imkânsızdı ama başka seçeneğim yoktu. Gaz sızıntısı planı tutmasa bile Rocco'nun, Ravenna'nın ve benim yangında öldüğümüze inandıkları sürece bunun bir önemi olmayacaktı.

Yatağın yanında yere serdiğim planları bir kez daha kontrol ettikten sonra Ravenna'ya baktım. Hâlâ mışıl mışıl uyuyordu.

“Bunu halledeceğim, Ravi.”

Dizüstü bilgisayarımı kapıp güvenlik kamerası yazılımını açtım ve arşivlenmiş veri dosyalarını açıp, bugün erken saatlerde buradan ayrılırken arabamı gösteren kapı kamerasının kaydını buldum. Öğleden sonra dördü biraz geçtiği görülüyordu. Yarım dakikalık klibi düzenleyip kapalı kapının sahte bir videosuyla değiştirdim. Sonra gizlice içeri girdiğim ve nöbetçi kulübesindeki iki güvenlik görevlisini öldürdüğüm ana geçtim. O kısım ile birlikte kameraların beni diğer korumaları öldürürken yakaladığı birkaç kareyi de değiştirdim.

Tehlike arz eden her kareyi düzenlemek neredeyse iki saatimi aldı. Elimde günün çeşitli zamanlarından kaydedilmiş birkaç görüntü olduğu için, tek mesele uygun olanları bulup kayıtları birleştirmeden önce günlük girişlerini değiştirmekti. Sonuç olarak beni ve Ravenna’yı öğleden sonra malikâneye varırken, Rocco’yu da on buçukta içeri girerken gösterir şekilde temiz ve kesintisiz bir kayıt elde ettim. Bunu yaptıktan sonra, evin dış kapısı ile bahçe kapısı arasındaki tüm kameraları önümüzdeki iki saat boyunca hareketsiz bir görüntü gösterecek şekilde hekledim.

İlk aşama tamamlanmıştı. İkinci aşama için sahneyi hazırlamak üzere aşağı inme zamanıydı.

Boş yakıt bidonlarını ön kapıdan çıkarırken motorların alçak gürültüsü geceyi doldurdu. Birkaç saniye sonra iki siyah cip garaj yolundaki virajı döndü ve ön merdivenlerin yanında durdu. Öndeki arabanın sürücü kapısı açıldı ve kırklı yaşların

sonundaki bir adam dışarı çıktı. Geçen haftaki ceset torbası arkadaşımdaydı.

“Felix Allen’dan bir teslimat daha,” dedi ve aracın kargo bölümünü açmak için ilerledi. “Kadın. Siyah saçlı. Doğal sebeplerden ölmüş. Bu kadar kısa sürede yirmili yaşların başında birini bulamadım, o yüzden otuzlu yaşların sonunda biri oldu. Üzgünüm.”

“İş görür.” Başımı salladım. Zaten cesetten geriye teşhis edilecek pek bir şey kalmayacaktı. Eğer kalırsa da Felix sihrini gösterip DNA testi sonuçlarını eşleşme gösterecek şekilde değiştirirdi.

“Felix’e bana borçlu olduğunu söyle,” dedi adam ve arabanın anahtarlarını bana attı.

“Kapının yanında iki ve çevre duvarı boyunca üç ceset daha var.” Cebimden beş elmas çıkarıp uzattım. “Benim için onlardan kurtulabilir misin?”

“Elbette.”

Adamın diğer araçla uzaklaşmasını izledikten sonra ceset torbasını arabadan çıkarıp omzuma attım.

Rocco ve cipimdeki erkek cesedi çoktan mutfığa yerleştirilmişti. İdeal bir lokasyon olmayabilirdi ama doğal gaz ocağı hemen mutfağın altındaydı, dolayısıyla ısıtıcı patladığında en büyük zararı mutfak görecekti. Kadının cesedini de olay yerine ekledim, ceset torbasını topladım ve Felix’in adamının getirdiği araca geri taşıdım. Boş bidonları bagaj bölümüne yerleştirip benim aracımdaki eşyaları yeni cipe aktardım. Her şey tamamlandığında aracı çalıştırıp kaloriferi açtım sonra da Ravenna’yı almak için malikâneye geri döndüm.

—●●●●●♥ Ravenna ♥●●●●—

“Ravi.”

Gözlerimi açtım ve kısarak Alessandro'ya baktım. Yatağın yanında çömelmiş duruyordu, yorgun görünmesine rağmen gözleri loş ışık altında parlıyordu.

“Gitme vakti geldi bebeğim.” Uzanıp elinin tersiyle yanağı-mı okşadı. “Çantayı arabaya götüreceğim.”

“Neler oluyor?”

Öne doğru eğilip dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurur-ken dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Kaçabilmemiz için, önce ölmemiz gerekiyor.”

Dizüstü bilgisayarını ve yerdeki birkaç kâğıdı toplayıp oda-dan çıktı.

On dakika sonra merdivenden inerken yoğun bir benzin kokusuyla karşılaştım. Koku o kadar baskındı ki gözlerim su-lanmaya başladı ve ani bir öksürük boğazımı tırmaladı. Yüzümü dirseğimin kıvrımına gömüp dışarı çıkmak için giriş holünde olabildiğince hızlı koştum.

Alessandro yabancı bir siyah aracın yanında duruyordu, sü-rücü kapısını benim için açık tuttu. Boynunda bir gaz maskesi vardı ve diğer elinde, içinden bir bez parçası sarkan bir şişe tu-tuyordu.

“Kapıya doğru sür ve beni bekle” dedi. “Birazdan orada ola-cağım.”

“Ne yapacaksın?”

“Görünüşe göre Rocco için yeni ısıtıcıyı kuran adamlar işi batırmış olabilir. Ciddi bir gaz kaçağı var.”

“Ne zaman oldu o?”

“Yaklaşık yirmi dakika içinde olacak.” Gaz maskesini yüzü-ne geçirdi ve malikâneye girdi.

Arabayı en son bir yıl önce annemi doktora götürmek için Melania'dan ödünç aldığım da kullanmıştım, o yüzden kontrol-lere konsantre olmam gerekiyordu. Kapıya doğru gıdım gıdım

ilerlerken hem arazinin girişini hem de malikânenin ön kapılarını görmemi sağlayan yoldaki virajda durmaya karar verdim. Arka camdan bakmak için arkamı döndüğümde Alessandro ortalıkta görünmüyordu. Elinde tuttuğu paçavralı şişe, az önce cipin bulunduğu garaj yoluna bırakılmıştı.

Sonraki yirmi dakikayı bir ön paneldeki saate bir arka cama bakarak geçirmiştim. Alessandro'nun dışarı çıkmasını bekliyordum. Sabrım tükeniyordu ve onu aramak için geri dönmeyi düşündüğüm sırada evin ön kapısı açıldı ve Alessandro dışarı çıktı.

Garaj yolunun ortasına kadar rahatça yürüdükten sonra durup gaz maskesini çıkardı. Telefonum çalmaya başladı. Gözlerimi telefonunu kulağına götüren Alessandro'dan ayırmadan telefona cevap verdim.

"Kulaklarını kapat, Ravi bebeğim," diyen sesi geldi hattan.

"Tamam," diye fısıldadım. Alessandro'nun telefonunu kaldırıp yerden molotofkokteyli alması için eğilmesini izledim.

Yüzünü eve dönüp pantolonunun cebinden bir şey çıkardığı sırada kalbim dörtlüğe atmaya başladı. Ne olduğunu göremeyecek kadar uzaktaydım ama elinden kıvılcım çıkıyormuş gibi görünmesini sağlayan hafif alev, elindeki Zippo çakmağı olduğunu anlamamı sağladı. Şişeyi aleve doğru kaldırıp paçavrayı tutuşturdu ve zemin kattaki pencerelerden birine atarak camı kırdı.

Gök gürültüsünü andıran bir patlama sesi havada yankılanırken Alessandro arabaya doğru koşmaya başlamıştı bile. Sanki Hollywood filmlerinden bir sahne izliyorum gibiydim, gözlerim duman bulutunun içinden çıkan devasa bedenine takıldı, arkasındaki alevler gece göğüne doğru yükseliyor ve çevredeki her şeyin üzerine turuncu bir parıltı yayıyordu.

Kapı kolunu çekip arabadan çıktım, iyi olduğundan emin olmak için başka bir şey istemiyordum ama buna fırsatım olmadı

Çünkü Alessandro yanıma gelir gelmez beni kollarının arasına aldı ve ağızını benimkine yapıştırdı.

“Dul kaldığın gece sana evlenme teklif etsem garip olur muydu?” diye mırıldandı ağızımın içinden.

“Bilmem. Olur muydu?” Kahkaha attım.

“Kimin umurunda? Zaten resmî olarak ölüyüz.” Eğildi ve beni bakışlarıyla yerime sabidedi. “Benimle evlenir misin, Ravi bebeğim?”

Alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısırdım. “Evet.”

SON SÖZ

İki yıl sonra, Le Puy-en-Velay, Fransa yakınlarında bir köy

—••••• Alessandro —•••••

Bip.
Tost makinesine giden elim yarı yolda durdu.
Alarmlardan biri, çevre ihlâli sinyali vermişti. Her yerde hareket detektörlerim vardı, arazimizin etrafında dört eş merkezli güvenlik çemberi oluşturacak şekilde ayarlamıştım. Tetiklendiğinde, birisinin sensör sınır çizgilerinden birini geçtiği ve yaklaştığı anlamına geliyordu.

Karımın kahvaltıyı hazırladığı ve kendi kendine ıslıkla bir şeyler çaldığı arka verandaya doğru baktım. Annesi ve erkek kardeşi daha sonra uğrayacaklarını söylemişlerdi ama onların gelmesi için çok erkendi.

Bip. Bip.

İki bip sesi, davetsiz misafirlerin ikinci sınıra ulaştığı anlamına geliyordu. Ne kadar hızlı hareket ettiklerine bakılırsa, bir araç olmalıydı.

Çekmeceyi açıp silahımı çıkarırken, “Ravi,” diye seslendim. “Yukarı çıkmanı istiyorum bebeğim.”

Ravenna yaptığı işi bırakıp omzunun üzerinden baktı. “Bir sorun mu var?”

“Görünüşe göre davetsiz misafirlerimiz var.”

Mülkün etrafında bir çit ve kameralar olması işe yarayan güvenlik önlemleri olabilirdi ancak onları asla evimizin etrafına kurmazdım. Karım bir daha asla kendini her adımı izlenen bir mahkûm gibi hissetmeyecekti. Ona zarar vermek isteyen her kim olursa olsun, ona ulaşmak için önce beni geçmesi gerekcekti.

Ravenna tabakları masada bırakıp mutfağa yöneldi. Uzun saçları parlak, siyah bir perde gibi sırtından aşağı dökülüyor ve attığı her adımda hafifçe dalgalanıyordu. Oturma odasını mutfaktan ayıran kahvaltı barının etrafından dolandı ve yanıma geldi.

Bip. Bip. Bip.

“Lütfen,” dedim ve başımla çatı katına çıkan merdivenleri işaret ettim.

Sadece bana gülümsedi ve tezgâhın üzerindeki büyük dekoratif kâseye uzanıp oradan diğer silahlarımdan birini aldıktan sonra ateşlemeye hazırlandı.

“Hayır,” diye hırladım.

Bip. Bip. Bip. Bip.

Hay sikeyim. Son çevre sınırını da geçmişlerdi.

“Ravenna.”

Başını yana eğip avucunu yanağıma koydu. “Düşman hatlarında asla yalnız yürümek zorunda kalmayacaksın, Alessandro. Bana iyi öğrettin.” Ayak parmaklarının üzerine kalktı ve dudaklarımdan öptü. “Ben iyi olacağım.”

Ona görevlerimden hiç bahsetmemeliydim. Ya da ona ateş etmeyi öğretmemeliydim.

Dışarıdan bir araba korna çaldı. Direksiyonun başındaki kişi tek bir uzun kornayla tatmin olmamış gibiydi, manyak gibi

art arda çalmaya devam ediyordu. Kısa ve uzun kornaların bir kombinasyonuydu, döngüler hâlinde kendini tekrar ediyordu.

“Harika,” diye mırıldanıp karımı öptüm sonra silahımı çekmeceye attım. “Onu kaldırabilirsin bebeğim.”

“Tanıdığın biri mi?”

“Maalesef.”

Ön kapıdan çıkıp gelen kişiye ters ters baktım. Evime gelip de Mors alfabesiyle mesaj iletebilecek tek bir kişi vardı. Mesaj ne miydi?

*Benim, selam*¹⁰.

“Ciddi misin, Belov?” Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Ne? Pop-rock hayranı değil misin?” Sarışın adam arabasından dışarı atladı ve gözlerini kısarak bana baktı. “Ne kadar oldu? On yıl mı? Adamım, yaşlanmışsın.”

“Alessandro.” Ravenna arkamdan göz attı. “Arkadaşınla tanıştıracak mısın?”

“Evet, *Alessandro*. Bizi tanıştırmayacak mısın?” Belov pis pis güldü.

“Bu Sergei Belov, bebeğim. Bir görev sırasında beni neredeyse havaya uçuracak olan adam. İki defa.” Eski yoldaşıma dönüp baktım. “Burada ne yapıyorsun?”

“Ziyarete geldik.”

“‘Biz’ derken?” diye homurdandım.

Sergei’nin arabasının yolcu kapısı açıldı ve Felix Allen dışarı çıktı. “Bu bir iş görüşmesi, sosyal bir görüşme değil. Verdiğim hizmetlerin karşılığında bir iyilik istemek için buradayız.”

“Ne hizmeti?” diye sordum.

Felix gözlüğünü düzelterip cebine uzandı ve katlanmış bir kâğıt çıkardı. Boğazını temizledikten sonra sesli olarak okumaya başladı.

¹⁰ Taylor Swift’in Anti-Hero şarkısına atıfta bulunuyor. “It’s me, hi.” -çn.

“Birkaç üst düzey sahte belge temin etmek. Federal, eyalet ve yerel yönetimlerin veri tabanlarına sızmak ve çeşitli kayıtlara ve bilgilere erişmek, silmek, değiştirmek, kolluk kuvvetlerinin sistemlerine sızmak ve gizli bilgileri ele geçirmek” duraklayıp bana baktıktan sonra derin bir nefes aldı ve yüksek sesle nefes verdikten sonra devam etti “on üç kez. Karaborsada satılan uzun menzilli silahları bulup ele geçirmek, gerektiğinde seri numaralarını tahrif etmek ya da ortadan kaldırmak. İki *offshore* banka hesabı açmak ve satın almak...”

Drama kraliçesine gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyamadım sonra kolumu Ravenna'nın beline dolayarak avuçlarımı koruyucu bir şekilde karnının üzerine yerleştirdim. Dört aylık hamileydi ama karnı hâlâ zar zor fark ediliyordu. Bu arada Felix yıllar boyunca benim için yaptığı şeyleri sıralamaya devam ediyordu.

“Z.E.R.O.'dan çıkmana yardım eden adam bu mu?” Ravenna fısıldadı.

“Evet.” Felix gevezeliğe devam ederken Ravenna'nın başının üstüne bir öpücük kondurdum.

“...şantaj, Yakuza'dan ve iki Camorra bölgesinden iyilik istemek. Düzenli olarak cesetlerin ortadan kaldırılmasını ayarlamak, çok pahalı bir tetikçiyi işe alıp sonra da kovmak...”

“Ama o çok...büyükbaba gibi görünüyor.” Ravenna kahkaha attı. “Onu yaya geçidinde görsem karşıdan karşıya geçmesine yardım etmeyi teklif ederdim.”

“Muhtemelen elini ısırp koparırdı. Ayrıca huysuz bir ihtiyar gibi görünmesi onu daha da tehlikeli yapıyor.”

“...benzersiz özelliklere sahip bir ceset sağlamanın yanı sıra, bir dizi teslimat talimatı alınana kadar cesedin depolama masrafı, son derece kısa bir zaman çizelgesi içinde başka bir ceset tedarik etmek ve bir orkide buketi bedeli.”

Felix kâğıdı bir kenara bırakıp ellerini beline koydu.

“Bir ceset için depolama masrafı mı?” diye sordum.

“Evet.” Başını salladı. “İki metre boyunda bir ceset istedin. Daha geniş bir buzdolabı almak zorunda kaldım.”

“Peki ya buket?”

“Doktorum şeker alımını azaltmam gerektiğini söyledi. Guadalupe dondurma zulamı ararken cesedi buldu, ben de onu üzdüğüm için özür dilemek zorunda kaldım.”

Gökyüzüne baktım ve başımı iki yana salladım. “Ne istiyorsun?”

“Benim için küçük bir özel görevde Sergei’ye eşlik etmeni istiyorum.” Omzunu silkti ve ceketinin üzerindeki var olmayan rozları silkeledi. “Çok önemli bir şey değil. Üç, belki en fazla dört gün.”

“Ne tür bir görev?”

“Bir kurtarma görevi. Meksika’ya kısa bir yolculuk ve dönüş. Çocuk oyuncağı olacak, Az. Yemin ederim.”

“Anlıyorum. Eğer o kadar manasız bir görevse niçin Belov tek başına halledemiyor?”

Yaşlı adam, “Lokasyon birazcık korunaklı,” diye mırıldandı, gözlerini kaçırıyordu.

“Kaç adam?” diye sordum.

Felix omzunu silkti ama cevap vermedi.

Sergei, “Yüz üç,” diyerek araya girdi ve gülümsedi. “Dostum Mendoza’nın yerleşkesi. İçeri daldığımızda benim olduğumu fark etmemesini umuyorum.”

“Peki kardeşin ortağının mekânını basmanı sorun etmiyor mu?”

“Pek sayılmaz.” Sergei irkildi. “Bunu gizli tutalım, olur mu? Roman öğrenirse kafayı yer.”

Ne hoş. “Peki kimi kurtarıyoruz?”

“Kai Mazur,” dedi Felix.

“Tabii.” Alayla güldüm. “Yok öyle bir şey.”

“Bana borçlusun!”

“O herif ciddi anlamda kafayı çizmiş, Felix. Muhtemelen işini bitirmeye gittiğimizi düşünecek ve biz onu öldürmeden o bizi öldürmeye çalışacak.”

“İnsanların hep en kötü yanlarını görüyorsun,” dedi Sergei. “Kai düzgün bir herif.”

“*Kai mi düzgün herif?* Yanlış hatırlamıyorsam en az beş defa birbirinizi öldürmeye çalıştınız.”

“Düzgün bir boku yemiş herif?” sırtıttı.

Burun kemerimi sıktım, duyduğum saçmalığa inanmakta zorlanıyordum. Doğruydı. Deliler cidden birbirine çekiliyordu.

“Hadi ama Az,” dedi Sergei. “Onu yüz üstü bırakamayız.”

“Pekâlâ, lanet olsun.”

Sağımdan bir çıtırtı sesi geldi.

Tüfeğimi sesin kaynağına doğru çevirdim, dökülen yaprakların arasında koşturan bir kemirgen olduğunu gördüm.

Hava nemden ağırlaşmıştı, nefes almayı zorlaştırıyordu, özellikle de tam teçhizatlı kıyafetler ve gece görüş ekipmanlarıyla. Tekrar pozisyonumu alıp dürbünümü yeniden iki adamın nöbet tuttuğu ahşap kapıya çevirdim.

“Kaçık herif daha serin bir iklimde yakalanamazdı, değil mi?” diye homurdandım.

Sergei kendi yaptığı bombanın kablolarını çevirmeye devam ederken, “Eminim bir dahaki sefere daha düşünceli olacaktır,” dedi.

“Nasıl oldu da yakalandı?”

“Hiçbir fikrim yok. Felix, resmî olmayan kanallardan birinde ele geçirdiği bir mesajda Kai’in adı geçene kadar onun öldüğünü sanıyordu. O yaşlı piçin hâlâ Kruger’ın haberleşme ağına açılan bir arka kapısı olduğuna inanabiliyor musun? Her neyse, görünüşe göre epey zamandır Meksikalıların elindeymiş. Mendoza’nın damadı geçen ay ABD’de tutuklandı, o yüzden bir takas önerdiler. Kai’a karşı oğluşu.”

“*Epey zaman* tam olarak ne kadar oluyor?”

Sergei bombayı bitirdi ve yere bıraktı. “Üç yıl.”

“Üç yıl mı? Yüce Tanrım. Hayatta olduğuna emin misin?”

“Onu asla öldürmezler. Çok değerli bir pazarlık kozu,” dedi ve keskin nişancı tüfeğine uzandı. “Fakat onu nasıl bir durumda bulacağız, işte milyon dolarlık soru bu. Hadi yaklaşalım.”

Kapıya yaklaşıp büyük bir çalının arkasında siper aldık. Ben korumaları dürbünümle gözlemeye devam ederken Sergei sırt çantasından ufak bir tablet çıkarıp açtı. “Bu arada, cenaze töreninin kaydını gördüm. Güzel bir törendi.”

“Sağ ol.”

“Gaz sızıntısı olduğuna hâlâ inanıyorlar mı?”

“İnanması gerekenler, evet.” Başımla önümüzdeki yerleşkeyi gösterdim. “Kaç tane bomba yerleştirdin?”

“Dışarıdaki duvar boyunca on iki tane. İçeride otuz yedi tane. Kapı yirmi dört saat korunduğu için bir şey yapamadım.” Parmağını klavyedeki tuşlardan birinin üzerinde tuttu ve az önce yaptığı bombayı boştaki eline aldı. “Adamım, bu boku seviyorum.”

Bombayı kapıya doğru fırlattı. Bomba iki korumanın arasına düştü ve patladı. Bir saniye sonra Sergei’nin yerleştirdiği tüm patlayıcılar aynı anda infilak edince kulakları sağır eden bir gürültü havayı doldurdu. Sanki deprem oluyormuş gibi ayakla-

rımızın altındaki yer sallandı, topraktan, ahşaptan ve bina enkazından bir yığın gökyüzüne doğru uçtu. Cehennemin ağzının açılıp bizi yutmasını bekledim.

“Bu kadarının yeterli olduğuna emin misin, Belov?” diye sordum alayla. Mendoza’nın elli bin metrekaRELİK yerleşkesinin yerinden toz ve duman bulutu yükseldi.

“Yeterli olması gerekecek,” dedi Sergei. “Bu kadar kısa sürede daha fazla C4 bulamazdım.”

Tozun herhangi bir şeyi görebileceğimiz kadar çökmesi neredeyse yirmi dakika sürdü. Patlamalar elektriği kesmişti ve futbol sahası büyüklüğündeki yerleşkenin tamamı karanlığa bürünmüştü, tek ışık kaynağı bölgede çıkan bir düzine kadar yangından geliyordu. Ortalık şimdi ciddi cehenneme benziyordu.

“Şimdi,” dedim ve bandanamı ağzımın ve burnumun üstüne çektikten sonra kapıya yöneldim.

Yıkılmış binaların arasından geçerken çığlıklar ve haykırışlar her tarafta yankılanıyordu. Yolumuzun üzerinde denk geldiğimiz kurtulanları öldürürken ateşlediğimiz silahların sesi kakafoniye katılıyordu. Yerleşkenin ortasındaki devasa hangar dışındaki her yer harabeye dönmüş durumdaydı. Hangarın kapısında birkaç adam mevzilenmişti, çılgınca yaklaşan tehditleri ararken silahlarını kaldırmışlardı. Sağdan yaklaşırken beşini indirdim, Sergei de diğer taraftan gelirken dört tanesinden kurtuldu.

“Arkadan,” dedi ve hangarın arkasına doğru yöneldi, ben de ön girişe doğru yürümeye devam ettim.

Hangar kapısına vardığımda üç koruma daha dışarı fırladı ama çabucak icaplarına bakıp içeri girdim.

Buranın bir depolama tesisi olduğu barizdi, Mendoza’nın işi uyuşturucu olduğu için muhtemelen onunla ilgiliydi, her tarafta üst üste yığılmış, neredeyse tavana kadar ulaşan kasalar vardı. İki

sıra konteynerin arasından sağa dönüp düşmanları aradım. Sergei binanın yan tarafını tararken, binanın diğer yanından birkaç el silah sesi geldi. Sıranın sonuna gelince diğer araya döndüm.

Hangarın ortasına yaklaştığımda kulaklığımda Sergei'nin sesini duydum.

“Kutsal Meryem Ana, İsa ve Yusuf,” diye mırıldandı. “Doğu köşesi. Kaldır kıcını da buraya gel. Hemen, Az.”

Sola dönüp aceleyle Sergei'ye doğru ilerledim. Çömelmiş hâldeydi, yerdeki bir şeyin üzerine floresan ışık çubuğu tutuyordu. Gece görüş gözlüğümü yukarı itip daha yakından bakmak için yaklaştım. Beni karşılayan manzara karşısında ne diyeceğimi bilemedim.

Bir deri bir kemik kalmış bir adam yerde kıvrılmış yatıyordu. Pantolonu yırtık ve kirliydi, tişörtünden geriye kalanlar ise göğsünün üzerinde bir paçavra gibi asılı duruyordu. Derisinin görünen her santimi kurumuş kan tabakasıyla kaplıydı. Yüzü bize dönüktü ama keçeleşmiş hâldeki uzun saçları olmasaydı onu asla tanıyamazdım. Kai'ı son gördüğümde hemen hemen benimle aynı kilodaydı ama şimdi lanet bir iskelet gibi görünüyordu.

“Yaşıyor mu?” diye sordum.

“Sayılır. Şunu kıracak bir şey bulabilecek misin bir baksana?” Sergei, Kai'ın sağ bacağına takılmış ve duvara vidalanmış kalın, metal zincire doğru başını salladı.

Hangar girişine doğru koşup kapıya yakın bir masada gördüğüm cıvata kesici ve diğer aletleri alıp aceleyle geri döndüm. Kai'ın prangalı ayak bileğinin etrafındaki deri açılmıştı. Sanki deli orospu çocuğu kendini kurtarmak için ayağını koparmaya çalışmış gibiydi.

“Tut onu,” dedim. “Beni düşman sanarak çılgına dönmesini istemiyorum.”

“Nefesi götüyle alıyor, Az. Başka bir şey yapabileceğini sanmıyorum.”

Öne doğru bir adım attım ve cıvata kesicinin başını zincirin etrafına yerleştirip kesmeye hazırlanıyordum ki çıplak bir ayak çeneme indi.

“Hay sikeyim!” diye bağırdım. “Sana onu tutmanı söyledim, lanet olsun!”

Sergei, Kai’ın üzerine çullanıp onu göğsünün üzerine yatırdı ve bileklerini kavradı. Kai, hayvani bir kükreme sesi çıkardı ve Belov’a öyle sert bir kafa attı ki Sergei’nin kafası geriye fırladı.

“Kahretsin.” Ceketimin cebine uzanıp içinde enjektör olan küçük plastik kutuyu çıkardım.

Felix, Kai’ı etkisiz hâle getirmekte zorlanırsak diye bize sakinleştirici vermişti ama Kai’ın içinde bulunduğu durumu görünce buna gerek olmadığını düşünmüştüm. Deli piç kurusu insanlara yanıldıklarını kanıtlamak için yaşıyordu. İğnenin kapağını açıp Kai’ın baldırına batırdım. Birkaç saniye daha çırpınmaya devam etti, vücudu nihayet gevşemeden önce Sergei’nin kafasına bir darbe daha indirmeye çalıştı. Kai’ın gözleri boştu, sessizce uzaklara bakıyordu ama dudaklarının kıpırdadığını fark ettim. Yanına çömelip eğilerek ne dediğini duymaya çalıştım ama kelimeler hiçbir anlam ifade etmedi.

“Meksika’da kaplanlar var mı?” Sergei’ye baktım.

“Hayır, yok. Neden?”

“Sanırım sayıklıyor,” dedim. “Yavru kaplanını’ çağırıyor.”

SON

Sevgili Okuyucu

Alessandro ve Ravenna'nın hikâyesini okuduğunuz için çok teşekkürler! Umarım bir yorum bırakmayı, Yanmış Hayaller ile ilgili ne düşündüğünüzü diğer okuyuculara söylemeyi göz önünde bulundurursunuz. Sadece kısa bir cümle olsa bile, büyük bir fark yaratır. İncelemeler, yazarların yeni okuyucular bulmasına ve okuyucuların da sevecekleri yeni kitaplar bulmalarına yardımcı olur!

* * *

Kusursuzca Kusurlu dünyası hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, beni takip edebileceğiniz en iyi yerler:

